கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பர் இயற்றிய
இராமாயணம் - யுத்த காண்டம்
மூன்றாம் பகுதி /படலங்கள் 16-20

irAmAyaNam of kampar
canto 6 (yutta kAnTam), part 3
(paTalams 16-20, verses 7762-8572)
In tamil script, unicode/utf-8 format

Acknowledgements:

Our Sincere thanks go to Dr. Thomas Malten of the Univ. of Koeln, Germany for providing us with a romanized transliterated version of this work and for permissions to publish the equivalent Tamil script version, edited to conform to Annamalai University edition.

Preparation of HTML and PDF versions: Dr. K. Kalyanasundaram, Lausanne, Switzerland.

© Project Madurai, 1998-2017.

Project Madurai is an open, voluntary, worldwide initiative devoted to preparation of electronic texts of tamil literary works and to distribute them free on the Internet.

Details of Project Madurai are available at the website:

http://www.projectmadurai.org/

You are welcome to freely distribute this file, provided this header page is kept intact.

கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பர் இயற்றிய
இராமாயணம் - யுத்த காண்டம்
மூன்றாம் பகுதி /படலங்கள் 16-20

6.16 மாயா சனகப் படலம் (7762- 7856)

6.17 அதிகாயன் வதைப் படலம் (7857- 8132)

6.18 நாகபாசப் படலம் (8133 -8432)

6.19 படைத் தலைவர் வதைப் படலம் (8433 -8534)

6.20 மகரக் கண்ணன் வதைப் படலம் (8535 - 8572)

6.16 மாயா சனகப் படலம் (7762- 7856)

படலத் தோற்றுவாய்

அவ்வழி, கருணன் செய்த பேர் எழில் ஆண்மை எல்லாம்
செவ்வழி உணர்வு தோன்றச் செப்பினம்; சிறுமை தீரா
வெவ்வழி மாயை ஒன்று, வேறு இருந்து எண்ணி, வேட்கை,
இவ்வழி இலங்கை வேந்தன் இயற்றியது இயம்பல் உற்றாம். 6.16.1

மகோதரனிடம் இராவணன் சீதையை அடையும் உபாயம் கேட்டல்

மாதிரம் கடந்த தோளான், மந்திர இருக்கை வந்த
மோதரன் என்னும் நாமத்து ஒருவனை முறையின் நோக்கி,
'சீதையை எய்தி, உள்ளம் சிறுமையின் தீரும் செய்கை
யாது? எனக்கு உணர்த்தி, இன்று, என் இன்னுயிர் ஈதி 'என்றான். 6.16.2

மருத்தனைச் சனகனாக உருமாற்றிச் சிறைப்படுத்திக் கொணர்ந்து காட்டினால் சீதை நின் விருப்பத்திற்கிணங்குவாள் 'என மகோதரன் கூறுதல்

உணர்த்துவென், இன்று நன்று ஓர் உபாயத்தின் உறுதி மாயை
புணர்த்துவென், சீதை தானே புணர்வது ஓர் வினையம் போற்றி,
கணத்துவன் சனகன் தன்னைக் கட்டினன் கொணர்ந்து காட்ட
மண தொழில் புரியும் அன்றே? மருத்தனை உருவம் மாற்றி ' 6.16.3

இராவணன், மகோதரனைப் பாராட்டி மாயாசனகனைச் சோலைக்குக் கொணர்க எனப் பணித்துச் சீதையிருக்கும் இடத்தை அடைதல் (7765-7767)

என அவன் உரைத்தலோடும், எழுந்து மார்பு இறுகப் புல்லி,
'அனையவன் தன்னைக் கொண்டு ஆங்கு அணுகுதி, அன்ப! 'என்னா,
புனை மலர்ச் சரளச் சோலை நோக்கினன், எழுந்து போனான்;
வினைகளைக் கற்பின் வென்ற விளக்கினை வெருவல் காண்பான். 6.16.4

மின் ஒளிர் மகுட கோடி வெயில் ஒளி விரித்து வீச,
துன் இருள் இரிந்து தோற்ப, சுடர்மணித் தோளில் தோன்றும்
பொன் அரி மாலை நீல மலையின் வீழ் அருவி பொறப்ப,
நல் நெடுங்களி மால் யானை நாணுற, நடந்து வந்தான். 6.16.5

'விளக்கு ஒரு விளக்கம் தாங்கி, மின் அணிந்து, அரவு சுற்றி,
இளைப்புறு மருங்கு நோவ, முலைசுமந்து இயங்கும் 'என்ன,
முளைப் பிறை நெற்றி வான மடந்தையர், முன்னும் பின்னும்,
வளைத்தனர் வந்து சூழ, வந்திகர் வாழ்த்த, வந்தான். 6.16.6

இராவணன் சீதையைக் காணுதல்

பண்களால் கிளவி செய்து, பவளத்தால் அதரம் ஆக்கி,
பெண்கள் ஆனார்க்குள் நல்ல உறுப்பு எலாம் பெருக்கி ஈட்டி
எண்களால் அளவா மானக் குணம் தொகுத்து இயற்றினாளை,

கண்களால் அரக்கன் கண்டான், அவளை ஓர் கலக்கம் காண்பான். 6.16.7

இராவணன் ஏவலரால் அங்குக் கொணர்ந்து இடப்பட்ட பொன்னாசனத்தில் அமர்ந்து சீதையை நோக்கித் தன்னிலையினை எடுத்துரைத்தல் (7769-7777)

இட்டது ஓர் இரண பீடத்து, அமரரை இருக்கை நின்றும்
கட்ட தோள் கானம் சுற்ற, கழல் ஒன்று கவானின் தோன்ற,
வட்ட வெண் கவிகை ஓங்க, சாமரை மருங்கு வீச,
தொட்டது ஓர் சுரிகையாளன் இருந்தனன், இனைய சொன்னான். 6.16.8

'என்றுதான், அடியனேனுக்கு இரங்குவது? இந்து என்பான்
என்றுதான், இரவியோடும் வேற்றுமை தரிவது என்பால்?
என்றுதான், அநங்க வாளிக்கு இலக்கு அலாது இருக்கல் ஆவது?
என்று, தான் உற்றது எல்லாம் இயம்புவான் எடுத்துக் கொண்டான் 6.16.9

'வஞ்சனேன் எனக்கு நானே, மாதரார் வடிவு கொண்ட
நஞ்சுதோய் அமுதம் உண்பான் நச்சினேன்; நாளும் தேய்ந்த;
நெஞ்சு நொந்து உம்மை நாயேன் நினைப்பு விட்டு, ஆவி நீக்க
அஞ்சினேன்; அடியனேன் நும் அடைக்கலம், அமுதின் வந்தீர்! 6.16.10

'தோற்பித்தீர்; மதிக்கு மேனி சுடுவித்தீர்; தென்றல் தூற்ற
வேர்ப்பித்தீர்; வயிரத் தோளை மெலிவித்தீர்; வேனில் வேளை
ஆர்ப்பித்தீர்; என்னை இன்னல் அறிவித்தீர்; அமரர் அச்சம்
தீர்ப்பித்தீர்; இன்னும் என் என் செய்வித்துத் தீர்திர் அம்மா! 6.16.11

'பெண் எலாம் நீரே ஆக்கி, பேர் எலாம் உமதே ஆக்கி,
கண் எலாம் நும்கண் ஆக்கி, காம வேள் என்னும் நாமத்து
அண்ணல் எய்வானும் ஆக்கி, ஐங்கணை அரியத் தக்க
புண் எலாம் எனக்கே ஆக்கி, விபரீதம் புணர்த்து விட்டீர். 6.16.12

‘ஈசனே முதலா மற்றை மானுடர் இறுதி யாரும்
கூச, மூன்று உலகும் காக்கும் கொற்றத்தேன்; வீரக் கோட்டி
பேசுவார் ஒருவர்க்கு ஆவி தோற்றிலென்; பெண்பால் வைத்த
ஆசை நோய் கொன்றது என்றால், ஆண்மைதான் மாசு உணாதோ? 6.16.13

'நோயினை நுகரவேயும், நுணங்கி நின்று உணங்கும் ஆவி,
நாய் உயிர் ஆகும் அன்றே, நாள் பல கழித்த காலை?
பாயிரம் உணர்ந்த நூலோர் காமத்துப் பகுத்த பத்தி
ஆயிரம் அல்ல போன ‘ஐயிரண்டு ‘என்பர் பொய்யே. 6.16.14

‘அறம் தரும் செல்வம் அன்னீர்! அமிழ்தினும் இனியீர்! என்னைப்
பிறத்திலன் ஆக்க வந்தீர்; பேர் எழில் மானம் கொல்ல,
மறந்தன பெரிய, போன, வரம் எனும் மருந்து தன்னால்,
இறந்து இறந்து உய்கின்றேன் யான்; யார், இது தரெியும் ஈட்டார்? 6.16.15

‘அந்தரம் உணரின், மேல்நாள், அகலிகை என்பாள், காதல்
இந்திரன் உணர்த்த, நல்கி எய்தினாள், இழுக்கு உற்றாளா?
மந்திரம் இல்லை, வேறு ஓர் மருந்து இல்லை, மையல் நோய்க்குச்
சுந்தரக் குமுதச் செவ்வாய் அமுது அலால்; அமுதச் சொல்லீர்! ‘ 6.16.16

இராவணன், சீதையின்முன் நிலத்தில் வீழ்ந்து வணங்குதல்

என்று உரைத்து, எழுந்து சென்று, அங்கு, இருபது என்று உரைக்கும் நீலக்
குன்று உரைத்தாலும் நேராக் குவவுத் தோள் நிலத்தைக் கூட,
மின்திரைத்து அருக்கன் தன்னை விரித்து மீன் தொகுத்தது ஒன்று
நின்று இமைக்கின்றது அன்ன முடி படி நெடிதின் வைத்தான். 6.16.17

கலக்கமுற்ற சீதை தூர்த்தனாகிய இராவணனை நோக்காது அங்குக் கீழே கிடந்த துரும்பைப் பார்த்த வண்ணம் தன்னுள்ளத் திண்மையினை இராவணனுக்கு அறிவுறுத்தல் (7779-7785)

வல்லியம் மருங்கு கண்ட மான் என மறுக்கம் உற்று,
மெல்லியல் ஆக்கை முற்றும் நடுங்கினள், விம்மு கின்றாள்,
'கொல்லிய வரினும் உள்ளம் கூறுவென், தரிய 'என்னா,
புல்லிய கிடந்தது ஒன்றை நோக்கினாள், புகல்வ தானாள் 6.16.18

"பழி இது; பாவம் " என்று பார்க்கிலை; "பகரத் தக்க
மொழி இவை அல்ல '' என்பது உணர்கிலை; முறைமை நோக்காய்;
கிழிகிலை நெஞ்சம்; வஞ்சக் கிளையொடும் இன்று காறும்
அழிகிலை என்றபோது, என் கற்பு என்னாம்? அறம்தான் என்னாம்? 6.16.19

வானுள, மறத்தின் தோற்று உன் சொல்வழி வழுவா; மண்ணின்
ஊனுள, உடம்புக்கு எல்லாம் உயிருள; உணர்வும் உண்டால்;
தானுள, பத்துப் பேழ்வாய் தகாதன உரைக்க, தக்க
யானுளன் கேட்க என்றால், என்சொல்லாய்? யாது செய்யாய்? 6.16.20

'வாசவன், மலரின் மேலான், மழுவலான் மைந்தன், மற்று அக்
கேசவன் என்ன நின்ற தன்மையோர் தன்மை கண்டாய்,
'பூசலின் எதிர்ந்தேன் 'என்றாய்; போர்க்களம் புக்கபோது என்
ஆசையின் கனியைக் கண்ணின் கண்டிலை போலும், அஞ்சி. 6.16.21

'ஊண் இலா யாக்கை பேணி, உயர்புகழ் சூடாது, உன் முன்
நாணிலாது இருந்தேன் அல்லேன்; நவை அறு குணங்கள் என்னும்
பூணெலாம் பொறுத்த மேனிப் புண்ணிய மூர்த்தி தன்னைக்
காணலாம் இன்னும் என்னும் காதலால் இருந்தேன் கண்டாய். 6.16.22

‘சென்று சென்று அழியும் ஆவி திரிக்குமால் செருவில் செம்பொன்
குன்று நின்றனைய தம்பி புறக் கொடை காத்து நிற்ப,
கொன்று, நின் தலைகள் சிந்தி, அரக்கர்தம் குலத்தை முற்றும்
வென்று நின்றருளும் கோலம் காணிய கிடந்த, வேட்கை. 6.16.23

‘எனக்கு உயிர் பிறிது ஒன்று உண்டு என்று எண்ணலை; இரக்கம் அல்லால்
தனக்கு உயிர் வேறு இன்றாகி, தாமரைக் கண்ணது ஆகி,
கனக் கருமேகம் ஒன்று கார்முகம் தாங்கி, யார்க்கும்
மனக்கு இனிது ஆகி, நிற்கும் அஃது அன்றி வரம்பு இலாதாய்! 6.16.24

சீதையின் சொற்கேட்டு வெகுண்ட இராவணன் இராமனைக் கொல்வதோடன்றி அயோத்தியிலுள்ளாரையும் மிதிலையிலுள்ளாரையும் பற்றிக் கொணருமாறு தான் அரக்க வீரர்களை ஏவியிருப்பதாகக் கூறி அச்சுறுத்தல் (7786-7789)

என்றனள்; என்றலோடும், எரி உகு கண்ணன், தன்னைக்
கொன்று அன மானம் தோன்ற, கூற்று எனச் சீற்றம் கொண்டான்,
‘வென்று எனை, இராமன் உன்னை மீட்ட பின், அவனோடு ஆவி
ஒன்று என வாழ்தி போல் ‘என்று, இடி உரும் ஒக்க நக்கான். 6.16.25

‘இனத்துளார் உலகத்து உள்ளார், இமையவர் முதலினோர், என்
சினத்துளார் யாவர் தீர்ந்தார்? தயரதன் சிறுவன், தன்னைப்
புனத் துழாய் மாலையான் என்று உவக்கின்ற ஒருவன், புக்கு உன்
மனத்துளான் எனினும் கொல்வென்; வாழுதி, பின்னை மன்னோ! 6.16.26

“வளைத்தன மதிலை, வேலை வகுத்தன வரம்பு, வாயால்
உளைத்தன குரங்கு பல்கால் '' என்று அகம் உவந்தது உண்டேல்,
இளைத்த நுண்மருங்குல் நங்காய்! என் எதிர் எய்திற்று எல்லாம்
விளக்கு எதிர் வீழ்ந்த விட்டில் பான்மைய; வியக்க வேண்டா. 6.16.27

‘கொற்ற வாள் அரக்கர் தம்மை, “அயோத்தியர் குலத்தை முற்றும்
பற்றி நீர் தருதிர்; அன்றேல், பசுந்தலை கொணர்திர்; பாரித்து
உற்றது ஒன்று இயற்றுவீர் ‘‘ என்று உந்தினேன்; உந்தை மேலும்,
வெற்றியர் தம்மைச் செல்லச் சொல்லினென், விரைவின் ‘என்றான் 6.16.28

வஞ்சனையால் தன்னைக் கவர்ந்த கொடியோனாகிய இராவணனது சொற் கேட்டுச் சீதை வருந்துதல்

என்று அவன் உரைத்த காலை, ‘என்னை இம்மாயம் செய்தாற்கு
ஒன்றும் இங்கு அரியது இல்லை ‘ என்பது ஓர் துணுக்கம் உந்த,
நின்றுநின்று உயிர்த்து நெஞ்சம் வெதும்பினாள், நெருப்பை மீளத்
தின்று தின்று உமிழ்கின்றாரின், துயருக்கே சேக்கை ஆனாள். 6.16.29

‘இத்தலை இன்ன செய்த விதியினார், என்னை, இன்னும்
அத்தலை அன்ன செய்யச் சிறியரோ? அளியர் அம்மா!
பொய்த்தலை உடையது எல்லாம் தருமமே போலும் ‘என்னாக்
கைத்தனள் உள்ளம், வெள்ளக் கண்ணின் நீர்க்கரை இலாதாள். 6.16.30

மகோதரன் மாயாசனகனை அங்குப் பற்றிக் கொணர அது கண்டு சீதை ஆற்றா நிலையளாய் அரற்றி வருந்துதல் (7792-7808)

ஆயது ஓர்காலத்து ஆங்கண் மருத்தனைச் சனகன் ஆக்கி,
வாய் திறந்து அரற்றப் பற்றி, மகோதரன் கடிதின் வந்து
காய் எரி அனையான் முன்னர்க் காட்டினன்; வணங்கக் கண்டாள்,
தாய் எரி வீழக் கண்ட பார்ப்பு எனத் தரிக்கிலாதாள். 6.16.31

கைகளை நெரித்தாள்; கண்ணில் மோதினாள்; கமலக் கால்கள்
நெய்யெரி மிதித்தால் என்ன நிலத்திடைப் பதைத்தாள்; நெஞ்சம்
மெய்யென எரிந்தாள்; ஏங்கி விம்மினாள்; நடுங்கி வீழ்ந்தாள்;

பொய் என உணராள் அன்பால், புரண்டனள், பூசல் இட்டாள். 6.16.32

‘தெய்வமோ! ‘என்னும்; ‘மெய்ம்மை சிதைந்ததோ? ‘என்னும்; ‘தீய
வைவலோ உலகை? ‘என்னும்; ‘வஞ்சமோ வலியது? ‘என்னும்;
‘உய்வலோ இன்னும்? ‘என்னும்; ஒன்று அல துயரம் உற்றாள்;
தையலோ? தருமமேயோ? ஆர் அதன் தன்மை தேர்வார்? 6.16.33

‘எந்தையே! எந்தையே! இன்று என்பொருட்டு உனக்கும் இக்கோள்
வந்ததே! என்னைப் பெற்று வாழ்ந்தவாறு இதுவோ? மண்ணோர்
தந்தையே! தாயே! செய்த தருமமே! தவமே! ‘என்னும்;
வெந்துயர் வீங்கி, தீ வீழ், விறகு என வெந்து வீழ்ந்தாள். 6.16.34

‘இட்டு, உண்டாய்; அறங்கள் செய்தாய்; எதிர்ந்துளார் இருக்கை எல்லாம்
சுட்டு, உண்டாட்டு அயர்ந்தாய்; வேள்வித் துறை எலாம் கரையும் கண்டாய்;
மட்டு உண்டார், மனிசர்த் தின்ற வஞ்சரால் வயிரத் திண்தோள்
கட்டுண்டாய்; என்னே, யானும் காண்கின்றேன் போலும் கண்ணால். ‘ 6.16.35

என்று, இன பலவும் பன்னி, எழுந்து வீழ்ந்து இடரில் தோய்ந்தாள்;
‘பொன்றினள் போலும் ‘என்ன பொறை அழிந்து, உயிர்ப்புப் போவாள்,
மின் தனிநிலத்து வீழ்ந்து புரள்கின்றது அனைய மெய்யாள்;
அன்றில் அம் பேடை போல, வாய் திறந்து அரற்றலுற்றாள். 6.16.36

‘பிறையுடை நுதலார்க்கு ஏற்ற பிறந்த இல் கடன்கள் செய்ய,
இறையுடை இருக்கை மூதூர் என்றும் வந்து இறுக்கலாதீர்,
சிறையிடைக் காண நீரும் சிறையொடும் சேர்ந்தவாறோ
மறையுடை வரம்பு நீங்கா வழிவந்த மன்னர் நீரே? 6.16.37

“வன்சிறைப் பறவை ஊரும் வானவன், வரம்பு இல் மாயப்
புன் சிறைப் பிறவி தீர்ப்பான் உளன் ‘‘ எனப் புலவர் நின்றார்;

என்சிறை நீக்குவாரைக் காண்கிலேன்; என்னின் வந்த
உன்சிறை நீக்கற்பாலார் யாருளர், உலகத்து உள்ளார்? 6.16.38

“பண் பெற்றாரோடு கூடாப் பகை பெற்றாய்; பகழி பாய
விண் பெற்றாய் எனினும் நன்றால்; வேந்தராய் உயர்ந்த மேலோர்
எண் பெற்றாய் பழியும் பெற்றாய்; இது நின்னால் பெற்றது அன்றால்;
பெண் பெற்றாய்; அதனால், பெற்றாய்; யார் இன்ன பேறு பெற்றார்? 6.16.39

‘சுற்றுண்ட பாச நாஞ்சில் சுமையொடும் சூடுண்டு, ஆற்ற
எற்றுண்டும், அளற்று நீங்கா, விழு சிறு குண்டை என்ன,
பற்றுண்ட நாளே மாளாப் பாவியேன், உம்மை எல்லாம்
விற்று உண்டேன்; எனக்கு மீளும் விதி உண்டோ, நரகின் வீழ்ந்தால்? 6.16.40

‘இருந்து நான் பகையை எல்லாம் ஈறு கண்டு, அளவு இல் இன்பம்
பொருந்தினேன் அல்லேன்; எம்கோன் திருவடி புனைந்தேன் அல்லேன்;
வருந்தினேன், நெடுநாள்; உம்மை வழியொடு முடித்தேன்; வாயால்
அருந்தினேன், அயோத்தி வந்த அரசர்தம் புகழை அம்மா? 6.16.41

“கொல் “ எனக் கணவற்கு ஆங்கு ஓர் கொடும்பகை கொடுத்தேன்; எந்தை
கல் எனத் திரண்ட தோளைப் பாசத்தால் கட்டக் கண்டேன்;
இல் எனச் சிறந்து நின்ற இரண்டுக்கும் இன்னல் சூழ்ந்தேன்
அல்லெனோ? எளியெனோ, யான்? அளியத்தேன் இறக்கலாதேன். 6.16.42

‘இணை அறு வேள்வி மேல்நாள் இயற்றி, ஈன்று எடுத்த எந்தை
புணை உறு திரள்தோள் ஆர்த்து, பூழியில் புரளக் கண்டேன்;
மண வினை முடித்து, என் கையை மந்திர மரபின் தொட்ட
கணவனை இனைய கண்டால் அல்லது, கழிகின் றேனோ? 6.16.43

‘அன்னைமீர்! ஐயன்மீர்! என் ஆருயிர்த் தங்கைமீரே!

என்னை ஈன்று எடுத்த எந்தைக்கு எய்தியது யாதும் ஒன்றும்
முன்னம் நீர் உணர்ந்திலீரோ? உமக்கும் வேறு உற்றது உண்டோ?
துன்(ன) அரு நெறியின் வந்து தொடர்ந்திலீர்; துஞ்சினீரோ? 6.16.44

'மேருவின் உம்பர்ச் சேர்ந்து விண்ணினை மீக்கொண்டாலும்,
நீருடைக் காவல் மூதூர் எய்தலாம் நெறியிற்று அன்றால்;
போரிடைக் கொண்டாரேனும், வஞ்சனை புணர்த்தாரேனும்,
ஆர் உமக்கு அறையற்பாலார்? அனுமனும் உளனோ, நும்பால்? 6.16.45

'சரதம்; மற்று இவனைத் தந்தார், தவம் புரிந்து ஆற்றல் தாழ்ந்த
பரதனைக் கொணர்தற்கு ஏதும் ஐயுறவு இல்லை; பல்நாள்
வரதனும் வாழ்வான் அல்லன்; தம்பியும் அனையன் வாழான்;
விரதம் உற்று, அறத்தில் நின்றார்க்கு இவைகொலாம் விளைவ மேன்மேல்? 6.16.46

"அடைத்தது கடலை, மேல்வந்து அடைந்தது மதிலை; ஆவி
துடைத்தது பகையை, சேனை '' எனச் சிலர் சொல்லச் சொல்ல,
படைத்தது ஓர் உவகை தன்னை வேறு ஒரு வினையம் பண்ணி
உடைத்தது விதியே என்று என்று, உளைந்தனள், உணர்வு தீர்வாள். 6.16.47

சீதையின் துயர்நிலையைக் கண்ட இராவணன் அவளது துயர்நீக்கி அவள் தன் விருப்பிற்கு இசையுமாறு அவளைப் பரிந்து வேண்டுதல் (7809-7815)

ஏங்குவாள் இனைய பன்ன, இமையவர் ஏற்றம் எல்லாம்
வாங்கு வாள் அரக்கன், ஆற்ற மனம் மகிழ்ந்து, இனிதின் நோக்கி,
'தாங்குவாள் அல்லள் துன்பம் ' இவளையும் தாங்கித் தானும்
ஓங்குவான் என்ன உன்னி இனையன உரைக்கலுற்றான். 6.16.48

'காரிகை! நின்னை எய்தும் காதலால், கருதல் ஆகாப்
பேர் இடர் இயற்றலுற்றேன்; பிழை இது பொறுத்தி; இன்னும்

வேர் அற மிதிலையோரை விளிகிலேன்; விளிந்தபோதும்
ஆருயிர் இவனை உண்ணேன்; அஞ்சலை, அன்னம் அன்னாய்! 6.16.49

‘இமையவர் உலகமேதான், இவ் உலகு ஏழுமேதான்,
அமைவரு புவனம் மூன்றில் என்னுடை ஆட்சியேதான்,
சமைவுறத் தருவென், மற்று இத் தாரணி மன்னற்கு; இன்னல்
சுமையுடைக் காம வெம் நோய் துடைத்தியேல் தொழுது வாழ்வேன். 6.16.50

‘இலங்கை ஊர் இவனுக்கு ஈந்து, வேறு இடத்து இருந்து வாழ்வேன்;
நலம் கிளர்நிதி இரண்டும் நல்குவென்; நாமத் தெய்வப்
பொலம்கிளர் விமானம் தானே பொது அறக் கொடுப்பென்; புத்தேள்
வலம்கிளர் வாளும் வேண்டின், வழங்குவென்; யாதும் மாற்றேன். 6.16.51

‘இந்திரன் கவித்த மௌலி, இமையவர் இறைஞ்சி ஏத்த,
மந்திர மரபின் சூட்டி, வானவர் மகளிர் யாரும்
பந்தரின் உரிமை செய்ய, யான் இவன் பணியில் நிற்பேன்
சுந்தரப் பவளம் வாய் ஓர் அருள்மொழி சிறிது சொல்லின். 6.16.52

‘எந்தை தன்தந்தை தாதை, இவ்வுலகு ஈன்ற முன்னோன்,
வந்து இவன்தானே வேட்ட வரமெலாம் வழங்கும்; மற்றை
அந்தகன் அடியார் செய்கை ஆற்றுமால்; அமிழ்தின் வந்த
செந்திரு நீர் அல்லீரேல், அவளும் வந்து ஏவல் செய்யும். 6.16.53

‘தேவரே முதலா, மற்றைத் திண்திறல் நாகர் மண்ணோர்,
யாவரும் வந்து, நுந்தை அடிதொழுது, ஏவல் செய்வார்;
பாவை! நீ இவன் இல் வந்த பயன், பழுது ஆவது அன்றால்,
மூ உலகு ஆளும் செல்வம் கொடுத்தது; முடித்தி என்றான் 6.16.54

இராவணனது உரைகேட்டுச் சீதை வெகுண்டுரைத்தல் (7816-7820)

‘இத்திருப் பெறுகிற்பானும், இந்திரன்; இலங்கை நுங்கள்
பொய்த் திருப் பெறுகிற்பானும், வீடணன்; புலவர் கோமான்
கைத்திருச் சரங்கள் உன்தன் மார்பிடைக் கலக்கற்பால;
மைத் திரு நிறத்தான் தாள் என் தலைமிசை வைக்கற்பால. ‘ 6.16.55

‘நகுவன நின்னோடு, ஐயன் நாயகன் நாம வாளி;
புகுவன போழ்ந்து, உன் மார்பில் திறந்தன புண்கள் எல்லாம்
தகுவன இனிய சொல்லத் தக்கன; சாப நாணின்
உகுவன மலைகள் எஞ்ச, பிறப்பன ஒலிகள் அம்மா! 6.16.56

‘சொல்லுவ மதுர மாற்றம், துண்டத்தால் உண்டு, உன்கண்ணைக்
கல்லுவ, காகம்; வந்து கலப்பன, கமலக் கண்ணன்
வில் உமிழ் பகழி; பின்னர், விலங்கு எழில் அலங்கல் மார்பம்
புல்லுவ, களிப்புக் கூர்ந்து, புலவு நாறு அலகை எல்லாம் 6.16.57

‘விரும்பி நான் கேட்பது உண்டால் நின் உழை வார்த்தை “வீரன்
இரும்பு இயல் வயிரவாளி இடறிட, எயிற்றுப் பேழ்வாய்ப்
பெரும் பியல் தலைகள் சிந்திப் பிழைப்பு இலை முடிந்தாய் ‘‘ என்ன,
அரும்பு இயல் துளவப் பைந்தார் அனுமன் வந்து அளிக்கும் அந்நாள். 6.16.58

‘புன்மகன்! கேட்டி, கேட்டற்கு உரியது; புகுந்த போரின்
உன் மகன் உயிரை எம்மோய் சுமித்திரை உய்ய ஈன்ற
நன்மகன் வாளி நக்க, நாய் அவன் உடலை நக்க,
“என் மகன் இறந்தான் “ என்ன, நீ எடுத்து அரற்றல் ‘என்றாள். 6.16.59

சினமுற்ற இராவணன், சீதையின்மேற் செல்ல மகோதரன் அவனைத் தடுத்து ‘தந்தை வேண்ட இவள் இசைவாள் ‘என்று கூறி அவனது வெகுளியைத் தணித்தல்

வெய்யவன் அனைய கேளா, வெயில் உக விழித்து, வீரக்
கை பல பிசைந்து, பேழ்வாய் எயிறு புக்கு அழுந்தக் கவ்வி,
தையல் மேல் ஓடலோடும், மகோதரன் தடுத்தான்; 'ஈன்ற
மொய்கழல் தாதை வேண்ட இசையும்; நீ முனியல் 'என்றான் 6.16.60

இராவணன் ஆசனத்திலமர்ந்திருக்க, மாயாசனகன் சீதையை நோக்கி இராவணனது விருப்பிற்கு இசையும்படி பரிந்து வேண்டுதல் (7822-7824)

அன்று அவன் தகைப்ப மீண்டான் ஆசனம் அத்து இருக்க, 'ஆவி
பொன்றினன் ஆகும் 'என்னத் தரையிடைக் கிடந்த பொய்யன்,
'இன்று இது நேராய் என்னின், என்னை என் குலத்தினோடும்
கொன்றனை ஆதி 'என்னா இனையன கூறலுற்றான். 6.16.61

'பூவின்மேல் இருந்த தெய்வத் தையலும் பொதுமை உற்றாள்;
பாவி யான் பயந்த நங்கை! நின் பொருட்டாகப் பட்டேன்;
ஆவிபோய் அழிதல் நன்றோ? அமரர்க்கும் அரசன் ஆவான்
தேவியாய் இருத்தல் தீதோ? சிறையிடைத் தேம்புகின்றாய். 6.16.62

'என்னை என் குலத்தினோடும் இன்னுயிர் தாங்கி, ஈண்டு
நல் நெடுஞ்செல்வம் துய்ப்பேன் ஆக்கினை நல்கி, நாளும்
உன்னை வெஞ்சிறையின் நீக்கி, இன்பத்துள் உய்ப்பாய் 'என்னா,
பொன் அடிமருங்கு வீழ்ந்தான், உயிர் உகப் பொருமுகின்றான். 6.16.63

மாயாசனகன் கூறிய மொழிகளைக் கேட்கப் பொறாளாகிய சீதை அவனை ஐயுற்றுக் கடிந்துரைத்தல் (7825-7830)

அவ்வுரை கேட்ட நங்கை, செவிகளை அமையப் பொத்தி,
வெவ்வுயிர்த்து, ஆவி தள்ளி, வீங்கினள் வெகுளி பொங்க,
'இவ்வுரை எந்தை கூறான், இன் உயிர் வாழ்க்கை பேணி;

செவ்வுரை அன்று இது 'என்னாச் சீறினள், உளையச் செப்பும். 6.16.64

அறம்கெட, வழக்கு நீங்க, அரசர்தம் மரபுக்கு ஆன்ற
மறம்கெட, மெய்ம்மை தேய, வசைவர மறைகள் ஓதும்
திறம்கெட, ஒழுக்கம் குன்ற, தேவரும் பேணத் தக்க
நிறம்கெட, இனைய சொன்னாய்; சனகன் கொல், நினையின், ஐயா! 6.16.65

'வழிகெட வரினும் தம்தம் வாழ்க்கை தேய்ந்து இறினும், மார்பம்
கிழிபட அயில்வேல் வந்து கிடைப்பினும், சான்றோர் கேட்கும்
மொழிகொடு வாழ்வது அல்லால், முறை கெடப் புறம் நின்று ஆர்க்கும்
பழிகொடு வாழ்தல் செய்யும் பார்த்திபர் உளரோ? பாவம்! 6.16.66

'நீயும், நின் கிளையும், மற்று இந்நெடுநில வரைப்பும், நேரே
மாயினும், முறைமை குன்ற வாழ்வெனோ? வயிரத் திண்தோள்
ஆயிர நாமத்து ஆழி ஐயனுக்கு அடிமை செய்வேன்
நாயினை நோக்குவேனோ, நாண் துறந்து, ஆவி நச்சி? 6.16.67

'வரிசிலை ஒருவன் அல்லால், மைந்தர் என்மருங்கு வந்தார்
எரியிடை வீழ்ந்த விட்டில் அல்லரோ? அரசுக்கு ஏற்ற
அரியொடும் வாழ்ந்த பேடை, அங்கணத்து அழுக்குத் தின்னும்
நரியொடும் வாழ்வது உண்டோ? நாயினும் கடைப்பட்டோனே! 6.16.68

'அல்லையே எந்தை; ஆனாய் ஆகதான்; அலங்கல் வீரன்
வில்லையே வாழ்த்தி, மீட்கின் மீளுதி; மீட்சி என்பது
இல்லையேல் இறந்து தீர்தி; இது அலால், இயம்பல் ஆகாச்
சொல்லையே உரைத்தாய்; என்றும் பழி கொண்டாய் 'என்னச் சொன்னாள் 6.16.69

அந்நிலையில் இராவணன் சீதையை அச்சுறுத்தும் பொருட்டு மாயாசனகனைக்
கொல்லுதற்கு வாளை உருவுதல்

வன்திறல் அரக்கன் அன்ன வாசகம் மனத்துக் கொள்ளா,
'நின்றது நிற்க; மேன்மேல் நிகழ்ந்தவா நிகழ்க; நின் முன்
நின்றவன் அல்லன் போலாம் சனகன்? இக் கணத்தின் நின்முன்
கொன்று உயிர் குடிப்பென் 'என்னா, சுரிகைவாள் உருவிக் கொண்டான். 6.16.70

உன்னால் ஒன்றும் இயலாது, முடிவில் இராமனது அம்பினால் இறந்தொழிவாய் எனச் சீதை இராவணனை நோக்கி அஞ்சாது கூறுதல்

'என்னையும் கொல்லாய்; இன்னே இவனையும் கொல்லாய்; இன்னும்
உன்னையும் கொல்லாய்; மற்று இவ் உலகையும் கொல்லாய்; யானோ
இன்னுயிர் நீங்கி, என்றும் கெடாப் புகழ் எய்துகின்றேன்;
பின்னையும் எம்கோன் அம்பின் கிளையொடும் பிழையாய் 'என்றாள். 6.16.71

மாயாசனகனைக் கொல்லச் சென்ற இராவணனை மகோதரன் தடுத்தல்

'இரந்தனன் வேண்டிற்று அல்லால், இவன் பிழை இழைத்தது உண்டோ?
புரந்தரன் செல்வத்து ஐயா, கொல்கை ஓர் பொருளிற்றோதான்?
பரந்த வெம்பகையை வென்றால், நின்வழிப் படரும் நங்கை;
அரந்தையள் ஆகும் அன்றே, தந்தையை நலிவதாயின்? 6.16.72

அந்நிலையில், கும்பகருணன் இறந்தது கண்டு வானரரும் வானவரும் ஆர்த்த பேரொலி இராவணன் செவியிற்பட அவன் சிந்தித்து வருந்துதல் (7834-7835)

என்று அவன் விலக்க, மீண்டு, ஆண்டு இருந்தது ஓர் இறுதியின்கண்,
குன்று என நீண்ட கும்பகருணனை இராமன் கொல்ல,
வன்திறல் குரங்கின் தானை வான் உற ஆர்த்த ஓசை,
சென்றன செவியின் ஊடு, தேவர்கள் ஆர்ப்பும் செல்ல. 6.16.73

'உகும் திறல் அமரர் நாடும், வானர யூகத்தோரும்,
மிகும் திறம் வேறொன்று இல்லா இருவர் நாண் ஒலியும் விஞ்ச,
தகும் திறன் நினைந்தேன்; எம்பிக்கு அமரிடைத் தனிமைப்பாடு
புகுந்துளது உண்டு 'என்று உள்ளம் பொருமல் வந்து உற்ற போழ்தின். 6.16.74

கும்பகருணன் இறந்தான் எனத் தூதுவர் இராவணனையணுகி மெல்லத் தரிவிக்கக் கேட்ட இராவணன் பெருந் துயரால் நிலத்தில் வீழ்ந்து அழுது அரற்றுதல் (7836-7847)

புறந்தரு சேனை முந்நீர் இருஞ் சிறைபோக்கி, போதப்
பறந்தனர் அனைய தூதர் செவி மருங்கு எய்தி, பைய,
'திறம்திறம் ஆக நின்ற கவிப் பெருங்கடலைச் சிந்தி,
இறந்தனன் உம்பி; அம்பின் கொன்றனன் இராமன் 'என்றார். 6.16.75

ஊரொடும் பொருந்தித் தோன்றும் ஒளியவன் என்ன, ஒண்பொன்
தாரொடும் புனைந்த மௌலி தரையொடும் பொருந்த, தள்ளி,
பாரொடும் பொருந்தி நின்ற மராமரம், பணைகேளாடும்
வேரொடும் பறிந்து, மண்மேல் வீழ்வதே போல, வீழ்ந்தான். 6.16.76

பிறிவு எனும் பீழை தாங்கள் பிறந்த நாள் தொடங்கி என்றும்
உறுவது ஒன்று இன்றி, ஆவி ஒன்று என நினைந்து நின்றான்,
எறிவரும் செருவில் தம்பி தன்பொருட்டு இறந்தான் என்ன
அறிவு அழிந்து, அவசன் ஆகி, அரற்றினான், அண்டம் முற்ற. 6.16.77

'தம்பியோ! வானவர் ஆம் தாமரையின் காடு உழக்கும்
தும்பியோ! நான்முகத்தோன் சேய் மதலை தோன்றாலோ!
நம்பியோ! இந்திரனை நாமப் பொறி துடைத்த
எம்பியோ! யான் உன்னை இவ் உரையும் கேட்டேனோ! 6.16.78

'மின் இலைய வேலோனே! யான் உன் விழி காணேன்,
நின் நிலை யாது என்னேன், உயிர் பேணி நிற்கின்றேன்;

உன் நிலைமை ஈது ஆயின் ஓடைக் களிறு உந்திப்
பொன்னுலகம் மீளப் புகாரோ, புரந்தரனார்? 6.16.79

‘வல்நெஞ்சின் என்னை நீ நீத்துப் போய், வான் அடைந்தால்,
இன்னம் சிலரோடு ஒரு வயிற்றின் யார் பிறப்பார்?
மின் அஞ்சும் வேலோய்! விழி அஞ்சி வாழ்கின்றார்,
தம் நெஞ்சம் தாமே தடவாரோ, தானவர்கள்? 6.16.80

'கல் அன்றோ, நீராடும் காலத்து, உன் கால்தேய்க்கும்,
மல் ஒன்று தோளாய்! வடமேரு? மானுடவன்
வில் ஒன்று நின்னை விளிவித்துளது என்னும்
சொல் அன்றோ என்னைச் சுடுகின்றது, தோன்றால்! 6.16.81

‘மாண்டனவாம் சூலமும், சக்கரமும், வச்சிரமும்;
தீண்டினவா ஒன்றும் செயல் ஆற்றாவாம்; தறித்து
மீண்டனவாம்; மானுடவன் மெல் அம்பு மெய் உருவ,
நீண்டனவாம்; தாம் இன்னும் நின்றாராம், தோள் நோக்கி! 6.16.82

‘நோக்கு அறவும் எம்பியர்கள் மாளவும், இந் நொய்து இலங்கை
போக்கு அறவும், மாதுலனார் பொன்றவும், என் பின் பிறந்தாள்
மூக்கு அறவும் வாழ்ந்தேன் ஒருத்தி முலைக் கிடந்த
ஏக்கறவால்; இன்னம் இரேனோ, உனை இழந்தும்? 6.16.83

‘தன்னைத்தான், தம்பியைத்தான், தானைத் தலைவனைத் தான்,
மன்னைத்தான், மைந்தனைத்தான், மாருதத்தின் காதலைத்தான்,
பின்னைக் கரடிக்கு இறையைத்தான், பேர் மாய்த்தாய்
என்னத்தான் கேட்டிலேன்; என் ஆனவாறு இதுவே! 6.16.84

‘ஏழை மகளிர் அடி வருட, ஈர்ந் தென்றல்
வாழும் மணி அரங்கில் பூம் பள்ளி வைகுவாய்!

சூழும் அலகை துணங்கைப் பறை துவைப்ப,
பூழி அணைமேல் துயின்றனையோ, போர்க் களத்தே? 6.16.85

'செந்தேன் பருகித் திசை திசையும் நீ வாழ
உய்ந்தேன்; இனி இன்று நானும் உனக்கு ஆவி
தந்தேன் பிரியேன் தனி போகத் தாழ்க்கிலேன்
வந்தேன் தொடர; மதக் களிறே! வந்தேனே. 6.16.86

சீதை தன் உள்ளத்துள்ளே மகிழ்தல் (7848-7850)

அண்டத்து அளவும் இனைய பகர்ந்து அழைத்து,
பண்டைத் தன் நாமத்தின் காரணத்தைப் பாரித்தான்;
தொண்டைக் கனிவாய் துடிப்ப, மயிர் பொடிப்ப,
கெண்டைத் தடம் கண்ணாள் உள்ளே கிளுகிளுத்தாள். 6.16.87

வீங்கினாள் கொங்கை; மெலிந்த மெலிவு அகல
ஓங்கினாள்; உள்ளம் உவந்தாள்; உயிர் புகுந்தாள்;
தீங்கு இலாக் கற்பின் திரு மடந்தை; சேடியாம்
பாங்கினாள் உற்றதனை யாரே பகர்கிற்பார்? 6.16.88

கண்டாள், கருணனை, தன் கண் கடந்த தோளானை;
கொண்டாள், ஒரு துணுக்கம்; அன்னவனைக் கொற்றவனார்
தண்டாத வாளி தடிந்த தனி வார்த்தை
உண்டாள், உடல் தடித்தாள்; வேறு ஒருத்தி ஒக்கின்றாள். 6.16.89

இராவணன் சீற்றம்

'தாவு அரிய பேர் உலகத்து எம்பி சவத்தொடும்,
யாவரையும் கொன்று அடுக்கி, என்றும் இறவாத

மூவரையும், மேலைநாள் மூவா மருந்து உண்ட
தேவரையும் வைப்பேன் சிறை ‘என்னச் சீறினான். 6.16.90

மந்திரியர் தேற்றத் தேறிய இராவணன் அவ்விடத்தைவிட்டுச் செல்லுதல்

அக்கணத்து மந்திரியர் ஆற்ற, சிறிது ஆறி,
‘இக்கணத்து மானுடவர் ஈரக் குருதியால்
முக்கைப் புனல் உகுப்பென் எம்பிக்கு ‘என முனியா,
திக்கு அனைத்தும் போர் கடந்தான், போயினான், தீ விழியான் 6.16.91

மகோதரன் மற்றொரு பக்கமாக அவ்விடத்தைவிட்டுப் போதல்

‘கூறோம் இனி நாம் அக் கும்பகருணனார்
பாறு ஆடு வெங் களத்துப் பட்டார் ‘எனப் பதையா
‘வேறு ஓர் சிறை இவனை வைம்மின் விரைந்து ‘என்ன
மாறு ஓர் திசை நோக்கிப் போனார் மகோதரனார். 6.16.92

திரிசடை சீதையைத் தேற்றுதல் (7854-7855)

வரிசடை நறுமலர் வண்டு பாடு இலாத்
துரிசு அடை புரிகுழல் சும்மை சுற்றிய
ஒருசடை உடையவட்கு உடைய அன்பினாள்
திரிசடை தரெுட்டுவாள் இனைய செப்புவாள். 6.16.93

‘உந்தை என்று உனக்கு எதிர் உருவம் மாற்றியே
வந்தவன் மருத்தன் என்று உளன் ஓர் மாயையான்;
அந்தம் இல் கொடுந் தொழில் அரக்கனாம் ‘எனா
சிந்தையின் உணர்த்தினள் அமுதின் செம்மையாள். 6.16.94

கவிக்கூற்று

நங்கையும் அவள் உரை நாளும் தேறுவாள்
சங்கையும் இன்னலும் துயரும் தள்ளினாள்;
இங்கு நின்று ஏகிய இலங்கை காவலன்
அங்கு நின்று இயற்றியது அறைகுவாம் அரோ. 6.16.95

6.17 அதிகாயன் வதைப் படலம் (7857- 8132)

தொடக்கம்

இராவணன் அமைச்சர் முதலாயினோரை வெகுண்டுரைத்தல் (7857-7862)

கொழுந்துவிட்டு அழன்று எரி மடங்கல் கூட்டு அற
எழுந்து எரி வெகுளியான் இரு மருங்கினும்
தொழும்தகை அமைச்சரைச் சுளித்து நோக்கு உறா
மொழிந்தனன் இடியொடு முகிலும் சிந்தவே. 6.17.1

'ஏகுதிர் எம் முகத்து எவரும் என்னுடை
யோக வெஞ்சேனையும் உதவ உம்முடைச்
சாகரத் தானையும் தழுவச் சார்ந்து அவர்
வேக வெஞ்சிலைத் தொழில் விலக்கி மீள்கிலீர். 6.17.2

"எடுத்தவர் இருந்துழி எய்தி யாரையும்
படுத்து இவண் மீள்தும் " என்று உரைத்த பண்பினீர்!
தடுத்திலீர் எம்பியை; தாங்க கிற்றிலீர்;
கொடுத்திலீர் உம் உயிர்; வீரக் கோட்டியீர். 6.17.3

உம்மையினின்று நான் உலகம் மூன்றும் என்
வெம்மையின் ஆண்டது; நீர் என் வென்றியால்
இம்மையின் நெடுந்திரு எய்தினீர்; இனிச்
செம்மையின் நின்று உயிர் தீர்ந்து தீர்திரால். 6.17.4

"'ஆற்றலம் " என்றிரேல் என்மின்; யான் அவர்
தோற்று அலம்வந்து உகத்துரந்து தொல் நெடுங்
கூற்று அலமர உயிர் குடிக்கும் கூர்ந்த என்
வேல் தலை மானிடர் வெரிநில் காண்பெனால். 6.17.5

'அல்லதும் உண்டு உமக்கு உரைப்பது; "ஆர் அமர்
வெல்லும் " என்றிரேல் மேல் செல்வீர்; இனி
வல்லது மடிதலே என்னின் மாறுதிர்;
சொல்லும் நும் கருத்து 'என முனிந்து சொல்லினான். 6.17.6

அதிகாயன் தன் வீரத்தை எடுத்துரைத்தல் (7863-7866)

நதி காய் நெடு மானமும் நாணும் உறா
மதி காய் குடை மன்னனை வைது உரையா
விதி காயினும் வீரம் வெலற்கு அரியான்
அதிகாயன் எனும் பெயரான் அறைவான். 6.17.7

'வான் அஞ்சுக; வையகம் அஞ்சுக; மா-
லான் அஞ்சு முகத்தவன் அஞ்சுக; "மேல்
நான் அஞ்சினென் " என்று உனை நாணுக; போர்
யான் அஞ்சினென் என்றும் இயம்புவதோ? 6.17.8

'வெம்மைப் பொரு தானவர் மேல் வலியோர்
தம்மைத் தளையில் கொடு தந்திலெனோ?
உம்மைக் குலையப் பொரும் உம்பரையும்
கொம்மைக் குய வட்டு அணை கொண்டிலெனோ? 6.17.9

'காய்ப்பு உண்ட நெடும் படை கை உளதாத்
தேய்ப் புண்டவனும் சில சில் கணையால்
ஆய்ப் புண்டவனும் அவர் சொல் வலதால்

ஏய்ப் புண்டவனும் என எண்ணினையோ? 6.17.10

அதிகாயன் வஞ்சினங்கூறி, தான் போருக்குச் செல்ல விடை தருமாறு இராவணனை வேண்டுதல் (7867-7869)

'உம்பிக்கு உயிர் ஈறு செய்தான் ஒருவன்
தம்பிக்கு உயிர் ஈறு சமைத்து அவனைக்
கம்பிப்பது ஒர் வன்துயர் கண்டிலெனேல்
நம்பிக்கு ஒரு நன்மகனோ இனி நான்? 6.17.11

'கிட்டிப் பொருது அக் கிளர் சேனை எலாம்
மட்டித்து உயர் வானரர் வன் தலையை
வெட்டித் தரை இட்டு இரு வில்லினரைக்
கட்டித் தருவென்; இது காணுதியால். 6.17.12

"'சேனைக் கடலோடு இடை செல்க " எனினும்
யான் 'இப்பொழுதே தனி ஏக 'எனினும்
தான் ஒத்தது சொல்லுதி; தா விடை 'என்-
றான்; இத்திறம் உன்னி அரக்கர்பிரான். 6.17.13

அதிகாயன் கூறியது கேட்டு மகிழ்ந்த இராவணன் பெருஞ்சேனையுடன் போர்க்குச் செல்லுமாறு அவனுக்கு விடை கொடுத்தல் (7870-7874)

'சொன்னாய் இது நன்று துணிந்தனை; நீ
அன்னான் உயிர் தந்தனையாம் எனின் யான்
பின்நாள் அ(வ்) இராமன் எனும் பெயரான்
தன் ஆருயிர் கொண்டு சமைக்குவெனால். 6.17.14

'போவாய் இதுபோது பொலங் கழலோய்!
மூவாயிர கோடியரோடு முரண்
கா ஆர் கரி தேர் பரி காவலின் நின்று

ஏவாதன யாவையும் ஏவினனால். 6.17.15

‘கும்பக் கொடியோனும் நிகும்பனும் வேறு
அம் பொன் கழல் வீரன் அகம்பனும் உன்
செம்பொன் பொலி தேர் அயல் செல்குவரால்
உம்பர்க்கும் வெலற்கு அரியார் உரவோர். 6.17.16

‘ஓர் ஏறு சிவற்கு உளது ஒப்பு உளவாம்
வார் ஏறு வயப் பரி ஆயிரம் வன்
போர் ஏறிட ஏறுவ பூண் உறு திண்
தேர் ஏறுதி தந்தனென் வெந் திறலோய்! 6.17.17

‘ஆம் அத்தனை மாவுடை அத்தனை தேர்
சேமத்தன பின்புடை செல்ல அடும்
கோ மத்த நெடுங் கரி கோடியொடும்
போம் அத்தனை வெம் புரவிக் கடலே. 6.17.18

அதிகாயன் போர்க்கோலம் பூண்டு பகைவர்மேற் சேறல் (7875-7876)

என்றே விடை நல்க இறைஞ்சி எழா
வன்தாள் வயிரச் சிலை கைக் கொடு வாள்
பொன்தாழ் கவசம் புகுதா முகிலின்
நின்றான்; இமையோர்கள் நெளிந்தனரால். 6.17.19

பல்வேறு படைக்கலம் வெம் பகலோன்
எல் வேறு தெரிப்ப கொடு ஏகினனால்
சொல் வேறு தெழிக்குநர் சுற்றுறு அ(ம்)மா
வில் வேறு தெரிப்புறும் மேனியினான். 6.17.20

அதிகாயனுடன் சென்ற சேனைகள் (7877-7881)

இழை அஞ்சன மால்களிறு எண் இல் அரி

முழை அஞ்ச முழங்கின; மும்முறை நீர்
உழை அஞ்ச முழங்கின; நாண் ஒலி; கோள்
மழை அஞ்ச முழங்கின மா முரசே. 6.17.21

ஆர்த்தார் நெடு வானம் நடுங்க; அடி
பேர்த்தார் நில மா மகள் பேர்வள் என;
தூர்த்தார் நெடு வேலைகள் தூளியினால்;
வேர்த்தார் அது கண்டு விசும்பு உறைவோர். 6.17.22

அடி ஓடும் மதக் களி யானைகளின்
பிடியோடு நிகர்த்தன பின்புறம்; முன்
தடியோடு துடக்கிய தாரைய வெண்
கொடியோடு துடக்கிய கொண்மு எலாம். 6.17.23

தாறு ஆடின மால் கரியின் புடை தாழ்
மாறாடின மா மதம் மண்டுதலால்
ஆறு ஆடின பாய் பரி; யானைகளும்
சேறு ஆடின சேண் நெறி சென்ற எலாம். 6.17.24

தேர் சென்றன செம் கதிரோனொடு சேர்
ஊர் சென்றன போல்; ஒளி ஓடைகளின்
கார் சென்றன கார் நிறை சென்றன போல்;
பார் சென்றில சென்றன பாய் பரியே. 6.17.25

போர்க்களத்திற் புக்க அதிகாயன் மனம் புழுங்கியவனாய், கும்பருணனது தலையற்ற உடலைக் கண்டு வருந்துதல் (7882-7885)

மேருத்தனை வெற்பு இனம் மொய்த்து நெடும்
பாரில் செலுமாறு படப் படரும்
தேர் சுற்றிடவே கொடு சென்று முரண்
போர் முற்று களத்திடை புக்கனனால். 6.17.26

கண்டான் அ(வ்) இராமன் எனும் களிமா
உண்டாடிய வெங்களன்; ஊடுருவ
புண்தான் உறு நெஞ்சு புழுக்கம் உறத்
திண்டாடினன் வந்த சினத் திறலோன். 6.17.27

மலை கண்டன போல் வரு தோெளாடு தாள்
கலை கண்ட கருங்கடல் கண்டு உளவாம்
நிலை கண்டன கண்டு ஒரு தாதை நெடுந்
தலை கண்டிலன் நின்று சலித்தனனால். 6.17.28

'மிடல் ஒன்று சரத்தொடு மீது உயர் வான்
திடல் அன்று; திசைக் களிறு அன்று ஒரு திண்
கடல் அன்று; இது என்? எந்தை கடக்க அரியான்
உடல் 'என்று உயிரோடும் உருத்தனனால். 6.17.29

சினமுற்ற அதிகாயன் வஞ்சினங் கூறி, மயிடன் என்பானை நோக்கி, 'இலக்குவன்பால் தூதுசென்று அவனைத் தனிநின்று போர்செய்ய அழைத்துவருக 'எனச் சொல்லி அனுப்புதல் (7886-7892)

'எல்லே! இவை காணிய எய்தினெனோ?
வல்லே உளராயின மானுடரைக்
கொல்லேன் ஒரு நான் உயிர்கோள் நெறியில்
செல்லேன் எனின் இவ் இடர் தீர்குவெனோ? 6.17.30

என்னா முனியா 'இது இழைத்துளவன்
பின்னானையும் இப்படி செய்து பெயர்ந்து
அன்னான் இடர் கண்டு இடர் ஆறுவென் 'என்று
உன்னா ஒருவற்கு இது உணர்த்தினனால். 6.17.31

'வா நீ மயிடன்! ஒரு வல் விசையில்

போ நீ அ(வ்) இலக்குவனில்; புகல்வாய்;
நான் ஈது துணிந்தனென் நண்ணினெனால்;
மேல் நீ இது உணர்ந்து விளம்பிடுவாய். 6.17.32

"'அம் தார் இளவற்கு அயர்வு எய்தி அழும்
தம் தாதை மனத்து இடர் தள்ளிடுவான்
உந்து ஆர் துயரோடும் உருத்து எதிர்வான்
வந்தான் " என முன்சொல் வழங்குதியால்; 6.17.33

'கோள் உற்றவன் நெஞ்சு சுடக் குழைவான்
நாள் உற்ற இருக்கையில் யான் ஒரு தன்
தாள் அற்று உருளக் கணை தள்ளிடுவான்
சூளுற்றதும் உண்டு; அது சொல்லுதியால். 6.17.34

'தீது என்றது சிந்தனை செய்திலெனால்;
ஈது என்று திறம் மன் நெறியாம் 'என; நீ
தூது என்று இகழாது உன சொல் வலியால்
"போது " என்று உடனே கொடு போதுதியால். 6.17.35

'செரு ஆசையினார் புகழ் தேடுறுவார்
இருவோரையும் நீ வலிவுற்று "எதிரே
பொருவோர் நமனார் பதி புக்கு உறைவோர்;
வருவோரை எலாம் வருக " என்னுதியால். 6.17.36

இலக்குவனை என்முன் அழைத்துவரின் உனக்குப் பரிசுகள் பல தருவேன் 'என,
அதிகாயன் மயிடனுக்குக் கூறுதல் (7893-7900)

'சிந்தாகுலம் எந்தை திருத்திடுவான்
"வந்தான் " என என் எதிரே மதியோய்!
தந்தாய் எனின் யான் அலது யார் தருவார்

உந்த அரிய உள்ள உயர்ந்த எலாம்? 6.17.37

'வேறே அ(வ்) இலக்குவன் என்ன விளம்பு
ஏறே வருமேல் இமையோர் எதிரே
கூறே பல செய்து உயிர் கொண்டு உனையும்
மாறே ஒரு மன் என வைக்குவெனால். 6.17.38

'விண் நாடியர் விஞ்சையர் அம் சொலினார்
பெண் ஆர் அமுது அன்னவர் பெய்து எவரும்
உண்ணாதன கூர் நறவு உண்ட தசும்பு
எண் ஆயிரம் ஆயினும் ஈகுவெனால். 6.17.39

'உறை தந்தன செங் கதிரோன் உருவின்
பொறை தந்தன காசு ஒளிர்பூண் இமையோர்
திறை தந்தன தெய்வ நிதிக் கிழவன்
முறை தந்தன தந்து முடிக்குவெனால். 6.17.40

'மாறா மத வாரிய வண்டினொடும்
பாறு ஆடு முகத்தன பல் பகலும்
தேறாதன செங் கண வெங் களிமா
நூறாயிரம் ஆயினும் நுந்துவெனால். 6.17.41

'செம் பொன்னின் அமைந்து சமைந்தன தேர்
உம்பர் நெடு வானினும் ஒப்பு உறழா;
பம்பும் மணி தார் அணி பாய் பரிமா
இம்பர் நடவாதன ஈகுவெனால். 6.17.42

'நிதியின் நிரை குப்பை நிறைத்தனவும்
பொதியின் மிளிர் காசு பொறுத்தனவும்
மதியின் ஒளிர் தூசு வகுத்தனவும்
அதிகம் சகடு ஆயிரம் ஈகுவெனால். ' 6.17.43

‘மற்றும் ஒரு தீது இல் மணிப் பணி தந்து
உற்ற உன் நினைவு யாவையும் உந்துவெனால்
பொன்திண் கழலாய்! நனி போ ‘எனலோடு
எற்றும் திரள் தோளவன் ஏகினனால். 6.17.44

மயிடன் இராமனையடைந்தபொழுது, வானர வீரர் அவன்மேற் சினந்து பற்ற முயலுதலும் அவன் தான் கொண்டு வந்த செய்தியைக் குறிப்பிடுதலும்

ஏகி தனி சென்று எதிர் எய்தலுறும்
காகுத்தனை எய்திய காலையின் வாய்
வேகத்தொடு வீரர் விசைத்து எழலும்
‘ஓகைப் பொருள் உண்டு ‘என ஒதினனால். 6.17.45

தூதனை விடுமின் ‘என்று இராமன் வானர வீரரை விலக்கல்

போதம் முதல் ‘வாய்மொழியே புகல்வோன்
ஏதும் அறியான்; வறிது ஏகினனால்;
தூதன்; இவனைச் சுளியன்மின் ‘எனா
வேதம் முதல் நாதன் விலக்கினனால். 6.17.46

நீ வந்தது எது கருதி ‘என இராமன் மயிடனை வினவ அவன் ‘இலக்குவனிடமே அது சொல்லத்தக்கது ‘எனல்

‘என் வந்த குறிப்பு? அது இயம்பு ‘எனலும்
மின் வந்த எயிற்றவன் ‘வில்வல! உன்
பின் வந்தவனே அறி பெற்றியதால்
மன் வந்த கருத்து ‘என ‘மன்னர் பிரான்! 6.17.47

அது சொல்லிடு 'என இலக்குவன் வினவத் தூதன் தான் வந்த செய்தியை அறிவித்தல் (7904-7907)

'சொல்லாய்; அது சொல்லிடு சொல்லிடு 'எனா
வில்லாளன் இளம் கிளையோன் வினவ
'பல் ஆயிரகோடி படைக் கடல் முன்
நில்லாய் 'என நின்று நிகழ்த்தினனால். 6.17.48

'உன்மேல் அதிகாயன் உருத்துளனாய்
நல் மேருவின் நின்றனன் நாடி; அவன்
தன்மேல் எதிரும் வலி தக்குளையேல்
பொன் மேனிய! என்னொடு போதுதியால். 6.17.49

'சையப் படிவம் அத்து ஒரு தந்தையை முன்
மெய் எப்படி செய்தனன் நும்முன் விரைந்து
ஐயப்படல் அப்படி இப் படியில்
செய்யப் படுகிற்றி; தெரித்தனனால். 6.17.50

"'கொன்றான் ஒழிய கொலை கோள் அறியா
நின்றானொடு நின்றது என் நேடி? 'எனின்
தன் தாதை படும் துயர் தந்தையை முன்
வென்றானை இயற்றும் அ(வ்) வேட்கையினால். 6.17.51

இராமன் மூவுலகோர் அறியத் தன் இசைவினைத் தெரிவித்தல்

'வானோர்களும் மண்ணின் உளார்களும் மற்று
ஏனோர்களும் இவ் உரை கேண்மின்; இவன்
தானே பொருவான்; அயலே தமர் வந்து
ஆனோரும் உடன் பொருவான் அமைவான். 6.17.52

தூதனது பிதற்றுரை கேட்டு இராமன் இலக்குவனைத் தழுவிப் போர்க்குச் செல்லுமாறு பணித்தல் (7909-7910)

என்றே உலகு ஏழினொடு ஏழினையும்
தன் தாமரை போல் இரு தாள் அளவா
நின்றான் உரைசெய்ய நிசாசரனும்
பின்றா உரை ஒன்று பிதற்றினனால். 6.17.53

‘எழுவாய் இனி என்னுடன் ‘என்று எரியும்
மழு வாய் நிகர் வெஞ் சொல் வழங்குதலும்
தழுவா ‘உடன் ஏகுதி தாழல் ‘எனத்
தொழுவார் தொழு தாள் அரி சொல்லுதலும். 6.17.54

கவிக் கூற்று

‘எல்லாம் உடன் எய்திய பின் இவனே
வில்லானொடு போர் செய வேண்டும் ‘எனா
நல் ஆறு உடை வீடணன் நாரணன் முன்
சொல்லாடினன்; அன்னவை சொல்லுதுமால். 6.17.55

அதிகாயனது பேராற்றலையும், முற்பிறப்பின் தொன்மை வரலாற்றையும் வீடணன் விரித்துக் கூறுதல் (7912-7932)

‘வார் ஏறு கழல் சின வாள் அரி எம்
போர் ஏறொடு போர் புரிவான் அமையா
தேர் ஏறு சினக் கடு வெந் தறுகண்
கார் ஏறு என வந்த கதத் தொழிலோன். 6.17.56

'ஓவா நெடு மாதவம் ஒன்று உடையான்
தேவாசுரர் ஆதியர் செய் செருவில்
சாவான் இறையும் சலியா வலியான்

மூவா முதல் நான்முகனார் மொழியால். 6.17.57

‘கடம் ஏய் கயிலைக் கிரி கண்ணுதலோடு
இடம் ஏற எடுத்தனன் ‘என்று இவனைத்
திடம் மேலுலகில் பல தேவரொடும்
வட மேரு எடுக்க வளர்த்தனனால். 6.17.58

‘மாலாரொடு மந்தரம் மாசுணமும்
மேலாகிய தேவரும் வேண்டும்? ‘எனா
ஆலாலமும் ஆர் அமிழ்தும் அமைய
காலால் நெடு வேலை கலக்கிடுமால். 6.17.59

‘ஊழிக்கும் உயர்ந்து ஒரு நாள் ஒருவாப்
பாழித் திசை நின்று சுமந்த பணைச்
சூழிக் கரி தள்ளுதல் தோள் வலியோ?
ஆழிக் கிரி தள்ளும் ஒர் அங்கையினால். 6.17.60

‘காலங்கள் கணக்கு இல கண் இமையா
ஆலம் கொள் மிடற்றவன் ஆர் அழல்வாய்
வேல் அங்கு எறிய கொடு ‘விட்டது நீள்
சூலம்கொல்? ‘எனப் பகர் சொல் உடையான்; 6.17.61

‘பகை ஆடிய வானவர் பல்வகை ஊர்
புகை ஆடிய நாள் புனை வாகையினான்;
“மிகையார் உயிர் உண் ” என வீசிய வெந்
தகை ஆழி தகைந்த தனுத் தொழிலான்; 6.17.62

‘உயிர் ஒப்புறு பல் படை உள்ள எலாம்
செயிர் ஒப்புறும் இந்திரர் சிந்திய நாள்
அயிர் ஒப்பன நுண் துகள் செய்து அவர்தம்

வயிரப் படை தள்ளிய வாளியினான். 6.17.63

‘கற்றான் மறை நூலொடு கண்ணுதல்பால்;
முற்றாதன தேவர் முரண் படைதாம்
மற்று ஆரும் வழங்க வ(ல்)லார் இ(ல்)லவும்
பெற்றான்; நெடிது ஆண்மை பிறந்துடையான். 6.17.64

‘அறன் அல்லது நல்லது மற்று அறியான்;
மறன் அல்லது பல்பணி மாறு அணியான்;
திறன் அல்லது ஒர் ஆர் உயிரும் சிதையான்;
“உறல் நல்லது பேர் இசை ” என்று உணர்வான்; 6.17.65

‘காயத்து உயிரே விடு காலையினும்
மாயத்தவர் கூடி மலைந்திடினும்
தேயத்தவர் செய்யல செய்திடினும்
மாயத் தொழில் செய்ய மதித்திலனால். 6.17.66

‘மது கைடவர் என்பவர் வானவர்தம்
பதி கைகொடு கட்டவர் பண்டு ஒரு நாள்
அதி கைதவர் ஆழி அநந்தனையும்
விதி கைம்மிக முட்டிய வெம்மையினார். 6.17.67

‘நீர் ஆழி இழிந்து நெடுந்தகையை
“தாராய் அமர் ” என்றனர் தாம் ஒரு நாள்;
ஆர் ஆழிய அண்ணலும் அஃது இசையா
“வாரா அமர் செய்கு ” என வந்தனனால். 6.17.68

‘வல்லார் உரு ஆயிரம் ஆய் வரினும்
நல்லார் முறை வீசி நகும் திறலார்
மல்லால் இளகாது மலைந்தனன் மால்;
அல் ஆயிரம் ஆயிரம் அஃகினவால். 6.17.69

‘தன் போல்பவர் தானும் இலாத தனிப்
பொன்போல் ஒளிர் மேனியனை “புகழோய்!
என் போல்பவர் சொல்லுவது எண் உடையார்
உன் போல்பவர் யார் உளர்? “ என்று உரையா 6.17.70

‘ஒருவோம் உலகு ஏழையும் உண்டு உமிழ்வோம்;
இருவோமொடு நீ தனி இத்தனை நாள்
பொருவோமொடு நேர் பொருதாய்; புகழோய்!
தருவோம் நின் மனத்தது தந்தனமால்; 6.17.71

“‘ஒல்லும்படி நல்லது உனக்கு உதவச்
சொல்லும்படி “ என்று அவர் சொல்லுதலும்
“வெல்லும்படி நும்மை விளம்பும் ” எனக்
கொல்லும் படியால் அரி கூறுதலும். 6.17.72

“இடையில் படுகிற்கிலம் யாம்; ஒரு நின்
தொடையின் படுகிற்றும் “ எனத் துணியா
“அடையச் செயகிற்றி; அது ஆணை ” எனா
நடையில் படு நீதியர் நல்குதலும். 6.17.73

‘விட்டான் உலகு யாவையும் மேலொடு கீழ்
எட்டா ஒருவன் தன் இடத் தொடையை;
ஒட்டாதவர் ஒன்றினர் ஊழ் வலியால்
பட்டார்; இது பட்டது பண்டு ஒரு நாள். 6.17.74

‘தனி நாயகன் வன்கதை தன் கைகொளா
நனி சாட விழுந்தனர் நாள் உலவா
பனியா; மது மேதை படப் படர் மே-
தினி ஆனது பூவுலகு எங்கணுமே. 6.17.75

'விதியால் இ(வ்) உகம்தனில் மெய் வலியான்
மது ஆனவன் எம்முன் மடிந்தனனால்;
கதிர்தான் நிகர் கைடவன் இக் கதிர் வேல்
அதிகாயன்; இது ஆக அறிந்தனனால். 6.17.76

வீடணன் கூறியது கேட்ட இராமன், இலக்குவனது பெருவன்மையை அவனுக்கு அறிவுறுத்தல் (7933-7937)

என்றான் அவ் இராவணனுக்கு இளையான்;
'நன்று ஆகுக 'என்று ஒரு நாயகனும்
மின்தான் உமிழ் வெண் நகை வேறு செயா
நின்றான் இது கூறி நிகழ்த்தினனால். 6.17.77

'எண்ணாயிர கோடி இராவணரும்
விண் நாடரும் வேறு உலகத்து எவரும்
நண்ணா ஒரு மூவரும் நண்ணிடினும்
கண்ணால் இவன் வில் தொழில் காணுதியால். 6.17.78

'வான் என்பது என்? வையகம் என்பது என்? மால்
தான் என்பது என்? வேறு தனிச் சிலையோர்
யான் என்பது என்? ஈசன் என்? இன்று இமையோர்
கோன் என்பது என்? எம்பி கொதித்திடுமேல். 6.17.79

'தெய்வப் படையும் சினமும் திறனும்
மையல் தொழில் மாதவம் மற்றும் எலாம்
எய்தற்கு உளவோ இவன் இச் சிலையில்
கைவைப்பு அளவே? இறல் காணுதியால். 6.17.80

'என் தேவியை வஞ்சனை செய்து எழுவான்

அன்றே முடிவான்; இவன் “அன்னவள் சொல்
குன்றேன் “ என எய்திய கொள்கையினால்
நின்றான் உளன் ஆகி; நெடுந் தகையாய். 6.17.81

‘நீயும் உடன்சென்று, இவனது போர்வன்மையைக் காணுக ‘என இராமன் வீடணனை ஏவுதல் (7938-7942)

‘ஏகாய் உடன் நீயும்; எதிர்ந்துளனாம்
மாகாயன் நெடுந்தலை வாளியொடும்
ஆகாயம் அளந்து விழுந்ததனைக்
காகாதிகள் நுங்குதல் காணுதியால். 6.17.82

‘நீரைக் கொடு நீர் எதிர் நிற்க ஒ(ண்)ணுமோ?
தீரக் கொடியாரொடு தேவர் பொரும்
போரைக் கொடு வந்து புகுந்தது நாம்
ஆரைக் கொடு? நீ அது அறிந்திலையோ? 6.17.83

‘சிவன்; அல்லன் எனில் திருவின் பெருமான்;
அவன் அல்லன் எனில் புவி தந்தருளும்
தவன்; அல்லன் எனில் தனியே வலியோன்
இவன்; அல்லன் எனில் பிறர் யார் உளரோ? 6.17.84

‘ஒன்றாயிர வெள்ளம் ஒருங்கு உள ஆம்
வன் தானைகள் வந்து வளைந்த எலாம்
கொன்றான் இவன் அல்லது கொண்டு உடனே
நின்றார் பிறர் உண்மை நினைந்தனையோ? 6.17.85

‘கொல்வானும் இவன்; கொடியோரை எலாம்
வெல்வானும் இவன்; அடல் விண்டு என
ஒல்வானும் இவன்; உடனே ஒரு நீ

செல்வாய் 'என ஏவுதல் செய்தனனால். 6.17.86

இலக்குவன் இராமனை வலங்கொண்டு வீடணன் உடன்வரப் போர்க்களம் புகுதல்

அக் காலை இலக்குவன் ஆரியனை
முக்காலும் வலங்கொடு மூதுணர்வின்
மிக்கான் மதி வீடணன் மெய் தொடரப்
புக்கான் அவன் வந்து புகுந்த களம். 6.17.87

அரக்கர் சேனைகளும் வானர சேனைகளும் நெருங்கிப் பொருதல் (7944-7956)

சேனைக் கடல் சென்றது தென் கடல்மேல்
ஏனைக் கடல் வந்தது எழுந்தது எனா;
ஆனைக் கடல் தேர் பரி ஆள் மிடையும்
தானைக் கடலோடு தலைப் படலும் 6.17.88

பசும் படு குருதியின் பண்டு சேறுபட்டு
அசும்பு உற உருகிய உலகம் ஆர்த்து எழ
குசும்பையின் நறுமலர்ச் சுண்ணக் குப்பையின்
விசும்பையும் கடந்தது விரிந்த தூளியே. 6.17.89

தாம் இடித்து எழும் பணை முழக்கும் சங்கு இனம்
ஆம் இடிக் குமுறலும் ஆர்ப்பின் ஓதையும்
ஏம் உடைக் கொடுஞ் சிலை இடிப்பும் அஞ்சி தம்
வாய் மடித்து ஒடுங்கின மகர வேலையே. 6.17.90

உலைதொறும் குருதி நீர் அருவி ஒத்து உக
இலை துறு மரம் எனக் கொடிகள் இற்று உக
மலைதொறும் பாய்ந்து என மான யானையின்
தலைதொறும் பாய்ந்தன குரங்கு தாவியே. 6.17.91

கிட்டின கிளை நெடுங் கோட்ட கீழ் உகு
மட்டின அருவியின் மதத்த வானரம்

விட்டன நெடு வரை வேழம் வேழத்தை
முட்டின ஒத்தன முகத்தின் வீழ்வன. 6.17.92

இடித்தன; உறுக்கின; இறுக்கி ஏய்ந்தன;
தடித்தன; எயிற்றினால் தலைகள் சந்து அறக்
கடித்தன; கவிக்குலம் கால்கள் மேல் படத்
துடித்தன குருதியில் துரக ராசியே. 6.17.93

அடைந்தன கவிக்குலம் எற்ற அற்றன
குடைந்து எறிகால் பொர பூட்கைக் குப்பைகள்;
இடைந்தன முகில் குலம் இரிந்து சாய்ந்து என
உடைந்தன; குல மருப்பு உகுத்த முத்தமே. 6.17.94

தோல் படத் துதைந்து எழு வயிரத் தூண் நிகர்
கால் பட கை பட கால பாசம் போல்
வால் பட புரண்டனர் நிருதர்; மற்று அவர்
வேல் படப் புரண்டனர் கவியின் வீரரே. 6.17.95

மரவமும் சிலையொடு மலையும் வாள் எயிற்று
அரவமும் கரிகளும் பரியும் அல்லவும்
விரவின கவிக்குலம் வீச விம்மலால்
உரவரும் கான் எனப் பொலிந்தது உம்பரே. 6.17.96

தட வரை கவிக்குலத் தலைவர் தாங்கின
அடல் வலி நிருதர்தம் அனிக ராசிமேல்
விடவிட விசும்பிடை மிடைந்து வீழ்வன
படர் கடல் இன மழை படிவ போன்றவே. 6.17.97

இழுக்கினர் அடிகளின் இங்கும் அங்குமா
மழுக்களும் அயில்களும் வாளும் தோள்களும்
முழுக்கினர் உழக்கினர் மூரி யாக்கையை
ஒழுக்கினர் நிருதரை உதிர ஆற்றினே. 6.17.98

மிடல் உடை கவிக் குலம் குருதி வெள்ள நீர்
இடை இடை நீந்தின எய்த்த யானையின்
திடர் இடை சென்று அவை ஒழுகச் சேர்ந்தன
கடலிடைப் புக்கன கரையும் காண்கில. 6.17.99

கால் பிடித்து ஈர்த்து இழி குருதிக்கண்ண கண்
சேல் பிடித்து எழு திரை ஆற்றில் திண் நெடுங்
கோல் பிடித்து ஒழுகுறு குருடர் கூட்டம் போல்
வால் பிடித்து ஒழுகின கவியின் மாலையே. 6.17.100

வானர சேனை எதிர்க்கலாற்றாது சாய்தல்

பாய்ந்தது நிருதர்தம் பரவை; பல்முறை
காய்ந்தது கடும்படை கலக்கி; கைதொறும்
தேய்ந்தது சிதைந்தது சிந்திச் சேண் உறச்
சாய்ந்தது தகைப்ப அரும் கவியின் தானையே. 6.17.101

வானரர்க்குத் தேறுதல் கூறி இலக்குவன் விற்போர் விளைத்தல் (7958-7962)

அத் துணை இலக்குவன் ‘அஞ்சல் அஞ்சல்! ‘என்று
எத் துணை மொழிகளும் இயம்பி ஏற்றினன்
கைத் துணை வில்லினை; காலன் வாழ்வினை
மொய்த்து எழு நாண் ஒலி முழங்கத் தாக்கினான். 6.17.102

நூல் மறைந்து ஒளிப்பினும் நுவன்ற பூதங்கள்
மேல் மறைந்து ஒளிப்பினும் விரிஞ்சன் வீயினும்
கால் மறைந்து ஒளிப்பு இலாக் கடையின் கண் அகல்
நான் மறை ஆர்ப்பு என நடந்தது அவ் ஒலி. 6.17.103

துரந்தன சுடுசரம்; துரந்த தோன்றல
கரந்தன நிருதர்தம் கரை இல் யாக்கையின்;

நிரந்தன நெடும்பிணம் விசும்பின் நெஞ்சு உற
பரந்தன குருதி அப் பள்ள வெள்ளத்தின். 6.17.104

யானையின் கரம் துமித்து இரத வீரர்தம்
வான் உயர் முடித் தலை தடிந்து வாசியின்
கால் நிரை அறுத்து வெம் கறை கண் மொய்ம்பரை
ஊன் உடை உடல் பிளந்து ஒடும் அம்புகள்; 6.17.105

வில் இடை அறுத்து வேல் துணித்து வீரர்தம்
எல்லிடு கவசமும் மார்பும் ஈர்ந்து எறி
கல் இடை அறுத்து மாக் கடிந்து தேர் அழீஇ
கொல் இயல் யானையைக் கொல்லும் கூற்றினே. 6.17.106

இலக்குவனது அம்பினால் அழிந்துபட்ட போர்க்களத்தின் நிலை (7963-7976)

வெற்றி வெங் கரிகளின் வளைந்த வெண்மருப்பு
அற்று எழு விசைகளின் உம்பர் அண்மின
முற்று அரு முப்பகல் திங்கள் வெண்முளை
உற்றன விசும்பிடைப் பலவும் ஒத்தன. 6.17.107

கண்டகர் நெடுந் தலை கனலும் கண்ணன
துண்ட வெண்பிறைத் துணை கவ்வி தூக்கிய;
குண்டல மீன் குலம் தழுவி கோள் மதி
மண்டலம் விழுந்தன போன்ற மண்ணினே. 6.17.108

கூர் மருப்பு இணையன குறைந்த கையன
கார் மதக் கனம் வரை கவிழ்ந்து வீழ்வன
போர் முகக் குருதியின் புணரி புக்கன
பார் எடுக்குறு நெடும் பன்றி போன்றன. 6.17.109

புண் உற உயிர் உகும் புரவி பூட்டு அற
கண் அகன் தேர்க் குலம் மறிந்த காட்சிய
எண் உறு பெரும்பதம் வினையின் எஞ்சிட

மண் உற விண்ணின் வீழ் மானம் போன்றன. 6.17.110

அட கருங் கவந்தம் நின்று ஆடுகின்றன
விடற்கு அரும் வினை அறச் சிந்தி மெய் உயிர்
கடக்க அருந் துறக்கமே கலந்தவாம் என
உடற் பொறை உவகையின் குனிப்ப ஒத்தன. 6.17.111

'ஆடுவ கவந்தம் ஒன்று ஆறு எண்ணாயிரம்
வீடிய பொழுது 'எனும் பனுவல் மெய்யதேல்
கோடியின்மேல் உள குனித்த; கொற்றவன்
பாடு இனி ஒருவரால் பகரற் பாலதோ? 6.17.112

ஆனையின் குருதியும் அரக்கர் சோரியும்
ஏனை வெம் புரவியின் உதிரத்து ஈட்டமும்
கானினும் மலையினும் பரந்த கார்ப்புனல்
கானயாறு ஆம் எனக் கடல் மடுத்தவே. 6.17.113

தாக்கிய சரங்களின் தலைகள் நீங்கிய
ஆக்கைய புரசையோடு அளைந்த தாளன
மேக்கு உயர் அங்குசக் கைய வெங்கரி
நூக்குவ கணிப்பு இல அரக்கர் நோன் பிணம். 6.17.114

கோள் உடை கணைபட புரவி கூத்து அயர்
தோளுடை நெடுந்தலை துமிந்தும் தீர்கில
ஆளுடைக் குறைத்தலை அதிர ஆடுவ
வாளுடைத் தடக்கைய வாசி மேலன. 6.17.115

வைவன முனிவர் சொல் அனைய வாளிகள்
கொய்வன தலைகள் தோள்; குறைத்தலைக் குழாம்
கை வளை வரி சிலைக் கடுப்பின் கைவிடா
எய்வன எனை பல; இரத மேலன. 6.17.116

தாதையை தம்முனை தம்பியை தனிக்
காதலை பெயரனை மருகனை களத்து
ஊதையின் ஒரு கணை உருவ மாண்டனர்
சீதை என்று ஒரு கொடுங் கூற்றம் தேடினார். 6.17.117

தூண்டு அருங் கணை படத் துமிந்து துள்ளிய
தீண்ட அரு நெடுந் தலை தழுவிச் சேர்ந்தன
பூண்டு எழு கர தலம் பொறுக்கலாதன
ஆண்டலை நிகர்த்தன; எருவை ஆடுவ. 6.17.118

ஆயிரம் ஆயிரம் கோடியாய் வரும்
தீ உமிழ் கடுங் கணை மனத்திற் செல்வன
பாய்வன புகுவன; நிருதர் பல் உயிர்
ஓய்வன நமன் தமர் கால்கள் ஓயவே. 6.17.119

விளக்கு வான் கணைகளால் விளிந்து மேருவைத்
துளக்குவார் உடல் பொறை துணிந்து துள்ளுவார்;
இளக்குவார் அமரர் தம் சிரத்தை; ஏண் முதுகு
உளுக்குவாள் நிலமகள் பிணத்தின் ஓங்கலால். 6.17.120

தாருகன் என்பான் இலக்குவனுடன் பொருது இறத்தல் (7977-7979)

தாருகன் என்று உளன் ஒருவன் தான் நெடு
மேருவின் பெருமையான் எரியின் வெம்மையான்
போர் உவந்து உழக்குவான் புகுந்து தாங்கினான்
தேரினன் சிலையினன் உமிழும் தீயினன். 6.17.121

துரந்தனன் நெடுஞ் சரம் நெருப்பின் தோற்றத்த;
பரந்தன விசும்பிடை ஒடுங்க; பண்டு உடை
வரம்தனின் வளர்வன அவற்றை வள்ளலும்
கரந்தனன் கணைகளால் முனிவு காந்துவான். 6.17.122

அண்ணல்தன் வடிக் கணை துணிப்ப அற்று அவன்
கண் அகல் நெடுந் தலை விசையின் கார் என
விண் இடை ஆர்த்தது விரைவில் மெய் உயிர்
உண்ணிய வந்த வெங் கூற்றும் உட்கவே. 6.17.123

இலக்குவன் தன்னை எதிர்த்து வந்த காலன் முதலிய ஐவர்களுடைய தலையைத் துணித்து அவர்தம் சேனையைச் சிதற அடித்தல் (7980-7981)

காலனும் குலிசனும் கால சங்கனும்
மாலியும் மருத்தனும் மருவும் ஐவரும்
சூலமும் கணிச்சியும் கடிது சுற்றினார்;
பாலமும் பாசமும் அயிலும் பற்றுவார். 6.17.124

அன்னவர் எய்தன எறிந்த ஆயிரம்
துன் அரும் படைக்கலம் துணித்து தூவினான்
நல் நெடுந் தலைகளைத் துணித்து நால்வகைப்
பல் நெடுந் தானையைப் பாற நூறினான். 6.17.125

அதிகாயனுடைய படை வீரர்கள் இலக்குவனைச் சுற்றிநின்று பொருதல் (7982-7984)

ஆண்டு அதிகாயன் தன் சேனை ஆடவர்
ஈண்டின மத கரி ஏழ் எண்ணாயிரம்
தூண்டினர் மருங்கு உறச் சுற்றினார்; தொகை
வேண்டிய படைக்கலம் முறையின் வீசுவார். 6.17.126

போக்கு இலா வகை புறம் வளைத்துப் பொங்கினார்
தாக்கினார் திசை தொறும் தடக்கை மால்வரை
நூக்கினார்; படைகளால் நுறுக்கினார் குழம்பு
ஆக்கினார் கவிகள்தம் குழுவை; ஆர்ப்பினார். 6.17.127

எறிந்தன எய்தன எய்தி ஒன்றொடு ஒன்று
அறைந்தன அசனியின் விசையின் ஆசைகள்

நிறைந்தன மழை என நெருக்கி நிற்றலால்
மறைந்தன உலகொடு திசையும் வானமும். 6.17.128

இலக்குவன் தன்னை எதிர்த்தாரைத் தாக்கி அவர்தம் யானைப் படையை அழித்து ஒழித்தல் (7985-7993)

அப் படை அனைத்தையும் அறுத்து வீழ்த்து அவர்
துப்புடைத் தடக் கைகள் துணித்து சுற்றிய
முப் புடை மத மலைக் குலத்தை முட்டினான்
எப் புடை மருங்கினும் எரியும் வாளியான். 6.17.129

குன்று அன மத கரி கொம்பொடு கரம் அற
வன் தலை துமிதர மஞ்சு என மறிவன
ஒன்று அல; ஒருபதும் ஒன்பதும் ஒரு கணை
சென்று அரிதர மழை சிந்துவ மத மலை. 6.17.130

ஒரு தொடை விடுவன உரும் உறழ் கணைபட
இரு தொடை புரசையொடு இறுபவர் எறிபடை
விருது உடை நிருதர்கள் மலை என விழுவர்கள்;
பொருது உடைவன மத மழையன புகர் மலை. 6.17.131

பருமமும் முதுகு இடு படிகையும் வலி படர்
மருமமும் அழிபட நுழைவன வடி கணை
உருமினும் வலியன; உருள்வன திசை திசை
கருமலை நிகர்வன; கத மலை கனல்வன. 6.17.132

இறுவன கொடியவை எறிவன இடை இடை
துறுவன சுடுகணை துணிவன மதகரி;
அறுவன அவை அவை கடவினர் அடி தலை;
வெறுமைகள் கெடுவன விழி குழி கழுதுகள். 6.17.133

மிடலொடு விடு கணை மழையினும் மிகை உள

படலொடும் உரும் எறி பரு வரை நிலையன
உடலொடும் உருள் கரி உதிரம் அது உருகெழு
கடலொடு பொருதது கரியொடு கரி என. 6.17.134

மேலவர் படுதலின் விடும் முறை இல மிடல்
ஆலமும் அசனியும் அனையன அடு கரி
மால் உறு களியன மறுகின மத மழை
போல்வன தமதம எதிர் எதிர் பொருவன. 6.17.135

கால் சில துணிவன; கரம் அறுவன; கதழ்
வால் சில துணிவன; வயிறுகள் வெளிபட
நால் சில குடரன; நகழ்வன சில வரு
தோல் சில கணை பல சொரிவன மழையன. 6.17.136

முட்டின முட்டு அற முரண் உறு திசை நிலை
எட்டினும் எட்ட அரு நிலையன எவை? அவன்
விட்டன விட்டன விடுகணை படுதொறும்
பட்டன பட்டன படர் பணை குவிவன. 6.17.137

அரக்கர் மீண்டும் யானைப்படை கொண்டு எதிர்க்க, இலக்குவன் அவற்றை அழித்து வெற்றி கொள்ளுதல் (7994-8003)

அறுபதின் முதலினோடு ஆறு அமை ஆயிரம்
இறுதிய மதகரி இறுதலும் எரி உமிழ்
தறுகணர் தகை அறு நிலையினர் சலம் உறு
கறுவினர் அவன் எதிர் கடவினர் கடல் என. 6.17.138

எல்லை இல் மதகரி இரவினது இனம் நிகர்
செல்வன முடிவு இல தறெு தொழில் மறவனை
வில்லியை இனிது உற விடுகணை மழையினர்
'கொல்லுதி 'என எதிர் கடவினர் கொடியவர். 6.17.139

7996. 6.17.வந்தன மதகரி வளைதலின் மழை பொதி

செந்தனி ஒரு சுடர் என மறை திறலவன்
இந்திர தனு என எழு சிலை குனிவுழி
தந்தியின் நெடுமழை சிதறின தரையன. 6.17.140

மையல் தழை செவி முன் பொழி மழை பெற்றன, மலையின்
மெய் பெற்றன, கடல் ஒப்பன, வெயில் உக்கன விழியின்
மொய் பெற்று உயர் முதுகு இற்றன; முகம் உக்கன; முரண் வெம்
கை அற்றன; மதம் முற்றிய கதம் அற்றில களிமா. 6.17.141

உள் நின்று அலை அலைநீர் உக இறுதிக் கடை உறு கால்
எண்ணின் தலை நிமிர்கின்றன இகல் வெங்கணை, இரணப்
பண்ணின் படர் தலையில் பட, மடிகின்றன பல ஆம்,
மண்ணின் தலை உருள்கின்றன மழை ஒத்தன மதமா. 6.17.142

பிறை பற்றிய எனும் நெற்றிய, பிழை அற்றன பிறழ,
பறை அற்றம் இல் விசை பெற்றன, பரியக்கிரி, அமரர்க்கு
இறை, அற்றைய முனிவு இல் படை எறியப் புடை எழு பொன்
சிறை அற்றன என, இற்றன சினம் முற்றிய மதமா. 6.17.143

கதிர் ஒப்பன கணை பட்டுள, கதம் அற்றில, கதழ் கார்
அதிரத் தனி அதிர் கைக் கரி அளவு அற்றன உளவால்;
எதிர்பட்டு அனல் பொழிய, கிரி இடறி, திசை எழு கார்
உதிரத்தொடும் ஒழுகி, கடல் நடு உற்றவும் உளவால். 6.17.144

கண்ணின் தலை அயில் வெங்கணை பட நின்றன, காணா,
எண்ணின்தலை நிமிர் வெங் கதம் முதிர்கின்றன, இன மா,
மண்ணின்தலை நெரியும்படி திரிகின்றன, மலைபோல்
உள் நின்று அலை நிருதர் கடல் உலறிட்டன உளவால். 6.17.145

ஓர் ஆயிரம் அயில் வெங்கணை, ஒருகால் விடு தொடையில்,
கார் ஆயிரம் விடு தாரையின் நிமிர்கின்றன; கதுவுற்று,
ஈராயிரம் மத மால்கரி விழுகின்றன! இனிமேல்
ஆராய்வது என்? அவன் வில் தொழில் அமரேசரும் அறியார். 6.17.146

தேரும், தறெு கரியும், பொரு சின மள்ளரும், வய வெம்
போரின்தலை உகள்கின்றன புரவிக் குலம் எவையும்,
பேரும் திசை பெறுகின்றில பணையின் பிணை மத வெங்
காரின் தரு குருதிப் பொரு கடல் நின்றன கடவா. 6.17.147

மூன்றாம் முறையாக இராவணனால் அனுப்பப்பட்ட யானைப் படைகளையும் இலக்குவன் அழித்தொழித்தல் (8004-8011)

நூறு ஆயிரம் மத வெங் கரி, ஒரு நாழிகை நுவல,
கூறு ஆயின; பயமுற்று ஒரு குலைவு ஆயின உலகம்;
தேறாதன, மலைநின்றன, தரெியாதன சின மா
வேறு ஆயின அவை யாவையும் உடனே வர விட்டான். 6.17.148

ஒரு கோடிய மத மால்கரி, உள வந்தன உடன் முன்
பொரு கோடியில் உயிர் உக்கன ஒழிய, பொழி மத யாறு
அருகு ஓடுவ, வர உந்தினர் அசனிப் படி கணை கால்
இரு கோடு உடை மத வெஞ்சிலை இள வாள் அரி எதிரே. 6.17.149

உலகத்து உள மலை எத்தனை, அவை அத்தனை உடனே
கொல நிற்பன, பொருகிற்பன, புடை சுற்றின குழுவாய்;
அலகு அற்றன, சினம் முற்றிய, அனல் ஒப்பன, அவையும்;
தலை அற்றன, கரம் அற்றன, தனி வில் தொழில் அதனால். 6.17.150

நாலாயின நவ யோசனை நனிவன் திசை எவையும்
மால் ஆயின மத வெங் கரி திரிகின்றன வரலும்,

தோல் ஆயின உலகு எங்கணும் என அஞ்சின; துகளே
போல் ஆயின வய வானமும் அளறு ஆனது புவியே. 6.17.151

கடை கண்டில, தலை கண்டில, கழுதின் திரள், பிணமா
இடை கண்டன, மலை கொண்டென எழுகின்றன; திரையால்
புடை கொண்டு எறி குருதிக் கடல் புணர்கின்றன, பொறி வெம்
படை கொண்டு இடை படர்கின்றன மத யாறுகள் பலவால். 6.17.152

ஒற்றைச் சரம் அதனோடு ஒரு கரி பட்டு உக, ஒளி வாய்
வெற்றிக் கணை, உரும் ஒப்பன, வெயில் ஒப்பன, அயில் போல்
வற்றக் கடல் சுடுகிற்பன, மழை ஒப்பன பொழியும்
கொற்றக் கரி பதின் ஆயிரம் ஒரு பத்தியில் கொல்வான். 6.17.153

மலை அஞ்சின; மழை அஞ்சின; வனம் அஞ்சின; பிறவும்
நிலை அஞ்சின; திசை வெங்கரி; நிமிர்கின்றன கடலின்
அலை அஞ்சின; பிறிது என் சில? தனி ஐங்கர கரியும்,
கொலை அஞ்சுதல் புரிகின்றது கரியின் படி கொளலால். 6.17.154

கால் ஏறின சிலை நாண் ஒலி, கடல் ஏறுகள் பட வான்
மேல் ஏறினர் மிசையாளர்கள்; தலை மெய் தொறும் உருவ,
கோல் ஏறின உரும் ஏறுகள் குடியேறின எனலாய்
மால் ஏறின களி யானைகள் மழை ஏறு என மறிய. 6.17.155

அப்பொழுது அனுமனும் அங்கே விரைந்து வந்து யானைப் படையை அழித்தல் (8012-8020)

இவ் வேலையின், அனுமான், முதல் எழு வேலையும் அனையார்
வெவ் வேலவர், செல ஏவிய கொலை யானையின் மிகையைச்
செவ்வே உற நினையா, ‘ஒரு செயல் செய்குவென் ‘என்பான்,

தவ்வேல் என வந்தான், அவன் தனிவேல் எனத் தகையான். 6.17.156

ஆர்த்து அங்கு அனல் விழியா, முதிர் மத யானையை அனையான்,
தீர்த்தன் கழல் பரவா, முதல் அரி போல் வரு திறலான்,
வார்த் தங்கிய கழலான், ஒரு மரன் நின்றது, நமனார்
போர் தண்டினும் வலிது ஆயது, கொண்டான் புகழ் கொண்டான். 6.17.157

கருங் கார் புரை நெடுங் கையன களி யானைகள் அவை சென்று
ஒருங்கு ஆயின, உயிர் மாய்ந்தன; பிறிது என், பல உரையால்?
வரும் காலமும் பெரும் பூதமும் மழை மேகமும், உடன் ஆய்
பொரும் காலையில் மலைமேல் விழும் உரும் ஏறு எனப் புடைத்தான். 6.17.158

மிதியால் பல, விசையால் பல, மிடலால் பல, இடறும்
கதியால் பல, காலால் பல, வாலால் பல, வானின்
நுதியால் பல, நுதலால் பல, நொடியால் பல, பயிலும்
குதியால் பல, குமையால் பல, கொன்றான் அறன் நின்றான். 6.17.159

பறித்தான் சில, பகிர்ந்தான் சில, வகிர்ந்தான் சில, பணை போன்று
இறுத்தான் சில, இடந்தான் சில, பிளந்தான் சில, எயிற்றால்
கறித்தான் சில, கவர்ந்தான் சில, கரத்தால் சில பிடித்தான்,
முறித்தான் சில, திறத்து ஆனையின் நெடுங் கோடுகள் முனிந்தான். 6.17.160

வாரிக் குரை கடலில் புக விலகும்; நெடு மரத்தால்
சாரித்து அரைத்து உருட்டும்; நெடுந் தலத்தில் படுத்து அரைக்கும்;
பாரில் பிடித்து அடிக்கும்; குடர் பறிக்கும்; படர் விசும்பின்
ஊரில் செல, எறியும்; மிதித்து உழக்கும்; முகத்து உதைக்கும். 6.17.161

வாலால் வர வளைக்கும், நெடு மலைப் பாம்பு என, வளையா,
மேல் ஓளாடு பிசையும், முழு மலைமேல் செல விலகும்;

ஆலாலம் உண்டவனே என, அகல் வாயின் இட்டு அதுக்கும்;
தோல் ஆயிரம் இமைப் போதினின் அரி ஏறு எனத் தொலைக்கும்; 6.17.162

சையத்தினும் உயர்வுற்றன தறுகண் களி மதமா,
நொய்தின் கடிது எதிர் உற்றன, நூறாயிரம், மாறா
மையல் கரி, உகிரின் சில குழை புக்கு உரு மறைய,
தொய்யல் படர் அழுவக் கொழுஞ் சேறாய் உகத் துகைத்தான். 6.17.163

வேறு ஆயின மத வெங் கரி ஒரு கோடியின், விறலோன்,
நூறாயிரம் படுத்தான்; இது நுவல்காலையின், இளையோன்,
கூறாயின என அன்னவை கொலை வாளியின் கொன்றான்;
தேறாதது ஓர் பயத்தால் நெடுந் திசை காவலர் இரிந்தார். 6.17.164

அரக்கர் சிதறி ஓடத் தேவாந்தகன் சினந்து வந்து அனுமனொடு பொருது மடிதல் (8021-8027)

இரிந்தார், திசை திசை எங்கணும் யானைப் பிணம் எற்ற,
நெரிந்தார்களும், நெரியாது உயிர் நிலைத்தார்களும், நெருக்கால்
எரிந்தார்; நெடுந் தடந்தேர் இழிந்து எல்லாரும் முன் செல்ல,
திரிந்தான் ஒரு தனியே, நெடுந் தேவாந்தகன், சினத்தான். 6.17.165

உதிரக் கடல், பிண மால் வரை, ஒன்று அல்லன பலவா
எதிர, கடு நெடும் போர்க்களத்து ஒரு தான் புகுந்து ஏற்றான்
கதிர் ஒப்பன சில வெங்கணை அனுமான் உடல் கரந்தான்,
அதிரக் கடல் நெடுந் தேரினன் மழை ஏறு என ஆர்த்தான். 6.17.166

அப்போதினின், அனுமானும், ஓர் மரம் ஓச்சி நின்று ஆர்த்தான்,
‘இப்போது இவன் உயிர் போம் ‘என, உரும் ஏறு என எறிந்தான்;
வெப்போ என வெயில் கால்வன அயில் வெங்கணை விசையால்,

'துப்போ 'என துணியாம் வகை, தேவாந்தகன் துரந்தான். 6.17.167

மாறு ஆங்கு ஒரு மலை வாங்கினன், வய வானரக் குலத்தோர்க்கு
ஏறு; ஆங்கு அது எறியாத முன், முறியாய் உக எய்தான்;
கோல் தாங்கிய சிலையானுடன் நெடு மாருதி கொதித்தான்,
பாறு ஆங்கு எனப் புகப் பாய்ந்து அவன் நெடு வில்லினைப் பறித்தான். 6.17.168

பறித்தான் நெடும் படை, வானவர் பலர் ஆர்த்திட, பலவா
முறித்தான்; அவன் வலி கண்டு உயர் தேவாந்தகன் முனிந்தான்,
மறித்து ஆங்கு ஒரு சுடர்த் தோமரம் வாங்கா, மிசை ஓங்கா,
செறித்தான், அவன் இடத் தோள்மிசை; இமையோர்களும் திகைத்தார். 6.17.169

சுடர்த் தோமரம் எறிந்து ஆர்த்தலும், கனல் ஆம் எனச் சுளித்தான்,
அடல் தோமரம் பறித்தான், திரிந்து உரும் ஏறு என ஆர்த்தான்,
புடைத்தான்; அவன் தடந் தேரொடு நெடுஞ் சாரதி புரண்டான்;
மடல் தோகையர் வலி வென்றவன் வானோர் முகம் மலர்ந்தார். 6.17.170

சூலப் படை தொடுவான்தனை இமையாதமுன் தொடர்ந்தான்;
ஆலத்தினும் வலியானும் வந்து எதிரே புகுந்து அடர்த்தான்;
காலற்கு இரு கண்ணான் தன் கையால் அவன் கதுப்பின்
மூலத்திடைப் புடைத்தான் உயிர் முடித்தான், சிரம் மடித்தான். 6.17.171

அதுகண்டு வெகுண்டு தேரில் வந்த அதிகாயன் அனுமனுடன் வீரவுரை பகர்தல் (8028-8031)

கண்டான் எதிர் அதிகாயனும், கனல் ஆம் எனக் கனன்றான்,
புண்தான் எனப் புனலோடு இழி உதிரம் விழி பொழிவான்,
'உண்டேன் இவன் உயிர் இப்பொழுது; ஒழியேன் 'என உரையா,
'திண்தேரினைக் கடிது ஏவு 'என, சென்றான், அவன் நின்றான். 6.17.172

அன்னான் வரும் அளவின்தலை, நிலை நின்றன அனிகம்,
பின் ஆனதும் முன் ஆனது; பிறிந்தார்களும் செறிந்தார்;
பொன்னால் உயர் நெடுமால் வரை போல்வான் எதிர் புக்கான்,
சொன்னான் இவை, அதிகாயனும், வட மேருவைத் துணிப்பான். 6.17.173

'தேய்த்தாய், ஒரு தனி எம்பியைத் தலத்தோடு; ஒரு திறத்தால்
போய்த் தாவினை நெடு மாகடல், பிழைத்தாய்; கடல் புகுந்தாய்,
வாய்த்தானையும் மடித்தாய்; அது கண்டேன், எதிர் வந்தேன்;
ஆய்த்து ஆயது முடிவு, இன்று உனக்கு; அணித்தாக வந்து அடுத்தாய். 6.17.174

'இன்று அல்லது, நெடுநாள் உனை ஒரு நாளினும் எதிரேன்;
ஒன்று அல்லது செய்தாய் எமை; இளையோனையும் உனையும்
வென்று அல்லது மீளாத என் மிடல் வெங்கணை மழையால்
கொன்று அல்லது செல்லேன்; இது கொள் 'என்றனன், கொடியோன். 6.17.175

அவ்வுரை கேட்டுச் சிரித்த அனுமன், திரிசிரனை நான் கொல்லும்படி இங்கு அழை எனக் கூறுதல்

'பிழையாது; இது பிழையாது 'எனப பெருங் கைத்தலம் பிசையா,
மழை ஆம் எனச் சிரித்தான் வடமலை ஆம் எனும் நிலையான்
'முழை வாள் அரி அனையானையும் எனையும் மிக முனிவாய்;
அழையாய் திரிசிரத்தோனையும் நிலத்தோடும் இட்டு அரைக்க. ' 6.17.176

அதுகேட்டுத் திரிசிரன் ஆரவாரித்து வர, அனுமன் அவனைத் தரையிலிட்டு அரைத்து மேல் திசை வாயிலுக்குப் போதல் (8033-8034)

'ஆம், ஆம்! 'என, தலை மூன்றுடையவன் ஆர்த்து வந்து, அடர்த்தான்;
கோமான் தனிப் பெருந் தூதனும், எதிரே செருக் கொடுத்தான்,

‘காமாண்டவர், கல்லாதவர், வல்லீர்! ‘எனக் கழறா,
நா மாண்டனர் அயல் நின்று உற, நடுவே புக நடந்தான். 6.17.177

தேர்மேல் செலக் குதித்தான், திரி சிரத்தோனை ஒர் திறத்தால்,
கார்மேல் துயில் மலை போலியைக் கரத்தால் பிடித்து எடுத்தான்,
பார்மேல் படுத்து அரைத்தான், அவன் பழி மேற்படப் படுத்தான்,
‘போர் மேல்திசை நெடுவாயிலின் உளதாம் ‘என, போனான். 6.17.178

அனுமனது ஆற்றலை வியந்த அதிகாயன் தன் வஞ்சினத்தை யெண்ணி இலக்குவனுடன் பொரக் கருதியவனாய்த் தன் தேரை அவன்முன் செலுத்தச் செய்தல் (8035-8037)

இமையிடை ஆகச் சென்றான்; இகல் அதிகாயன் நின்றான்,
அமைவது ஒன்று ஆற்றல் தேற்றான், அருவியோடு அழல் கால் கண்ணான்,
‘உமையொறு பாகனேயும், இவன் முனிந்து உருத்த போது,
கமையிலன் ஆற்றல் ‘என்னா, கதத்தொடும் குலைக்கும் கையான். 6.17.179

‘பூணிப்பு ஒன்று உடையன் ஆகிப் புகுந்த நான் புறத்து நின்று
பாணித்தல் வீரம் அன்றால்; பருவலி படைத்தோர்க்கு எல்லாம்
ஆணிப் பொன் ஆனான் தன்னைப் பின்னும் கண்டு அறிவென் ‘என்னா,
தூணிப் பொன் புறத்தான், திண்தேர் இளவல்மேல் தூண்டச் சொன்னான் 6.17.180

தேர் ஒலி கடலைச் சீற, சிலை ஒலி மழையைச் சீற,
போர் ஒலி முரசின் ஓதை திசைகளின் புறத்துப் போக,
தார் ஒலி கழற்கால் மைந்தன், தானையும் தானும் சென்றான்;
வீரனும் எதிரே நின்றான், விண்ணவர் விசயம் சொல்ல. 6.17.181

அங்கதன் வேண்டியவாறு இலக்குவன் அவன் தோள்மேல் ஏறியமர்ந்து,
அதிகாயனொடு பொருதல் (8038-8043)

வல்லையின் அணுக வந்து வணங்கிய வாலி மைந்தன்,
‘சில்லி அம் தேரின் மேலான் அவன்; அமர்ச் செலவு இது அன்றால்;
வில்லியர் திலதம் அன்ன நின் திருமேனி தாங்கப்
புல்லிய எனினும் என் தோள், ஏறுதி, புனித! ‘என்றான். 6.17.182

‘ஆம் ‘என, அமலன் தம்பி, அங்கதன் அலங்கல் தோள்மேல்
தாமரைச் சரணம் வைத்தான்; கலுழனின் தாங்கி நின்ற
கோமகன் ஆற்றல் நோக்கி, குளிர்கின்ற மனத்தர் ஆகி,
பூமழை பொழிந்து வாழ்த்திப் புகழ்ந்தனர், புலவர் எல்லாம். 6.17.183

ஆயிரம் புரவி பூண்ட அதிர்குரல் அசனித் திண் தேர்
போயின திசைகள் எங்கும், கறங்கு எனச் சாரி போமால்;
மீ எழின் உயரும்; தாழின் தாழும்; விண் செல்லின் செல்லும்;
தீ எழ உவரி நீரைக் கலக்கினான் சிறுவன் அம்மா! 6.17.184

அத்தொழில் நோக்கி, ஆங்கு வானரத் தலைவர் ஆர்த்தார்;
‘இத்தொழில் கலுழற்கேயும் அரிது ‘என, இமையோர் எல்லாம்
கைத்தலம் குலைத்தார் ஆக, களிற்றினும் புரவி மேலும்
தைத்தன, இளைய வீரன் சரம் எனும் தாரை மாரி. 6.17.185

முழங்கின முரசம்; வேழம் முழங்கின; மூரித் திண் தேர்
முழங்கின; முகரப் பாய்மா முழங்கின; முழுவெண் சங்கம்
முழங்கின; தனுவின் ஓதை முழங்கின; கழலும் தாரும்
முழங்கின; தழெிப்பும் ஆர்ப்பும் முழங்கின, முகிலின் மும்மை. 6.17.186

கரிபட, காலாள் வெள்ளம் களம்பட, கலினக் கால் பொன்
பரிபட, கண்ட கூற்றும் பயம்பட, பைம்பொன் திண் தேர்
எரிபட, பொருத பூமி இடம்பட, எதிர்ந்த எல்லாம்

முரிபட, பட்ட வீரன் முரண் கணை மூரி மாரி. 6.17.187

என் உனக்கு இச்சை? என இலக்குவன் வினவ அதிகாயன் மறுமொழி பகர்தல் (8044-8046)

மன்னவன் தம்பி, மற்று அவ் இராவணன் மகனை நோக்கி,
'என் உனக்கு இச்சை? நின்ற எறிபடைச் சேனை எல்லாம்
சின்ன பின்னங்கள் பட்டால், பொருதியோ? திரிந்து நீயே
நல் நெடுஞ் செருச் செய்வாயோ? சொல்லுதி, நயந்தது 'என்றான். 6.17.188

'யாவரும் பொருவர் அல்லர், எதிர்ந்துள யானும் நீயும்,
தேவரும் பிறரும் காண, செய்வது, செய்வது எல்லாம்;
காவல் வந்து உன்னைக் காப்பார் காக்கவும் அமையும்; வேறே
கூவியது அதனுக்கு அன்றோ? ' என்றனன் கூற்றின் வெய்யோன். 6.17.189

'உமையனே காக்க; மற்று அங்கு உமை ஒரு கூறன் காக்க,
இமையவர் எல்லாம் காக்க; உலகம் ஓர் ஏழும் காக்க;
சமையும் உன் வாழ்க்கை இன்றோடு என்று, தன் சங்கம் ஊதி,
அமை உருக் கொண்ட கூற்றை நாண் எறிந்து, உருமின் ஆர்த்தான். 6.17.190

அதிகாயன் கூறியவற்றைக் கேட்ட இலக்குவன் புன்முறுவல் செய்து அதிகாயன்மேல் அம்பு தொடுத்தல்

அன்னது கேட்ட மைந்தன், அரும்பு இயல் முறுவல் தோன்ற,
'சொன்னவர் வாரார்; யானே தோற்கினும் தோற்கத் தக்கேன்;
என்னை நீ பொருது வெல்லின், அவரையும் வென்றி 'என்னா,
மின்னினும் மிளிர்வது ஆங்கு ஓர் வெஞ்சரம் கோத்து விட்டான். 6.17.191

இலக்குவனும் அதிகாயனும் தம்முட் பெரும்போர் புரிதல் (8048-8060)

விட்ட வெம் பகழிதன்னை, வெற்பினை வெதுப்பும் தோளான்,
சுட்டது ஓர் கணையினாலே விசும்பிடைத் துணித்து நீக்கி,
எட்டினோடு எட்டு வாளி, ‘இலக்குவ விலக்காய் ‘என்னா,
திட்டியின் விடத்து நாகம் அனையன சிந்தி ஆர்த்தான். 6.17.192

ஆர்த்து அவன் எய்த வாளி அனைத்தையும் அறுத்து மாற்றி
வேர்த்து, ஒலி வயிர வெங்கோல், மேருவைப் பிளக்கற்பால,
தூர்த்தனன், இராமன் தம்பி; அவை எலாம் துணித்துச் சிந்தி,
கூர்த்தன பகழி கோத்தான் குபேரனை ஆடல் கொண்டான். 6.17.193

எய்தனன் எய்த எல்லாம், எரி முகப் பகழியாலே,
கொய்தனன் அகற்றி, ஆர்க்கும் அரக்கனைக் குரிசில் கோபம்
செய்தனன் துரந்தான் தெய்வச் செயல் அன்ன கணையை; வெங்கோல்
நொய்து அவன் கவசம் கீறி நுழைவன; பிழைப்பு இலாத. 6.17.194

நூறு கோல் கவசம் கீறி நுழைதலும், குழைவு தோன்றத்
தேறல் ஆம் துணையும், தெய்வச் சிலை நெடுந் தேரின் ஊன்றி
ஆறினான்; அது காலத்து அங்கு அவனுடை அனிகம் எல்லாம்
கூறு கூறாக்கி அம்பால், கோடியின் மேலும் கொன்றான். 6.17.195

புடை நின்றார் புரண்டவாறும், போகின்ற புங்க வாளி
கடை நின்று கணிக்க ஆங்கு ஓர் கணக்கு இலாவாறும் கண்டான்;
இடை நின்ற மயக்கம் தீர்த்தான்; ஏந்திய சிலையின் காந்தி,
தொடை நின்ற பகழி மாரி மாரியின் மும்மை தூர்த்தான். 6.17.196

வான் எலாம் பகழி, வானின் வரம்பு எலாம் பகழி, மண்ணோ
தான் எலாம் பகழி, குன்றின் தலை எலாம் பகழி, சார்ந்தோர்
ஊன் எலாம் பகழி, நின்றோர் உடல் எலாம் பகழி, வேலை

மீன் எலாம் பகழி ஆக வித்தினன் வெகுளி மிக்கோன். 6.17.197

மறைந்தன திசைகள் எல்லாம்; வானவர் மனமே போலக்
குறைந்தன, சுடரின் மும்மைக் கொழுங் கதிர்; குவிந்து ஒன்று ஒன்றை
அறைந்தன, பகழி; வையம் அதிர்ந்தது; விண்ணும் அஃதே;
நிறைந்தன, பொறியின் குப்பை; நிமிர்ந்தன நெருப்பின் கற்றை. 6.17.198

'முற்றியது இன்றே அன்றோ வானர முழங்கு தானை?
மற்று இவன் தன்னை வெல்ல வல்லனோ வள்ளல் தம்பி?
கற்றது காலனோடோ, கொலை இவன்? ஒருவன் கற்ற
வில் தொழில் என்னே! 'என்னா, தேவரும் வெருவல் உற்றார். 6.17.199

அங்கதன் நெற்றிமேலும் தோளினும் ஆகத்துள்ளும்
புங்கமும் தோன்றா வண்ணம் பொரு சரம் பலவும் போக்கி,
வெங்கணை இரண்டும் ஒன்றும் வீரன்மேல் ஏவி, மேகச்
சங்கமும் ஊதி, விண்ணோர் தலை பொதிர் எறிய ஆர்த்தான். 6.17.200

வாலி சேய் மேனிமேலும் மழை பொரு குருதி வாரி,
கால் உயர் வரையின் செங்கேழ் அருவிபோல் ஒழுகக் கண்டான்;
கோல் ஒரு பத்து நூற்றால் குதிரையின் தலைகள் கொய்து,
மேலவன் சிரத்தைச் சிந்தி, வில்லையும் துணித்தான் வீரன். 6.17.201

மாற்று ஒரு தடந்தேர் ஏறி, மாறு ஒரு சிலையும் வாங்கி,
ஏற்ற வல் அரக்கன் தன்மேல், எரிமுதற் கடவுள் என்பான்
ஆற்றல் சால் படையை விட்டான், ஆரியன்; அரக்கன் அம்மா,
வேற்றுள, 'தாங்க! 'என்னா, வெய்யவன் படையை விட்டான். 6.17.202

பொரு படை இரண்டும் தம்மில் பொருதன; பொருதலோடும்,
எரிகணை, உருமின் வெய்ய, இலக்குவன் துரந்த, மார்பை

உருவின, உலப்பு இலாத; உளைகிலன், ஆற்றல் ஓயான்
சொரிகணை மழையின் மும்மை சொரிந்தனன், தழெிக்கும் சொல்லான். 6.17.203

பின் நின்றார் முன் நின்றாரைக் காணலாம் பெற்றித்து ஆக,
மின் நின்ற வயிர வாளி திறந்தன, மேனி முற்றும்;
அந் நின்ற நிலையின், ஆற்றல் குறைந்திலன், ஆவி நீங்கான்
பொன் நின்ற வடிம்பின் வாளி மழை எனப் பொழியும் வில்லான். 6.17.204

அந்நிலையில் வாயுதேவன் தோன்றி 'இவன் பிரமாத்திரத்தாலன்றி இறக்கமாட்டான் 'எனக் கூற, இலக்குவன் அதனைச் செலுத்த அதிகாயன் தலையறுபடுதல் (8061-8062)

கால் முகம் குழைய வாங்கி, சொரிகின்ற காளை வீரன்
பால் முகம் தோன்ற நின்று, காற்றினுக்கு அரசன், 'பண்டை
நான்முகன் படையால் அன்றிச் சாகிலன் நம்ப! 'என்றான். 6.17.205

'நன்று 'என உவந்து, வீரன், நான்முகன் படையை வாங்கி,
மின் தனி திரண்டது என்னச் சரத்தொடும் கூட்டி விட்டான்,
குன்றினும் உயர்ந்த தோளான் தலையினைக் கொண்டு அ(வ்) வாளி,
சென்றது, விசும்பின் ஊடு; தேவரும் தரெியக் கண்டார். 6.17.206

வானோர் பூமழை பொழிய இலக்குவன் அங்கதன் தோளினின்றும் இறங்குதல்

பூமழை பொழிந்து, வானோர், 'போயது எம் பொருமல் 'என்றார்;
தாம் அழைத்து அலறி எங்கும் இரிந்தனர், அரக்கர் தள்ளி;
தீமையும் தகைப்பும் நீங்கித் தெளிந்தது குரக்குச் சேனை
கோமகன் தோளின் நின்றும் குதித்தனன், கொற்ற வில்லான். 6.17.207

இலக்குவனது வெற்றியைக் கண்டு வியந்த வீடணன், 'இந்திரசித்து இறப்பது திண்ணம் 'என்றல்

வெந்திறல் சித்தி கண்ட வீடணன், வியந்த நெஞ்சன்,
அந்தரச் சித்தர் ஆர்ப்பும் அமலையும் கேட்டான்; 'ஐயன்
மந்திர சித்தி அன்ன சிலைத் தொழில் வலி இது ஆயின்,
இந்திர சித்தினார்க்கும் இறுதியே இயைவது 'என்றான். 6.17.208

அதிகாயனாகிய தன் தமையன் கொல்லப்பட்டதறிந்து வெகுண்ட நராந்தகன் இலக்குவனை நோக்கி, 'போகலை போகல் 'என்று போர் செய்யத் தொடர்தல் (8065-8066)

'ஏந்து எழில் ஆகத்து எம்முன் இறந்தனன் என்று, நீ நின்
சாந்து அகல் மார்பு, திண்தோள், நோக்கி, நின் தனுவை நோக்கி,
போம் தகைக்கு உரியது அன்றால்; போகலை, போகல்! 'என்னா,
நாந்தகம் மின்ன தேரை நராந்தகன் நடத்தி வந்தான். 6.17.209

தேரிடை நின்று, கண்கள் தீ உக, சீற்றம் பொங்க,
பாரிடைக் கிழியப் பாய்ந்து, பகலிடைப் பருதி என்பான்.
ஊரிடை நின்றான் என்ன, கேடகம் ஒருகை தோன்ற,
நீரிடை முகிலின் மின்போல் வாள் இடை நிமிர வந்தான். 6.17.210

அதுகண்ட அங்கதன் நராந்தகனொடு பொருது, அவன் கையிலுள்ள வாளினாலேயே அவனை வீழ்த்துதல் (8067-8070)

வீசின மரமும் கல்லும் விலங்கலும், வீற்று வீற்று
ஆசைகள் தோறும் சிந்த, வாளினால் அறுத்து மாற்றி,
தூசியும், இரண்டு கையும், நெற்றியும், சுருண்டு, நீர்மேல்
பாசியின் ஒதுங்க வந்தான்; அங்கதன் அதனைப் பார்த்தான். 6.17.211

மரம் ஒன்று விரைவின் வாங்கி, வாய் மடித்து உருத்து, வள்ளல்

சரம் ஒன்றின் கடிது சென்று, தாக்கினான்; தாக்கினான் தன்
கரம் ஒன்றில் திரிவது ஆரும் காண்கிலாது அதனைத் தன் கை
அரம் ஒன்று வயிர வாளால் ஆயிரம் கண்டம் கண்டான். 6.17.212

அவ் இடை வெறுங்கை நின்ற அங்கதன், 'ஆண்மை அன்றால்
இவ் இடை பெயர்தல் 'என்னா, இமை இடை ஒதுங்கா முன்னர்,
வெவ் விடம் என்னப் பொங்கி, அவன் இடை எறிந்த வீச்சுத்
தவ்விட, உருமின் புக்கு, வாெளாடும் தழுவிக் கொண்டான் 6.17.213

அத் தொழில் கண்ட வானோர் ஆவலம் கொட்டி ஆர்த்தார்;
'இத் தொழில் இவனுக்கு அல்லால் ஈசற்கும் இயலாது 'என்பார்;
குத்து ஒழித்து அவன் கைவாள் தன் கூர் உகிர்த் தடக்கை கொண்டான்,
ஒத்து இரு கூறாய் வீழ வீசி, வான் உலைய ஆர்த்தான் 6.17.214

போர்மத்தன் நீலனொடு பொருது இறத்தல் (8071-8083)

கூர்மத்தின் வெரிநின் வைத்து வானவர் அமுதம் கொண்ட
நீர் மத்தின் நிமிர்ந்த தோளான், நிறை மத்த மதுவைத் தேக்கி
ஊர் மத்தம் உண்டால் அன்ன மயக்கத்தான், உருமைத் தின்பான்,
போர் மத்தன் என்பான் வந்தான் புகர் மத்தப் பூட்கை மேலான். 6.17.215

காற்று அன்றேல், கடுமை என்னாம்?
கடல் அன்றேல், முழக்கம் என்னாம்?
கூற்று அன்றேல், கொலை மற்று என்னாம்?
உரும் அன்றேல், கொடுமை என்னாம்?
சீற்றம்தான் அன்றேல், சீற்றம்
வேறு ஒன்று தரிெப்பது எங்கே?
மாற்று அன்றே, மலை; மற்று என்னே?
மத்தன் தன் மத்த யானை 6.17.216

வேகமாக் கவிகள் வீசும் வெற்பு இனம் விழுவ, மேன்மேல்,
பாகர் கால் சிலையின் தூண்டும் உண்டையாம் எனவும் பற்றா;
மாக மா மரங்கள் எல்லாம் கடாத்திடை வண்டு சோப்பி
ஆகிலும் ஆம்; அது அன்றேல், கரும்பு என்றே அறையலாமால். 6.17.217

காலிடைப் பட்டும், மானக் கையிடைப் பட்டும், கால
வாலிடைப் பட்டும், வெய்ய மருப்பிடைப் பட்டும், மாண்டு,
நாலிடைப் பட்ட சேனை, நாயகன் தம்பி எய்த
கோலிடைப் பட்டது எல்லாம் பட்டது குரக்குச் சேனை 6.17.218

தன்படை உற்ற தன்மை நோக்கினான், தரிக்கிலாமை
அன்பு அடை உள்ளத்து அண்ணல் அனலன்தன் புதல்வன், ஆழி
வன் படை அனையது ஆங்கு ஓர் மராமரம் சுழற்றி வந்தான்
பின்படை செல்ல, நள்ளார் பெரும்படை இரிந்து போ. 6.17.219

சேறலும், களிற்றின் மேலான், திண்திறல் அரக்கன், செவ்வே,
ஆறு இரண்டு அம்பினால் அந் நெடும் மரம் அறுத்து வீழ்த்தான்;
வேறு ஒரு குன்றம் நீலன் வீசினான்; அதனை விண்ணில்
நூறு வெம்பகழி தன்னால், நுறுக்கினான், களிறு நூக்கி. 6.17.220

பின், நெடுங் குன்றம் தேடிப் பெயர்குவான் பெயரா வண்ணம்,
பொன் நெடுங் குன்றம் சூழ்ந்த பொறி வரி அரவம் போல,
அந் நெடுங் கோப யானை, அமரரும் வெயர்ப்ப, அங்கி
தன் நெடு மகனைப் பற்றிப் பிடித்தது, தடக்கை நீட்டி. 6.17.221

'ஒடுங்கினன், உரமும், ஆற்றல் ஊற்றமும், உயிரும் 'என்ன,
கொடும் படை வயிரக் கோட்டால் குத்துவான் குறிக்குங் காலை,
நெடுங் கையும் தலையும் பிய்ய, நொய்தினின் நிமிர்ந்து போனான்;

நடுங்கினர், அரக்கர்; விண்ணோர், 'நன்று, நன்று 'என்ன நக்கார். 6.17.222

'தறைத்தலை உற்றான் நீலன் ' என்பது ஓர் காலம் தன்னில்,
நிறைத் தலை வழங்குஞ் சோரி நீத்தத்து நெடுங்குன்று என்னக்
குறை தலை வேழம் வீழ, விசும்பின்மேல் கொண்டு நின்றான்,
பிறைத்தலை வயிர வாளி மழை எனப் பெய்யும் கையான். 6.17.223

வாங்கிய சிரத்தின் மற்றை வயிர வான் கோட்டை வவ்வி,
வீங்கிய விசையின், நீலன், அரக்கன்மேல் செல்ல விட்டான்;
ஆங்கு, அவன், அவற்றை ஆண்டு ஓர் அம்பினால் அறுத்து, ஓர் அம்பால்
ஓங்கல் போல் புயத்தினான்தன் உரத்திடை ஒளிக்க எய்தான். 6.17.224

எய்த அது காலமாக, 'விளிந்திலது யானை 'என்ன,
கையுடை மலை ஒன்று ஏறி, காற்று எனக் கடாவி வந்தான்,
வெய்யவன்; அவனைத் தானும் மேற்கொளா, வில்லினோடு
மொய் பெருங்களத்தின் இட்டான், மும்மதக் களிற்றின் முன்னர். 6.17.225

இட்டவன் அவனி நின்றும் எழுவதன் முன்னம், யானை
கட்டு அமை வயிரக் கோட்டால் களம்பட வீழ்த்தி, காலால்
எட்டி, வன் தடக்கை தன்னால் எடுத்து, எங்கும் விரைவின் வீச,
பட்டிலன், தானே தன் போர்க் கரியினைப் படுத்து வீழ்த்தான் 6.17.226

தன் கரி தானே கொன்று, தடக் கையால் படுத்து வீழ்த்தும்
மின் கரிது என்ன மின்னும் எயிற்றினான் வெகுளி நோக்கி,
பொன் கரிது என்னும் கண்கள் பொறி உக, நீலன் புக்கான்,
வன்கரம் முறுக்கி, மார்பில் குத்தினன்; மத்தன் மாண்டான் 6.17.227

வயமத்தன் விரைந்து போர்க்குவர, இடபன் அவனை எதிர்த்தல் (8084-8086)

உன்மத்தன் வயிர மார்பின் உரும் ஒத்த கரம் சென்று உற்ற
வன்மத்தைக் கண்டும், மாண்ட மதமத்த மலையைப் பார்த்தும்,
சன்மத்தின் தன்மையானும், தருமத்தைத் தள்ளி வாழ்ந்த
கன்மத்தின் கடைக் கூட்டானும், வயமத்தன் கடிதின் வந்தான் 6.17.228

பொய்யினும் பெரிய மெய்யான்; பொருப்பினைப் பழித்த தோளான்;
'வெய்யன் 'என்று உரைக்கச் சாலத்திண்ணியான்; வில்லின் செல்வன்;
பெய்கழல் அரக்கன், சேனை ஆர்த்து எழ, பிறங்கு பல் பேய்
ஐ இருநூறு பூண்ட ஆழி அம் தேரின் மேலான் 6.17.229

ஆர்க்கின்றான், உலகை எல்லாம் அதிர்க்கின்றான், உருமும் அஞ்சப்
பார்க்கின்றான், பொன்றினாரைப் பழிக்கின்றான், பகழி மாரி
தூர்க்கின்றான், குரங்குச் சேனை துரக்கின்றான், துணிபை நோக்கி,
'ஏற்கின்றார் இல்லை 'என்னா, இடபன் வந்து அவனோடு ஏற்றான். 6.17.230

வயமத்தனும் இடபனும் தம்முள் வீரவுரை பகர்தல் (8087-8088)

சென்றவன் தன்னை நோக்கி, சிரித்து, 'நீ சிறியை; உன்னை
வென்று அவம்; உம்மை எல்லாம் விளிப்பெனோ? விரிஞ்சன் தானே
என்றவன் எதிர்ந்த போதும், இராவணன் மகனை இன்று
கொன்றவன் தன்னைக் கொன்றே குரங்கின்மேல் கொதிப்பென் 'என்றான் 6.17.232

'வாய் கொண்டு சொற்றற்கு ஏற்ற வலிகொண்டு, பலி உண் வாழ்க்கைப்
பேய்கொண்டு வெல்ல வந்த பித்தனே! மிடுக்கைப் பேணி
நோய் கொண்டு மருந்து, செய்யா ஒருவ! நின் நோன்மை எல்லாம்
ஓய்கின்றாய் காண்டி! 'என்னா, உரைத்தனன், இடபன், ஒல்கான். 6.17.232

இருவரும் தம்முட் பொருதநிலையில் வயமத்தன் இறந்து வீழ்தல் (8089-8092)

"'ஓடுதி " என்ன, ஓடாது உரைத்தியேல், உன்னோடு இன்னே
ஆடுவென் விளையாட்டு 'என்னா, அயில் எயிற்று அரக்கன், அம்பொன்
கோடு உறு வயிரப் போர்வில் காலொடு புருவம் கோட்டி,
ஈடு உற, இடபன் மார்பத்து ஈர் ஐந்து பகழி எய்தான். 6.17.233

அசும்புடைக் குருதி பாயும் ஆகத்தான், வேகத்தால் அத்
தசும்புடைக் கொடுந் தேர்தன்னைத் தடக்கையால் எடுத்து வீச,
பசுங்கழல் கண்ண பேயும் பறந்தன, பரவை நோக்கி;
விசும்பிடைச் செல்லும் காரின் தாரைபோல் நான்ற மெய்யான் 6.17.234

தேரோடும் கடலின் வீழ்ந்து, சிலையும் தன் தலையும் எல்லாம்
நீரிடை அழுந்தி, பின்னும் நெருப்பொடு நிமிர வந்தான்;
பாரிடைக் குதியா முன்னம், இடபனும், 'பதக! நீ போய்
ஆரிடைப் புகுதி! 'என்னா, அந்தரத்து ஆர்த்துச் சென்றான் 6.17.235

அல்லினைத் தழுவி நின்ற பகல் என, அரக்கன்தன்னை,
கல்லினும் வலிய தோளால், கட்டியிட்டு இறுக்கும் காலை,
பல்லுடைப் பில வாயூடு பசும் பெருங் குருதி பாய,
வில்லுடை மேகம் என்ன, விழுந்தனன், உயிர் விண் செல்ல. 6.17.236

சுக்கிரீவனும் கும்பனும் பொருதல் (8093-8102)

குரங்கினுக்கு அரசும், வென்றிக் கும்பனும், குறித்த வெம் போர்
அரங்கினுக்கு அழகு செய்ய, ஆயிரம், சாரி போந்தார்,
மரம் கொடும், தண்டு கொண்டும், மலை என மலையா நின்றார்;
சிரங்களும் கரமும் எல்லாம் குலைந்தனர், கண்ட தேவர் 6.17.237

கிடைத்தார் உடலில் கிழி சோரியை வாரித்
துடைத்தார் விழியில் தழல் மாரி சொரிந்தார்

உடைத் தாரொடு பைங்கழல் ஆர்ப்ப உலாவிப்
புடைத்தார் பொருகின்றனர் கோள் அரி போல்வார். 6.17.238

தண்டம் கையின் வீசிய தக்க அரக்கன்
அண்டங்கள் வெடிப்பன என்ன அடித்தான்;
கண்டு அங்கு அது மா மரமே கொடு காத்தான்;
விண்டு அங்கு அது தீர்ந்தது; மன்னன் வெகுண்டான். 6.17.239

'பொன்றப் பொருவேன், இனி ' என்று, பொறாதான்,
ஒன்றப் புகுகின்றது ஒர் காலம் உணர்ந்தான்,
நின்று அப்பெரியோன் நினையாத முன் நீலன்
குன்று ஒப்பது ஓர் தண்டு கொணர்ந்து கொடுத்தான். 6.17.240

அத்தண்டு கொடுத்தது கைக்கொடு அடைந்தான்
ஒத்து அண்டமும் மண்ணும் நடுங்க உருத்தான்
பித்தன் தட மார்பொடு தோள்கள் பிளந்தான்;
சித்தங்கள் நடுங்கி அரக்கர் திகைத்தார். 6.17.241

அடியுண்ட அரக்கன் அருங் கனல் மின்னா
இடியுண்டது ஒர் மால்வரை என்ன விழுந்தான்!
'முடியும் இவன் 'என்பது ஒர்முன்னம் வெகுண்டான்
'ஒடியும் உன தோள் 'என மோதி உடன்றான். 6.17.242

தோளில் புடையுண்டு அயர் சூரியன் மைந்தன்
தாளில் தடுமாறல் தவிர்ந்து தகைந்தான்
வாளிக் கடு வல் விசையால் எதிர் மண்டி
ஆளித் தொழில் அன்னவன் மார்பின் அறைந்தான். 6.17.243

அடி ஆயிர கோடியின் மேலும் அடித்தார்;
'முடியார் இனி யார்? 'என வானவர் மொய்த்தார்;
இடியோடு இடி கிட்டியது என்ன இரண்டும்

பொடி ஆயின தண்டு; பொருந்தினர் புக்கார். 6.17.244

மத்தச் சின மால் களிறு என்ன மலைந்தார்;
பத்துத் திசையும் செவிடு எய்தின; பல்கால்
தத்தித் தழுவி திரள் தோள்கொடு தள்ளி
குத்தி தனி 'குத்து 'என மார்பு கொடுத்தார். 6.17.245

நிலையில் சுடரோன் மகன் வன்கை நெருங்க
கலையில் படு கம்மியர் கூடம் அலைப்ப
உலையில் படு இரும்பு என வன்மை ஒடுங்க
மலையின் பிளவுற்றது தீயவன் மார்பம். 6.17.246

சுக்கிரீவன் கும்பனது நாவினைப் பறித்தலால் கும்பன் இறத்தல்

'செய்வாய் இகல்? 'என்று அவன் நின்று சிரித்தான்;
ஐ வாய் அரவம் முழை புக்கு என ஐயன்
கை வாய் வழி சென்று அவன் ஆருயிர் கக்க
பை வாய் நெடு நாவை முனிந்து பறித்தான். 6.17.247

அப்பொழுது நிகும்பன் உருத்துவர, அங்கதன் எதிர்த்தல் (8104-8105)

அக்காலை நிகும்பன் அனல் சொரி கண்ணன்
புக்கான் 'இனி எங்கு அட போகுவது? 'என்னா
மிக்கான் எதிர் அங்கதன் உற்று வெகுண்டான்;
எக்காலமும் இல்லது ஒர் பூசல் இழைத்தார். 6.17.248

சூலப் படையான் இடை வந்து தொடர்ந்தான்
ஆலத்தினும் வெய்யவன்; அங்கதன் அங்கு ஓர்
தாலப் படை கைக் கொடு சென்று தடுத்தான்
நீலக் கிரிமேல் நிமிர் பொன் கிரி நேர்வான். 6.17.249

நிகும்பன் அங்கதனைக் கொல்லுதற்குச் சூலப்படையினை எடுத்தபொழுது அனுமன் விரைந்துவந்து அதனைத் தடுத்து நிகும்பனை அறைந்து கொல்லுதல் (8106-8107)

எறிவான் இகல் சூலம் எடுத்தலும் ‘இன்னே
முறிவான் இகல் அங்கதன் ‘என்பதன் முன்னே
அறிவான் அடல் மாருதி அற்றம் உணர்ந்தான்
பொறி வான் உகு தீ என வந்து புகுந்தான். 6.17.250

தடை ஏதும் இல் சூலம் முனிந்து சலத்தால்
விடையே நிகர் அங்கதன்மேல் விடுவானை
இடையே தடைகொண்டு தன் ஏடு அவிழ் அம் கைப்
புடையே கொடு கொன்று அடல் மாருதி போனான். 6.17.251

அரக்கர் அஞ்சியோடுதல் (8108-8116)

நின்றார்கள் தடுப்பவர் இன்மை நெளிந்தார்
பின்றாதவர் பின்றி இரிந்து பிரிந்தார்;
வன்தாள் மரம் வீசிய வானர வீரர்
கொன்றார்; மிகு தானை அரக்கர் குறைந்தார். 6.17.252

ஓடிப் புகுவாயில் நெருக்கின் உலந்தார்
கோடிக்கு அதிகத்தினும் மேல் உளர்; குத்தால்
பீடிப்புறு புண் உடலோடு பெயர்ந்தார்
பாடித் தலை உற்றவர் எண் இலர் பட்டார். 6.17.253

‘தண்ணீர் தருக ‘என்றனர் தாவுற ஓடி
உள்நீர் அற ஆவி உலந்தனர் உக்கார்;
கண்ணீரொடும் ஆவி கலுழ்ந்தனர் காலால்
மண் ஈரம் உற கடிது ஊர்புக வந்தார். 6.17.254

விண்மேல் நெடிது ஓடினர் ஆருயிர் விட்டார்

மண்மேல் நெடுமால் வரை என்ன மறிந்தார்;
எண் மேலும் நிமிர்ந்துளர் ஈருள் தயங்கப்
புண் மேலுடை மேனியினார் திசை போனார். 6.17.255

அறியும்மவர் தங்களை ‘ஐய இவ் அம்பைப்
பறியும் ‘என வந்து பறித்தலும் ஆவி
பிறியும் அவர் எண் இலர்; தம் மனை பெற்றார்
குறியும் அறிகின்றிலர் சிந்தை குறைந்தார். 6.17.256

பரி பட்டு விழ சிலர் நின்று பதைத்தார்;
கரி பட்டு உருள சிலர் கால்கொடு சென்றார்;
நெரிபட்டு அழி தேரிடையே பலர் நின்றார்
எரிபட்ட மனைக்குள் இருந்தவர் என்ன. 6.17.257

மண்ணின்தலை வானர மேனியர் வந்தார்
புண்நின்ற உடற் பொறையோர் சிலர் புக்கார்
‘கண்நின்ற குரங்கு கலந்தன ‘என்னா
உள்நின்ற அரக்கர் மலைக்க உலந்தார். 6.17.258

இருகணும் திறந்து நோக்கி, அயல் இருந்து இரங்குகின்ற
உருகு தம் காதலோரை, ‘உண்ணும் நீர் உதவும் ‘என்றார்,
வருவதன் முன்னம் மாண்டார் சிலர்; சிலர் வந்த தண்ணீர்
பருகுவார் இடையே பட்டார்; சிலர் சிலர் பருகிப் பட்டார். 6.17.259

மக்களைச் சுமந்து செல்லும் தாதையர், வழியின் ஆவி
உக்கனர் என்ன வீசி, தம்மைக் கொண்டு ஓடிப் போனார்;
கக்கினர் குருதி வாயால், கண்மணி சிதற, காலால்
திக்கொடு நெறியும் காணார், திரிந்து சென்று, உயிரும் தீர்ந்தார். 6.17.260

அதிகாயன் முதலியோர் இறந்த செய்தியைத் தூதர் இராவணனிடம் சென்று அறிவித்தல் (8117-8118)

இன்னது ஓர் தன்மை எய்தி, இராக்கதர் இரிந்து சிந்தி,
பொன் நகர் புக்கார்; இப்பால் பூசல் கண்டு ஓடிப் போன
துன்ன அருந் தூதர் சென்றார், தொடு கழல் அரக்கர்க்கு எல்லாம்
மன்னவன் அடியில் வீழ்ந்தார், மழையின் நீர் வழங்கு கண்ணார் 6.17.261

நோக்கிய இலங்கை வேந்தன், ‘உற்றது நுவல்மின் ‘என்றான்;
‘போக்கிய சேனை தன்னில் புகுந்து உள இறையும் போதா;
ஆக்கிய போரின், ஐய! அதிகாயன் முதல்வர் ஆய
கோக்குலக் குமரர் எல்லாம் கொடுத்தனர், ஆவி ‘என்றார். 6.17.262

மைந்தர்கள் இறந்தமை கேட்டு மனங் கலங்கிய இராவணனது நிலை (8119-8121)

ஏங்கிய விம்மல் மானம், இரங்கிய இரக்கம் வீரம்,
ஓங்கிய வெகுளி துன்பம் என்று இவை, ஒன்றிற்கு ஒன்று
தாங்கிய தரங்கம் ஆகக் கரையினைத் தள்ளித் தள்ளி,
வாங்கிய கடல் போல் நின்றான் அருவி நீர் வழங்கு கண்ணான். 6.17.263

‘திசையினை நோக்கும்; நின்ற தேவரை நோக்கும்; வந்த
வசையினை நோக்கும்; கொற்ற வாளினை நோக்கும்; பற்றிப்
பிசையுறும் கையை; மீசை சுறுக் கொள உயிர்க்கும்; பேதை
நசை இடை கண்டான் என்ன, நகும், அழும், முனியும், நாணும். 6.17.264

மண்ணினை எடுக்க எண்ணும்; வானினை இடிக்க எண்ணும்;
எண்ணிய உயிர்கள் எல்லாம் ஒரு கணத்து எற்ற எண்ணும்;
‘பெண் எனும் பெயர எல்லாம் பிளப்பென் ‘என்று எண்ணும்; எண்ணிப்
புண்ணிடை எரிபுக் கென்ன, மானத்தால் புழுங்கு கின்றான். 6.17.265

அதிகாயன் தாய் தானியமாலி, தன் மைந்தன் இறந்தமை கேட்டுப் புலம்பி இராவணன் அடிகளில் வீழ்ந்து முறையிட்டு அரற்றுதல் (8122-8129)

ஒருவரும் உரையார் வாயால், உயிர்த்திலர், உள்ளம் ஓய்வார்
வெருவருந் தகையர் ஆகி, விம்மினர் இருந்த வேலை,
தருவனம் அனைய தோளான்தன் எதிர் தானி மாலி
இரியல் இட்டு அலறி, ஓயாப் பூசல் இட்டு, ஏங்கி வந்தாள். 6.17.266

மலை குவட்டு இடி வீழ்ந்தன்ன, வளைகேளாடு ஆரம் ஏங்க,
முலைக் குவட்டு எற்றும் கையாள்; முழை திறந்தன்ன வாயாள்;
தலைக் குவட்டு அணைந்த செக்கர் சரிந்தன குழல்கள் தத்தி
உலைக் குவட்டு உருகும் செம்பு ஒத்து உதிரம் நீர் ஒழுகும் கண்ணாள். 6.17.267

வீழ்ந்தனள் அரக்கன் தாள்மேல், மென்மைத் தோள் நிலத்தை மேவப்
போழ்ந்தனள், பெரும் பாம்பு என்னப் புரண்டனள், பொருமிப் பொங்கி,
‘சூழ்ந்தனை கொடியாய்! ‘என்னா, துடித்து, அருந் துயர வெள்ளத்து
ஆழ்ந்தனள், புலம்பலுற்றாள், அழக் கண்டும் அறிந்திலாதாள். 6.17.268

‘மாட்டாயோ, இக்காலம் வல்லோர் வலி தீர்க்க?
மீட்டாயோ, வீரம்? மெலிந்தாயோ, தோள் ஆற்றல்?
கேட்டாய், உணர்ந்திலையோ? என் உரையும் கேளாயோ?
காட்டாயோ, என்னுடைய கண்மணியைக் காட்டாயோ? 6.17.269

"‘இந்திரற்கும் தோலாத நன்மகனை ஈன்றாள் " என்று
அந்தரத்து வாழ்வாரும் ஏத்தும் அளியத்தேன்
மந்தரத் தோள் என்மகனை மாட்டா மனிதன்தன்
உந்து சிலைப் பகழிக்கு உண்ணக் கொடுத்தேனே. ‘ 6.17.270

‘அக்கன் உலந்தான்; அதிகாயன்தான் பட்டான்

மிக்க திறத்து உள்ளார்கள் எல்லோரும் வீடினார்;
மக்களின் இன்று உள்ளான் மண்டோதரி மகனே
திக்கு விசயம் இனி ஒருகால் செய்வாயோ? 6.17.271

'ஏது ஐயா சிந்தித்து இருக்கின்றாய் " எண் இறந்த
கோதை ஆர் வேல் அரக்கர் பட்டாரைக் கூவாயோ?
பேதை ஆய்க் காமம் பிடிப்பாய் பிழைப்பாயோ?
சீதையால் இன்ன வருவ சிலவேயோ? 6.17.272

'உம்பி உணர்வு உடையான் சொன்ன உரை கேளாய்
நம்பி குலக் கிழவன் கூறும் நலம் ஓராய்;
கும்பகருணனையும் கொல்வித்து என் கோமகனை
அம்புக்கு இரை ஆக்கி ஆண்டாய் அரசு ஐய! 6.17.273

உருப்பசியும் மேனகையும் தானியமாலியை அரண்மனைக்குக் கொண்டு செல்லுதல்

என்று பலபலவும் பன்னி எடுத்து அழைத்து
கன்றுபடப் பிழைத்த தாய்போல் கவல்வாளை
நின்ற உருப்பசியும் மேனகையும் நேர்ந்து எடுத்து
குன்று புரையும் நெடுங்கோயில் கொண்டு அணைந்தார். 6.17.274

இலங்கை நகரத்தார் யாவரும் வருந்துதல் (8131-8132)

தானை நகரம் தளரத் தலைமயங்கி
போன மகவு உடையார் எல்லாம் புலம்பினார்
ஏனை மகளிர்நிலை என் ஆகும்? எண் இறந்த
வான மகளிரும் தம் வாய்திறந்து மாழ்கினார். 6.17.275

தார் அகலத்து அண்ணல் தனிக் கோயில் தாசரதி
பேர உலகு உற்றது உற்றதால் பேர் இலங்கை;
ஊர் அகலம் எல்லாம் அரந்தை; உவா உற்ற

ஆர்கலியே ஒத்தது அழுத குரல் ஓசை. 6.17.276

6.18. நாகபாசப் படலம் (8133- 8342)

அரக்கியர் அழுவதுணர்ந்து இந்திரசித்து எழுதல்

‘குழுமி, கொலை வாள் கண் அரக்கியர் கூந்தல் தாழ,
தழுவித் தழுவித் தம் கைகொடு மார்பின் எற்றி,
அழும் இத்தொழில் யாது கொல்? ‘என்று, ஓர் அயிர்ப்பும் உற்றான்,
எழிலித் தனி ஏறு என இந்திரசித்து எழுந்தான் 6.18.1

இந்திரசித்தின் ஐயப்பாடு

‘எட்டு ஆகிய திக்கையும் வென்றவன் இன்றும் ஈடு
பட்டான் கொல்? அது அன்று எனின், பட்டு அழிந்தான் கொல்? பண்டு
சுட்டான் இவ் அகன் பதியைத் தொடு வேலையோடும்
கட்டான் கொல்? இதற்கு ஒரு காரணம் என் கொல்? ‘என்றான். 6.18.2

இந்திரசித்து இராவணனைக் காணுதல்

கேட்டான், ‘இடை உற்றது என்? ‘என்று கிளத்தல் யாரும்
மாட்டாது நடுங்கினர்; மாற்றம் மறந்து நின்றார்,
‘ஓட்டா நெடுந்தேர் கடிது ‘ஓட்டி இமைப்பின் உற்றான்,
காட்டாதன காட்டிய தாதையைச் சென்று கண்டான் 6.18.3

இந்திரசித்தின் வினாவும் இராவணன் விடையும்

கண்டான், இறை ஆறிய நெஞ்சினன், கைகள் கூப்பி,
‘உண்டாயது என், இவ் உழி? ‘என்றலும் ‘உம்பி மாரைக்

கொண்டான் உயிர் காலனும்; கும்ப நிகும்பரோடும்
விண்தான் அடைந்தான், அதிகாயனும் வீர! 'என்றான். 6.18.4

இந்திரசித்து ஏங்கி நைதல்

சொல்லாத முன்னம், சுடரைச் சுடர்தூண்டு கண்ணான்,
பல்லால் அதரத்தை அதுக்கி, விண்மீது பார்த்தான்;
எல்லாரும் இறந்தனரோ! 'என ஏங்கி நைந்தான்;
வில்லாளரை எண்ணில் விரற்குமுன் நிற்கும் வீரன் 6.18.5

உம்பியரைக் கொன்றோர் இவர் என இராவணன் உரைத்தல்

'ஆர் கொன்றவர் 'என்றலும் பேர் அதிகாயன் என்னும்
பேர் கொன்றவன் வென்றி இலக்குவன்; பின்பு நின்றார்
ஊர் கொன்றவனால், பிறரால் என உற்ற எல்லாம்,
தார் கொன்றையினான் கிரி சாய்த்தவன்தான் உரைத்தான். 6.18.6

இந்திரசித்து இராவணனைச் சினத்தல் (8139-8140)

'கொன்றார் அவரோ! "கொலை சூழ்க " என நீ கொடுத்தாய்;
வன் தானையர் மானிடர் வன்மை அறிந்தும், மன்னா!
என்றானும் எனைச் செல ஏவலை; இற்றது 'என்னா
நின்றான், நெடிது உன்னி, முனிந்து, நெருப்பு உயிர்ப்பான். 6.18.7

'அக்கப் பெயரோனை நிலத்தொடு அரைத்துளானை,
விக்கற்கு ஒரு வெவ் உரைத் தூதுவன் என்று விட்டாய்;
புக்கு அத் தலை எய்த நினைந்திலை; புந்தி இல்லாய்!
மக்கள் துணை அற்றனை; இற்றது உன் வாழ்க்கை மன்னோ! 6.18.8

இந்திரசித்தின் வஞ்சினம் (8141-8145)

‘என், இன்று நினைந்தும், இயம்பியும், எண்ணியும் தான்?
கொன் நின்ற படைக்கலத்து எம்பியைக் கொன்றுளானை,
அந்நின்ற நிலத்து அவன் ஆக்கையை நீக்கி அல்லால்,
மன்நின்ற நகர்க்கு இனி வாரலென்; வாழ்வும் வேண்டேன். 6.18.9

‘மாற்றா உயிர் எம்பியை மாற்றிய மானிடன்தன்
ஊற்று ஆர் குருதிப் புனல் பார்மகள் உண்டிலாளேல்,
ஏற்றான் இகல் இந்திரன் ஈர் இரு கால், எனக்கே
தோற்றான் தனக்கு என் நெடுஞ் சேவகம் தோற்க என்றான். 6.18.10

வெங்கண் நெடு வானரத் தானையை வீற்று வீற்றாய்ப்
பங்கம் உற நூறி, இலக்குவனைப் படேனேல்,
அங்கம் தர அஞ்சி என் ஆணை கடக்கிலாத
செங்கண் நெடு மால் முதல் தேவர் சிரிக்க, என்னை! 6.18.11

‘பாம்பின் தரு வெம்படை, பாசு பதத்தினோடும்,
தேம்பல் பிறை சென்னி வைத்தான் தரு தெய்வ ஏதி,
ஓம்பித் திரிந்தேன் எனக்கு இன்று உதவாது போமேல்,
சோம்பித் துறப்பென் உயிர்; சோறும் உகந்து வாழேன் 6.18.12

‘மருந்தே நிகர் எம்பிதன் ஆருயிர் வவ்வினானை
விருந்தே என அந்தகற்கு ஈகிலென், வில்லும் ஏந்தி,
பொரும் தேவர் குழாம் நகை செய்திடப் போந்து, பாரின்
இருந்தேன் எனின், நான் அவ் இராவணி அல்லென் ‘என்றான். 6.18.13

இராவணன் இந்திரசித்தைப் பாராட்டுதல்

'ஏகா, இது செய்து, எனது இன்னலை நீக்கிடு; எந்தைக்கு
ஆகாதனவும் உளவோ? எனக்கு ஆற்றலார் மேல்
மாகால் வரி வெஞ்சிலையோடும் வளைத்த போது
சேகு ஆகும் என்று எண்ணி இவ் இன்னலில் சிந்தை செய்தேன். 6.18.14

இந்திரசித்தின் போர்க்கோலம்

என்றானை வணங்கி, இலங்கு அயில் வாளும் ஆர்த்திட்டு,
ஒன்றானும் ஆறா, உருவா, உடற்காவலோடும்,
பொன் தாழ் கணையின் நெடும் புட்டில் புறத்து வீக்கி,
வன் தாள் வயிரச்சிலை வாங்கினன் வானை வென்றான். 6.18.15

வில்லின் பெருமை

வயிரந் நெடு மால்வரை கொண்டு, மலர்க்கண் வந்தான்,
செயிர் ஒன்றும் உறாவகை, இந்திரற்கு என்று செய்த
உயர் வெஞ்சிலை; அச்சிலை பண்டு அவன் தன்னை ஓட்டி,
துயரின் தலை வைத்து, இவன் கொண்டது; தோற்றம் ஈதால். 6.18.16

அம்புறாத்தூணியின் பெருமை

தோளில் கணைப் புட்டிலும், இந்திரன் தோற்ற நாளே
ஆளித் திறல் அன்னவன் கொண்டன; ஆழி ஏழும்
மாளப் புனல் வற்றினும் வாளி அறாத; வன்கண்
கூளிக் கொடுங் கூற்றினுக்கு ஆவது ஓர் கூடு போல்வ. 6.18.17

இந்திரசித்து ஆயுதங்களை ஆய்ந்து கொள்ளுதல்

பல்லாயிர கோடி படைக்கலம், பண்டு, தேவர்
எல்லாரும் முனைத்தலை யாவரும் ஈந்த, மேரு

வில்லாளன் கொடுத்த, விரிஞ்சன் அளித்த, வெம்மை
அல்லால் புரியாதன, யாவையும் ஆய்ந்து, கொண்டான். 6.18.18

இந்திரசித்து ஏறிய தேரின் பெருமை

நூறாயிரம் யாளியின் நோன்மை தரிெந்த சீயத்து
ஏறாம் அவை அன்னவை ஆயிரம் பூண்டது என்ப;
மாறாய் ஒர் இலங்கை நிகர்ப்பது; வானுேளாரும்
தேறாதது மற்று அவன் ஏறிய தெய்வ மாத்தேர். 6.18.19

அத்தேரின் விரைவும் வலிமையும்

பொன் சென்று அறியா உவணத் தனிப் புள்ளினுக்கும்,
மின் சென்று அறியா மழுவாளன் விடைக்கும், மேல் நாள்
பின் சென்றது அல்லால் ஒர் பெருஞ்சிறப்பு உற்ற போதும்
முன் சென்று அறியாதது, மூன்று உலகத்தினுள்ளும். 6.18.20

பேய்க் கொடி

'ஏயாத் தனிப் போர் வலி காட்டிய இந்திரன் தன்
சாயாப் பெரும் சாய் கெட, தாம்புகளால் தடந் தோள்
போய் ஆர்த்தவன் வந்தனன் வந்தனன், என்று பூசல்
பேய் ஆர்த்து எழுந்து ஆடு நெடுங்கொடி பெற்றது அம்மா! 6.18.21

தேர்ச் சக்கரமும் மொட்டும்

செதுகைப் பெருந் தானவர் ஊனொடும் தேய்த்த நேமி
யது; 'கைத்திசை யானையை ஓட்டியது ' என்னலாமே?
மதுகைத் தடந்தோள்வலி காட்டிய வான வேந்தன்
முதுகைத் தழும்பு ஆக்கிய மொய் ஒளி மொட்டது அம்மா! 6.18.22

சேமத்தேர் பின்வர இந்திரசித்து தேரேறிச் செல்லுதல்

அத் தேரினை ஏறியது ஒப்பன ஆயிரம் தேர்
ஒத்து ஏய்வன சேமமதாய் வர, 'உள்ளம் வெம்போர்ப்
பித்து ஏறினன் 'என்ன நடந்தனன் பின்பு அலால், மற்று
எத் தேவரையும் முகம் கண்டு அறியாத ஈட்டான் 6.18.23

இந்திரசித்துடன் சென்ற சேனையின் அளவு

அன்னானொடு போயின தானை அளந்து கூற
என்னால் அரிதேனும், இயம்பு வான்மீகன் என்னும்
நல் நான்மறையான், 'அது நாற்பது வெள்ளம் 'என்னச்
சொன்னான்; பிறர் யார், அஃது உணர்ந்து தொகுக்க வல்லார்? 6.18.24

பல்லியம் ஆர்த்தல்

தூமக்கண் அரக்கனும், தொல் அமர் யார்க்கும் தோலா
மா பக்கனும், அந்நெடுந் தேர் மணி ஆழி காக்க,
தாமக் குடை மீது உயர பெருஞ் சங்கம் விம்ம,
நாமக் கடல் பல் இயம் நால் கடல் மேலும் ஆர்ப்ப. 6.18.25

நால்வகைச் சேனையும் உடன்வர இந்திரசித்துச் செல்லுதல்

தேர் ஆயிரம் ஆயிர கோடி தன் மாடு செல்ல,
போர் ஆனை புறத்தின் அவற்றின் இரட்டி போத,
தார் ஆர் புரவிக் கடல் பின் செல, தானை வீரப்
பேர் ஆழி முகம் செல, சென்றனன் பேர்ச்சி இல்லான். 6.18.26

இலக்குவன் போரை விரும்பி நிற்றல்

நின்றனன் இலக்குவன் களத்தை நீங்கலன்

'பொன்றினன் இராவணன் புதல்வன்; போர்க்கு இனி
அன்றவன் அல்லனேல் அமரர் வேந்தனை
வென்றவன் வரும் 'என விரும்பும் சிந்தையான். 6.18.27

யாரிவன் என்ற இலக்குவனுக்கு வீடணன்,
இந்திரசித்து எனல்

'யார் இவன் வருபவன்? இயம்புவாய்! 'என
வீர வெந் தொழிலினான் வினவ வீடணன்
'ஆரிய! இவன் இகல் அமரர் வேந்தனைப்
போர் கடந்தவன்; இன்று வலிது போர் 'என்றான். 6.18.28

வீடணன் இலக்குவனுக்குச் சில சொல்லுதல்

'எண்ணினது உணர்த்துவது உளது ஒன்று எம்பிரான்!
கண் அகன் பெரும் படைத் தலைவர் காத்திட
நண்ணின துணையொடும் பொருதல் நன்று; இது
திண்ணிதின் உணர்தியால் தெளியும் சிந்தையால். 6.18.29

உடன் வரத்தக்க வீரர் இவர் எனல்

'மாருதி சாம்பவன் வானரேந்திரன்
தாரை சேய் நீலன் என்று இனைய தன்மையார்
வீரர் வந்து உடன் உற விமல நீ நெடும்
போர் செயத் தகுதியால் புகழின் பூணினாய். 6.18.30

வீடணன் கூறும் இந்திரசித்தன் வீரச் சிறப்புகள் (8163-8164)

'பல் பதினாயிரம் தேவர் பக்கமா
எல்லை இல் சேனை கொண்டு எதிர்ந்த இந்திரன்
ஒல்லையின் உடைந்தனன் உயிர்கொண்டு உய்ந்துளான்

மல்லல் அம் தோளினாய்! அமிழ்தின் வன்மையால். 6.18.31

‘இனி அவை மறையுமோ இந்திரன் புயப்
பனி வரை உள நெடும் பாசப் பல் தழும்பு?
அனுமனைப் பிணித்துளன் ஆனபோது இவன்
தனுமறை வித்தகம் தடுக்கற் பாலதோ? 6.18.32

அனுமன் இலக்குவனை அடைதல்

என்று அவன் இறைஞ்சலும்; இளைய வள்ளலும்
‘நன்று ‘என மொழிதலும் நணுகினான் அரோ
வன் திறல் மாருதி ‘இலங்கைக் கோமகன்
சென்றனன் இளவல்மேல் ‘என்னும் சிந்தையான். 6.18.33

அனுமன் வருவதற்குக் காரணம்

கூற்றமும் கண் புலம் புதைப்ப கோத்து எழு
தோற்றமும் இராவணி துணிவும் நோக்கு உறா
மேல் திசை வாயிலை விட்டு வெம் கடும்
காற்று என அணுகினான் கடிதின் வந்து அரோ. 6.18.34

சுக்கிரீவன் சேனையொடு இலக்குவனை அடைதல்

அங்கதன் முன்னரே ஆண்டையான்; அயல்
துங்கவன் தோளினார் எவரும் சுற்றினார்;
செங் கதிரோன் மகன் முன்பு சென்றனன்
சங்க நீர்க் கடல் எனத் தழீஇய தானையான். 6.18.35

இரு சேனைகளும் சினமிக்கு எதிர்தல்

இரு திரைப் பெருங் கடல் இரண்டு திக்கினும்

பொரு தொழில் வேட்டு எழுந்து ஆர்த்துப் பொங்கின
வருவன போன்றன மனத்தினால் சினம்
திருகின எதிர் எதிர் செல்லும் சேனையே. 6.18.36

விண்ணவர் போரைக்காண விரும்பி வருதல்

'கண்ணினால் மனத்தினால் கருத்தினால் தரிெந்து
எண்ணினால் பெறு பயன் எய்தும் இன்று 'எனா
நண்ணினார் இமையவர் நங்கை மாரொடும்
விண்ணின் நாடு உறைவிடம் வெறுமை கூரவே. 6.18.37

போர் ஆரவாரம் (8170-8172)

ஒத்து இரு தானையும் உடற்ற உற்றுழி
அத்தனை வீரரும் ஆர்த்த அவ் ஒலி
நத்து ஒலி முரசு ஒலி நடுக்கலால் தலை
பொத்தினர் செவிகளைப் புரந்தர ஆதியர். 6.18.38

'எற்றுமின் பற்றுமின் எறிமின் எய்ம்மின் 'என்று
உற்றன உற்றன உரைக்கும் ஓதையும்
முற்றுறு கடை யுகத்து இடியின் மும்மடி
பெற்றன; பிறந்தன சிலையின் பேர் ஒலி. 6.18.39

கல்பட மரம்பட கால வேல் பட
வில்படு கணைபட வீழும் வீரர்தம்
எல்படும் உடல்பட இரண்டு சேனையும்
பின் பட நெடு நிலம் பிளந்து பேருமால். 6.18.40

அரக்கர் கவந்தம் ஆடுதல்

எழுத்தொடர் மரங்களால் எற்ற முற்றிய
விழுத்தலை முழுவதும் சிதறி வீழ்ந்தன

அழுத்திய பெருஞ் சினத்து அரக்கர் ஆக்கைகள்
கழுத்து உள தலை இல களத்தின் ஆடுவ. 6.18.41

குரங்குகளின் உடம்புகளில் குருதி சோர்தல்

வெட்டிய தலையன நரம்பு வீச மேல்
முட்டிய குருதிய குரங்கின் மொய்யுடல்
சுட்டு உயர் நெடுவனம் தொலைந்தபின் நெடுங்
கட்டைகள் எரிவன போன்று காட்டுவ. 6.18.42

குரக்குச் சேனை அரக்கர் சேனையை அழித்தல்

பிடித்தன நிருதரை பெரிய தோள்களை
ஒடித்தன கால் விசைத்து உதைத்த உந்தின
கடித்தன கழுத்து அற கைகளால் எடுத்து
அடித்தன அரைத்தன ஆர்த்த வானரம். 6.18.43

அரக்கர் குரங்குகளை அழித்தல்

வாள்களின் கவிக்குல வீரர் வார்கழல்
தாள்களைத் துணித்தனர் தலையைத் தள்ளினர்
தோள்களைப் பிரித்தனர் உடலைத் துண்டவன்
போழ்களின் புரட்டினர் நிருதர் பொங்கினார். 6.18.44

குரங்குகள் அரக்கரைக் கொல்லுதல்

மரங்களில் அரக்கரை மலைகள் போன்று உயர்
சிரங்களைச் சிதறின; உடலைச் சிந்தின;
கரங்களை கழல்களை ஒடியக் காதின
குரங்கு எனப் பெயர் கொடு திரியும் கூற்றமே. 6.18.45

சில குரங்குகளின் வீரச் செயல்

சுடர் தலை நெடும் பொறி சொரியும் கண்ணன
அடர்த்தலை நெடுமரம் அற்ற கையன
உடர்த்தலை வயிரம் வேல் உருவ உய்த்தவர்
மிடற்றினைக் கடித்து உடன் விளிந்து போவன. 6.18.46

கரடிப்படை அரக்கரின் யானைப்படையை அழித்தல்

அடர்ந்தன கிரிகளை அசனி ஏறு எனத்
தொடர்ந்தன மழைபொழி தும்பிக் கும்பங்கள்
இடந்தன மூளைகள் இனிதின் உண்டன
கடந்தன பசித்தழல் கரடி காதுவ. 6.18.47

வானரப்படை அரக்கர்களின் நால்வகைப் படைமேலும் தாவிச் சென்று அழித்தல்

கொலை மதக் கரியன குதிரை மேலன
வல மணித் தேரன ஆளின் மேலன
சிலைகளின் குடுமிய சிரத்தின் மேலன
மலைகளின் பெரியன குரங்கு வாவுவ. 6.18.48

குரங்குச் சேனையில் குருதி ஆறு பெருகி ஓடுதல்

தண்டு கொண்டு அரக்கர் தாக்கத் தகர்ந்து உகு தலைகள் தள்ளி,
துண்டங்களாக வாளில் துணித்த பேர் உடலைத் தூவிக்
கொண்டு எழும் அலைகேளாடும் குரக்கு இனப் பிணத்தின் குப்பை
மண்டு வெங் குருதியாறு அம் மறிகடல் மடுத்த மாதோ. 6.18.49

அனுமனால் அரைப்புண்ட அரக்கர் சேனையின் நிலை

பனி வென்ற பதாகை என்றும், பல் உளைப் பரிமா என்றும்,
தனு என்றும், வாளி என்றும், தண்டு என்றும், தனிவேல் என்றும்,
சின வென்றி மதமா என்றும், தேர் என்றும், தெரிந்தது இல்லை
அனுமன் கை வயிரக் குன்றால் அரைப் புண்ட அரக்கர் தானை. 6.18.50

அங்கதனால் அழிந்த அரக்கர் சேனை

பொங்கு தேர், புரவி, யானை, பொரு கழல் நிருதர், என்னும்
சங்கையும் இல்லா வண்ணம், தன் உளே தழுவி, கூற்றம்,
'எங்கு உள, உயிர்? 'என்று எண்ணி, இணைக் கையால் இளைத்தது என்ப
அங்கதன் மரம் கொண்டு எற்ற, அளறு பட்டு அழிந்த தானை. 6.18.51

முனிவர் போரைக் கண்டு வியத்தல்

தாக்கிய திசைகள் தோறும் தலைத்தலை மயங்கி, தம்மில்
நூக்கிய களிறும், தேரும், புரவியும், நூழில் செய்ய,
ஆக்கிய செருவை நோக்கி, அமரரோடு அசுரர் போரைத்
தூக்கினர் முனிவர், 'என்னே? இதற்கு அது தோற்கும் 'என்றார். 6.18.52

அரக்கரால் நிலைகெட்ட வானரரை வானர வீரர் தடுத்துக் காத்தல்

எடுத்தது நிருதர் தானை; இரிந்தது குரங்கின் ஈட்டம்;
தடுத்தனர் முகங்கள் தாங்கி, தனித்தனி தலைவர் தள்ளி
படுத்தனர்; அரக்கர் வேலை பட்டது; படவும் பாரார்
கடுத்தனர்; கடுத்த பின்னும், காத்தனர் கவியின் வீரர். 6.18.53

நீலன் போர்த்திறம்

சூலமும் மழுவுந் தாங்கித் தோள் இரு நான்கும் தோன்ற,
மூலம் வந்து உலகை உண்ணும் உருத்திர மூர்த்தி என்ன,
நீலன் நின்றுழியே நின்றான்; நிரந்தரம், கணங்களோடும்,
காலன் என்று ஒருவன், யாண்டும் பிரிந்திலன், பாசக் கையான். 6.18.54

குமுதன் போர்த்திறன்

“காற்று அலன்; புனலோ அல்லன்; கனல் அல்லன்; இரண்டு கையால்,
ஆற்றலன், ஆற்று கின்ற அருஞ் சமம் இதுவே ஆகில்,
ஏற்றம் என் பலவும் சொல்லி? என்பதம் இழந்தேன் “ என்னாக்
கூற்றமும் குலுங்கி அஞ்ச, வெம் கதக் குமுதன் கொன்றான். 6.18.55

இடபன் போர்த்திறம்

மறிகடல் புடைசூழ் வைப்பின் மானவன் வாளி போன
செறிபணை மரமே நின்ற, மரங்களில்; தரியச் செப்பும்
குறி உடை மலைகள் தம்மில் குலவரைக் குலமே கொள்ளா,
எறிதலோடு அறைதல் வேட்ட, இடவன் அன்று இடந்து இலாத. 6.18.56

சாம்பவன் போர்த்திறம்

‘வாம் பரி, மதமா, மான் தேர், வாள் எயிற்று அரக்கர், மாயப்
பாம்பினும் வெய்யோர், சாலப் படுகுவர்; பயம் இன்று இன்றே
தூம்பு உறழ் குருதி மண்ட, தொடர் நெடு மரங்கள் சுற்றிச்
சாம்பவன் கொல்ல, சாம்பும் என்று கொண்டு அமரர் ஆர்த்தார் 6.18.57

பனசன் படைக்கடலைக் கலக்குதல்

பொருங் குலப் புரவி ஆன திரைகளும், கலம் பொன் தேரும்,
இருங்களி யானை ஆன மகரமும், இரியல் போக,
நெருங்கிய படைகள் ஆன மீன் குலம் நெரிந்து சிந்த,
கருங்கடல் கலக்கும் மத்தின் பனசனும் கலக்கிப் புக்கான். 6.18.58

மயிந்தன் முதலிய வானரவீரரின் போர்

மயிந்தனும் துமிந்தன் தானும், மழைக் குலம் கிழித்து, வானத்து

உயர்ந்து எழும் எருவை வேந்தர் உடன் பிறந்தவரை ஒத்தார்;
கயம் குடைந்து ஆடும் வீரக் களிறு ஒத்தான், கவயன்; காலின்
பெயர்ந்திலன், உற்றது அல்லால், கேசரி பெரும் போர் பெற்றான். 6.18.59

அரக்கர் சரிய இந்திரசித்துப் போர் செய்யத் தொடங்குதல்

பெரும் படைத் தலைவர் யாரும் பெயர்ந்திலர், பிணத்தின் குப்பை
வரம்பு இல பரப்பி ஆர்த்து மலைகின்ற பொழுதின் வந்துற்று,
இரிந்தன கவியும் கூடி எடுத்தன; எடுத்தலோடும்,
சரிந்தது நிருதர் தானை; தாக்கினன் அரக்கன், தானே. 6.18.60

இந்திரசித்து நாண் தறெித்தல்

பூண் எறிந்த குவடு அனைய தோள்கள்
இருபுடை பரந்து உயர அடல்வலித்
தூண் எறிந்து அனைய விரல்கள் கோதையொடு
ஒரு தொழில்பட சுவடு எறிந்தது
சேண் எறிந்துநிமிர் திசைகேளாடு மலை செவிடு
எறிந்து உடைய மிடல்வலோன்
நாண் எறிந்து, முறைமுறை தொடர்ந்து கடல்
உலகம் யாவையும் நடுக்கினான். 6.18.61

இந்திரசித்து அம்பு எய்தல்

சிங்க ஏறு கடல்போல் முழங்கி, நிமிர் தேர்
கடாய் நெடிது செல்க எனா,
அங்கதாதியர் அனுங்க, வானவர்கள் அஞ்ச
வெஞ்சின அனந்தன் மாச்
சங்க பால குளிகாதி வால் எயிறு
தந்த தீ விடம் உமிழ்ந்து சார்
வெங்கண் நாகம் என, வேகமாய், உருமு வெள்க,
வெங்கணைகள் சிந்தினான். 6.18.62

இந்திரசித்தோடு வானரர் போர் (8195-8200)

சுற்றும் வந்து, கவிவீரர் வீசிய சுடர்த்
        தடங்கல் வரை, தொல்மரம்
இற்று எறிந்து பொடியாய் உதிர்ந்தன;
        எழுந்து சேணிடை இழிந்தபோல்
வெற்றி வெங்கணை படப் படத் தலைகள்
        விண்ணினூடு திசைமீது போய்
அற்று எழுந்தன விழுந்து, மண்ணிடை
        அழுந்து கின்றன அனந்தமால். 6.18.63

சிலைத் தடம்பொழி வயக் கடும் பகழி
        செல்ல, ஒல்கினர், சினத்தினால்
உலைத்து எறிந்திட எடுத்த குன்று
        தொறு உடல்பரங்கள் கொடு ஒதுங்கினார்,
நிலைத்து நின்று, சினம் முந்து செல்ல,
        எதிர் சென்று சென்று, உற நெருக்கலால்,
மலைத் தடங்கௌாடு உரத்தலம்
        கழல, ஊடுசென்ற பல வாளியே. 6.18.64

முழுத்தம் ஒன்றில், ஒரு வெள்ள வானரம்
        முடிந்து மாள்வன, தடிந்துபோய்,
கழுத்த, கைய, நிமிர்கால, வால, பல
        கண்டமானபடி கண்டு, நேர்
எழுத் தொடர்ந்த படர் தோள்களால் எறிய,
        எற்ற, அற்றன எழுந்துமேல்,
விழுத்த பைந் தலைய வேணு மால் வரைகள்
        வீசி வீசி, உடன் வீழுமால் 6.18.65

அற்ற பைந் தலை அரிந்து சென்றன

அயில் கடுங்கணை வெயில்கள்போல்
புற்று அடைந்த கொடு வெவ் அராவின்
நெடு நாகலோகம் அது புக்கவால்;
வெற்ற வெள்ளிடை விரிந்து போவது ஒரு
மேடு பள்ளம் வெளி இன்மையால்
உற்ற செங்குருதி வெள்ளம், உள்ளதிரை
ஓத வேலையொடும் ஒத்ததால். 6.18.66

விழிக்குமேல் விழிய, நிற்கின் மார்பிடைய
மீளுமேல் முதுக, மேனிய
கழிக்குமேல், உயர ஓடுமேல் நெடிய
கால, வீசின் நிமிர்கைய, வாய்த்
தழெிக்குமேல் அகவும் நாவ, சிந்தையின்
உன்னுமேல் சிகரம் யாவையும்
பழிக்கும் மேனிய குரக்கின்மேல், அவன்
விடும்கொடும் பகழி பாயுமே. 6.18.67

மொய் எடுத்தகணை மாரியால், இடைமுடிந்தது
ஒன்றும் முறை கண்டிலார்;
எய்விடத்து எறியும் நாணின் ஓசையலது
யாதும் ஒன்று செவி உற்றிலார்;
'மெய் எடுத்தகவி வெள்ளம் யாவையும்
விழுந்துபோன 'எனும் விம்மலால்
கய் எடுத்தன குரங்கின் ஓடும் முறை கண்டு
தேவர்கள் கலங்கினார். 6.18.68

சுக்கிரீவன் எதிர்த்தல்

கண்ட வானரம் அனந்தகோடி முறை கண்டமானபடி கண்ட அக்
கண்டன், மாறு ஒருவர் இன்மை கண்டு, கணைமாறினான், விடுதல் இன்மையான்
கண்ட காலையில், விலங்கினான் இரவி காதல், காதுவது ஓர் காதலால்

கண்ட கார் சிதைய மீது உயர்ந்து ஒளிர் மராமரம் சுலவு கையினான். 6.18.69

சுக்கிரீவன் மராமரங்கொண்டு அரக்கர் படைக்கடலைக் கலக்குதல்

உடைந்து, தன்படை உலைந்து சிந்தி, உயிர் ஒல்க, வெல்செரு உடற்றலால்,
கடைந்து தெள் அமுது கொள்ளும் வண்ணம் என மேல்நிமிர்ந்தது ஓர் கடுப்பினான்
இடைந்து சென்றவனை எய்தி, எய்த அரிய காவல்பெற்று இகல் இயற்றுவான்
மிடைந்து நின்ற படை வேலை கால்தளர வீசினான்; நிருதர் கூசினார். 6.18.70

சுக்கிரீவன் கையிலிருந்த மரத்தை இந்திரசித்து பொடியாக்குதல்

சுற்றி நின்றபடை சிந்தி ஓட, ஓர் மராமரம் கொடு துகைத்துளான்
வெற்றி கண்டு, ‘வலிநன்று, நன்று! ‘என வியந்து, வெங்கணை தரிெந்து, அவன்
நெற்றியின்தலை இரண்டு, மார்பிடை ஒர் அஞ்சு, நஞ்சு என நிறுத்தவன்
பற்றி வந்த மரம் வேறு வேறுற நுறுக்கி, நுண்பொடி பரப்பினான். 6.18.71

அனுமன் வந்து வீசிய குன்றை இந்திரசித்துப் புழுதியாக்குதல்

அக் கணத்து, அனுமன் ஆலகாலம் எனலாயது ஓர் வெகுளியாய் அவண்
புக்கு, அனைத்து உலகமும் குலுங்க நிமிர் தோள்புடைத்து உருமு போல் உறா,
‘இக் கணத்து அவன் இறக்கும் ‘என்பது ஒரு குன்று எடுத்து, மிசை ஏவினான்;
உக்கது அக்கிரி, சொரிந்து வாளிகளின், ஊழ் இலாத சிறு பூழியாய். 6.18.72

இந்திரசித்து அனுமனை நோக்கிக் கூறிய வீரமொழி

“நில்லடா! சிறிது நில்லடா! உனை நினைத்து
வந்தனென் முனைக்கு நான்
வில் எடாமை, நினது ஆண்மை பேசி, உயிரோடு
நின்று விளையாடினாய்;
கல் அடா; நெடு மரங்களோ இருகரத்தினேன்

வலி கடப்ப? நீ
சொல்லடா! “ என இயம்பினான் இகல்
அரக்கன்; ஐயன் இவை சொல்லினான். 6.18.73

அனுமன் கூறும் மறுமொழி

வில் எடுக்க உரியார்கள் வெய்யசில வீரர், இங்குமுளர்; மெல்லியோய்!
கல் எடுக்க உரியானும் நின்றனன்; அது இன்று நாளையிடை காணலாம்;
எல் எடுத்தபடை இந்திராதியர் உனக்கு இடைந்து உயிர்கொடு ஏகுவார்;
புல் எடுத்தவர்கள் அல்லம்; வேறுசில போர் எடுத்து, எதிர் புகுந்துளேம். 6.18.74

யாரொடு போர் செய்கின்றாய் என இந்திரசித்தை வினவுதல்

‘என்னோடே பொருதியோ? அது அன்று எனின்
இலக்குவப் பெயரின் எம்பிரான்
தன்னோடே பொருதியோ? உன் உந்தைதலை
தள்ள நின்ற தனிவள்ளலாம்
மன்னோடே பொருதியோ? உரைத்தது
மறுக்கிலோம் ‘என வழங்கினான்
பொன்னோடே பொருவின் அல்லது ஒன்றொடு
பொருப்படா உயர் புயத்தினான் 6.18.75

இந்திரசித்தின் தன் மேம்பாட்டுரை (8208-8209)

எங்கு நின்றனன் இலக்குவப் பெயர் அவ்
ஏழை, எம்பி அதிகாயனாம்
சிங்கம் வந்தவனை வென்று, தன்னுயிர் எனக்கு
வைத்தது ஓர் சிறப்பினான்?
அங்கு அவன்தனை மலைந்து கொன்று, முனிவு
ஆற வந்தனன்; அது அன்றியும்,

உங்கள் தன்மையின் அடங்குமோ, உலகு ஒடுக்கும்
வெம் கணை தொடுக்கினே? 6.18.76

யாரும் என்படைஞர் எய்தல் இன்றி அயல் ஏக,
யானும், இகல் வில்லும், ஓர்
தேரின் நின்று, உமை அடங்கலும் திரள் சிரம்
துணிப்பென்; இது திண்ணமால்;
வாரும்; உங்களுடன் வானுேளார்களையும்
மண்ணுேளாரையும் வரச் சொலும்;
போரும், இன்று ஒரு பகல் கண்ணே பொருது,
வெல்வென்; வென்று அலது போகலேன். 6.18.77

இந்திரசித்தும் அனுமனும் போர்செய்தல்

என்று, வெம்பகழி, ஏழுநூறும், இருநூறும்,
வெஞ்சிலை கொடு ஏவினான்
குன்று நின்று அனைய வீர மாருதிதன்
மேனிமேல் அவை குழுக்களாய்ச்
சென்று சென்று உருவலோடும், வாள்
எயிறு தின்று சீறி, ஒரு சேமவன்
குன்று நின்றது பறித்து எடுத்து, அவனை எய்தி,
நொய்தின் இது கூறினான். 6.18.78

அனுமன் இந்திரசித்தின் மேல் மலையை எறிதல்

தும்பி என்று உலகின் உள்ள யாவை அவை ஏவையும்
தொகுபு, துள்ளு தாள்
வெம்பு வெஞ்சின மடங்கல் ஒன்றின் வலிதன்னை
நின்று எளிதின் வெல்லுமோ?
நம்பி தம்பி, எனது எம்பிரான், வருதுணைத்
தரிக்கிலை நலித்தியேல்

அம்பின் முந்தி உனது ஆவி உண்ணும் இது; கா,
அடா! சிலைவல் ஆண்மையால் 6.18.79

அனுமன் எறிந்த மலை இந்திரசித்தின் மார்பில் பட்டுத் துகளாதல்

செருப் பயிற்றிய தடக்கை ஆளி செல விட்ட குன்று,
திசை யானையின்
மருப்பை உற்ற திரள்தோள் இராவணன்
மகன்தன் மார்பின், உயர் வச்சிரப்
பொருப்பை உற்றது ஓர் பொருப்பு எனக் கடிது
ஒடிந்து இடிந்து, திசைபோயதால்;
நெருப்பை உற்றது ஓர் இரும்பு கூடம் உற,
நீறுபட்டது நிகர்த்ததால் 6.18.80

இந்திரசித்து அனுமன்மேல் அம்புகளை எய்தல்

விலங்கல்மேல் வர விலங்கல் வீசிய
விலங்கல் நீறு படு வேலையில்,
சலம் கைமேல் நிமிர, வெஞ்சினம் திருகி,
வஞ்சன்மேல் நிமிர் தருக்கினான்,
வலம் கொள் பேர் உலகம் மேருவோடு உடன்
மறிக்கும் மாருதிதன் வாசம் நாறு
அலங்கல் மார்பும் உயர் தோளும் ஊடு உருவ,
ஆயிரம் சரம் அழுத்தினான். 6.18.81

அனுமன் தளர நீலன் இந்திரசித்தை எதிர்த்தல்

ஒன்று போல்வன ஓராயிரம் பகழி
ஊடுபோய் உருவ, ஆடகக்
குன்று காலெறிய மெய்குலைந்து இடை
குலுங்க நின்றனைய கொள்கையான்,

மன்றல் நாறு தட மேனிமேல் உதிர

வாரி சோரவரும் மாருதி,

நின்று தேறும் அளவின்கண், வெம் கண் அடல்

நீலன் வந்து இடை, நெருக்கினான். 6.18.82

நீலன் எறிந்த மலையை இந்திரசித்து அம்பினால் பொடி செய்தல்

நீலன் நின்றது ஒரு நீலமால்வரை நெடுந்தடக்கையின் இடந்து, நேர்

மேல் எழுந்து, எரி விசும்பு செல்வது ஒரு வெம்மையோடு வர வீசலும்

சூலம் அந்தகன் எறிந்தது அன்னது துணிந்து சிந்த, இடை சொல்லுறும்

காலம் ஒன்றும் அறியாமல், அம்புகொடு கல்லினான், நெடிய வில்லினான்.83

இந்திரசித்தின் அம்பு துளைக்க நீலன் நடுங்குதல்

ஊகம் எங்கும் உயிரோடு நின்றனவும் ஓட,

வானவர்கள் உள்ளமும்

மோகம் எங்கும் உளவாக, மேருவினும்

மும்மடங்கு வலி திண்மை சால்

ஆகம் எங்கும் வெளி ஆக, வெங்குருதி ஆறு

பாய, அனல் அஞ்சுவாய்

நாக வெங்கண் நகு, வாளி பாய்தொறும்

நடுங்கினான் மலை பிடுங்கினான். 6.18.84

அங்கதன் வந்து இந்திரசித்தின்மேல் மலையை எறிதல்

‘மேரு, மேரு ‘என, ‘அல்ல, அல்ல ‘என

வேரினோடு நெடுவெற்பு எலாம்,

மாரின் மேலும் உயர்தோளின் மேலும் வர,

வாலி காதலன் வழங்கினான்;

சேருமே அவை, தனுக் கைநிற்க? எதிர்

செல்லுமே? கடிது செல்லினும்

பேருமே? கொடிய வாளியால் முறி

பெறுக்கலாவகை நுறுக்கினான். 6.18.85

அங்கதன் இந்திரசித்தின் அம்பினால் மயங்கி வீழ்தல்

நெற்றி மேலும், உயர் தோளின் மேலும்,

நெடுமார்பின் மேலும், நிமிர் தாளினும்

புற்றினூடு நுழை நாகம் அன்ன,

புகை வேக வாளிகள் புகப்புக,

தெற்றி வாள் எயிறு தின்று, கைத் துணை

பிசைந்து, கண்கள் எரி தீ உக,

வற்றி ஓடு உதிர வாரி சோர்வுற, மயங்கினான்,

நிலம் முயங்கினான். 6.18.86

வானரசேனையின் சிதைவு கண்ட இலக்குவன் சினந்து சொல்லத் தொடங்கியது

மற்றை வீரர்கள்தம் மார்பின்மேலும், உயர்

தோளின்மேலும், மழை மாரிபோல்

கொற்ற வெங்கணை உலக்க, எய்தவை

குளிப்ப நின்று, உடல் குலுங்கினார்;

இற்று அவிந்தன, பெரும் பதாதி; உயிர்

உள்ள எங்கணும் இரிந்த; அப்

பெற்றி கண்டு, இளைய வள்ளல், ஒள் எரி

பிறந்த கண்ணன் இவை பேசினான். 6.18.87

இலக்குவன் சொன்னது (8220-8221)

பிழைத்தது, கொள்கை போத; பெரும்படைத் தலைவர் யாரும்

உழைத்தனர், குருதி வெள்ளத்து; உலந்ததும் உலப்பிற்று அன்றே;
அழைத்து இவன்தன்னை யானே ஆருயிர் கொளப்படாதே?
இழைத்தது பழுதே அன்றோ? வீடண! என்னச் சொன்னான். 6.18.88

'ஐய! ஈது அன்னதே யால்; ஆயிரங் கோடித் தேவர்
எய்தினர்; எய்தினார்கள் ஈடுபட்டு இரிந்தது அல்லால்,
செய்திலர் இவனை ஒன்றும்; நீ இது தீர்ப்பின் அல்லால்,
உய்திறன் உண்டோ, வேறு இவ் உலகினுக்கு உயிரோடு 'என்றான். 6.18.89

இந்திரசித்து இலக்குவனை ஒற்றனால் துணிதல்

என்பது சொல்லக் கேட்ட, இந்திர வில்லினோடும்
பொன் பொரு மேகம் ஒன்று வருவது போல்கின்றானை,
முன்பனை, முன்பு நோக்கி, 'இவன் கொலாம், பரதன் முன்னோன்
தன் பெருந் தம்பி? 'என்றான் ஆம் எனச் சாரன் சொன்னான். 6.18.90

அரக்க வீரர் இலக்குவனை எதிர்த்தல்

தீயவன் இளவல் தன்மேல் செல்வதன்முன்னம், 'செல்க! 'என்று
ஏயினர் ஒருவர் இன்றி, இராக்கதத் தலைவர், 'எங்கள்
நாயகன் மகனைக் கொன்றாய்! நண்ணினை நாங்கள் காண;
போய் இனி உய்வது எங்கே? ' என்று, எரி விழித்துப் புக்கார். 6.18.91

இலக்குவன் எதிர்த்த அரக்கரை அம்பு கொண்டழித்தல்

கோடி நூறு அமைந்த கூட்டத்து இராக்கதர், கொடித்திண் தேரும்,
ஆடல் மாக் களிறும், மாவும், கடாவினர் ஆர்த்து மண்டி
மூடினார்; மூடினாரை முறை முறை துணித்து, வாகை
சூடினான், இராமன் பாதம் சூடிய தோன்றல் தம்பி. 6.18.92

அரக்கர் படை அழிதல்

அதிர்ந்தன உலகம் ஏழும்; அனல் பொறி அசனி என்னப்
பிதிர்ந்தன; மலையும் பாரும் பிளந்தன; பிணத்தின் மேன்மேல்
உதிர்ந்தன, தலைகள்; மண்டி ஓடின உதிர நீத்தம்
விதிர்ந்தன, அமரர் கைகள்; விளைந்தது கொடிய வெம்போர். 6.18.93

இலக்குவன் விட்ட அம்புகளின் வீரச்செயல்கள் (8226-8227)

விட்டனன் விசிகம் வேகம் விடாதன வீரன், மார்பில்
பட்டன; உலகம் எங்கும் பரந்தன பதாகைக் காட்டைச்
சுட்டன; துரக ராசி துணித்தன பனைக் கைம் மாவை
சுட்டன; கூற்றம் என்ன அடர்ந்தன; அனந்தம் அம்மா. 6.18.94

உலக்கின்றார்; உலக்கின்றாரை எண்ணுவான் உற்ற விண்ணோர்
கலக்குறு கண்ணர் ஆகி, கடையுறக் காணல் ஆற்றார்
விலக்கரும் பகழி மாரி விளைக்கின்ற விளைவை உன்னி
இலக்குவன் சிலையொடே கொல், எழுமழை பயின்றது என்றார். 6.18.95

இலக்குவன் அம்பு யானைகளையும் குதிரைகளையும் கொல்லுதல்

ஒளி ஒண் கணைகள் தோறும் உந்தின வேழம், ஒற்றை
வாளியின் தலைய பாரின் மறிவன, மலையில் சூழ்ந்த;
ஆளியின் துப்பின் வீரர் பொருகளத்து, ஆர்த்த வாளித்
தூளியின் தொகைய, வள்ளல் சுடுகணைத் தொகையும் அம்மா! 6.18.96

இலக்குவன் அம்புகளால் காலாள் வீரர் பட்டமை (8229-8230)

'பிறவியில் பெரிய தோற்றப் பிசிதம் உண்டு, உழலும் பெற்றிச்
சிறையவே 'என்ன நோக்கித் தேவரும் திகைக்கத் தோற்றி
துறைதொறும் தொடர்ந்து, வானம் வெளி அறத் துவன்றி, வீழும்
பறவையின் பெரிய, பட்டார் பிணத்தின்மேல் பகழி மாதோ. 6.18.97

திறம்தரு கவியின் சேனை, செறிகழல் நிருதன் சீற,
இறந்தன கிடந்த வெள்ளம் எழுபதின் பாதி மேலும்
பறந்தலை முழுதும் பட்ட வஞ்சகர் படிவம் மூட,
மறைந்தன; குருதி ஓடி, மறிகடல் மடுத்த மாதோ. 6.18.98

அரக்கர் அழிவு

கை அற்றார்; கால்கள் அற்றார்; கழுத்து அற்றார்; கவசம் அற்றார்
மெய் அற்றார் குடர்கள் சோர, விசை அற்றார் விளிவும் அற்றார்;
மையல் தார்க் கரியும், தேரும், வாசியும் மற்றும் அற்றார்
உய்யச் சாய்ந்து ஓடிச் சென்றார், உயிர் உள்ளார் ஆகி உள்ளார். 6.18.99

இந்திரசித்து இலக்குவனெதிர் வருதல்

வற்றிய கடலுள் நின்ற மலை என, மருங்கின் யாரும்
சுற்றினர் இன்றி, தோன்றும் தசமுகன் தோன்றல், துள்ளித்
தெற்றின புருவத்தோன் தன் மனமெனச் செல்லும் தேரான்,
உற்றனன், இளைய கோவை; அனுமனும் உடன் வந்து உற்றான். 6.18.100

இலக்குவன் அனுமன் தோள்மேல் ஏறி இந்திரசித்தோடு பொருதல்

'தோளின்மேல் ஆதி 'ஐய! ' என்று அடி தொழுது நின்றான்;
ஆளிபோல் மொய்ம்பினானும் ஏறினன்; அமரர் ஆர்த்தார்;
காளியே அனைய காலன் கொலை அன, கனலின் வெய்ய,
வாளிமேல் வாளி தூர்த்தார், மழையின்மேல் மழை வந்தன்னார். 6.18.101

நாணொலிகளின் விளைவும் அம்புகளின் செயலும்

இடித்தன சிலையின் நாண்கள்; இரிந்தன, திசைகள் இற்று;
வெடித்தன, மலைகள் விண்டு; பிளந்தது; விசும்பு; மேன்மேல்
பொடித்த, இவ் உலகம் எங்கும்; பொழிந்தன பொறிகள் பொங்கி;
கடித்தன, கணைகேளாடு கணைகள்தம் அயில்வாய் கவ்வி. 6.18.102

அம்புகளின் செயலைக்கண்ட உலகநிலை

அம்பினோடு அம்பு ஒன்று ஒன்றை அறுக்க, மற்று அறுக்கிலாத,
வெம் பொறி கதுவ, விண்ணில் வெந்தன, கரிந்து வீழ்ந்த;
உம்பரும் உணர்வு சிந்தி ஒடுங்கினார்; உலகம் யாவும்
கம்பம் உற்று உலைந்த; வேலைக் கலம் எனக் கலங்கிற்று அண்டம். 6.18.103

இருவரூர்திகளும் சாரிதிரிதலால் உண்டாய நிலைமை

அரி இனம் பூண்ட தேரும், அனுமனும், அனந்த சாரி
புரிதலின், இலங்கை ஊரும் திரிந்தது; புலவரேயும்,
எரிகணைப் படலம் மூட ‘இலர், உளர் ‘என்னும் தன்மை
தெரிகிலர்; செவிடு செல்லக் கிழிந்தன திசைகள் எல்லாம். 6.18.104

இருவர் பொருஞ் செயலைத் தேவர்களும் காண இயலாமை (8237-8238)

‘நாண் பொரு வரிவில் செங்கை, நாம நூல் நவின்ற கல்வி
மாண்பு ஒரு வகையிற்று அன்று; வலிக்கு இலை அவதி; மானம்
சேண் பெரிது ‘என்று சென்ற தேவரும், ‘இருவர் செய்கை
காண்பு அரிது ‘என்று, காட்சிக்கு ஐயுறவு எய்திற்று அன்னோ! 6.18.105

‘என் செய்தார்! என் செய்தார்! ‘என்று இயம்புவார்; ‘இனைய தன்மை
முன் செய்தார் யாவர்? ‘என்பார்; ‘முன் ஏது? பின் ஏது? ‘என்பார்;
கொன்செய் தார் வீரர் இன்ன திசையினார் என்றும் கொள்ளார்;
பொன்செய் தார் மவுலி விண்ணோர் உணர்ந்திலர் புகுந்தது ஒன்றும். 6.18.106

இருவரும் விற்போர் வீரங்காட்டுதல் (8239-8246)

ஆயிர கோடி பல்லம், அயில் எயிற்று அரக்கன் எய்தான்;
ஆயிர கோடி பல்லத்து அவை துணித்து அறுத்தான் ஐயன்;
ஆயிர கோடி நாகக் கணை தொடுத்து அரக்கன் எய்தான்;
ஆயிர கோடி நாகக் கணைகளால் அறுத்தான் அண்ணல். 6.18.107

கோட்டியின் தலைய கோடி கோடி அம்பு அரக்கன் கோத்தான்
கோட்டியின் தலைய கோடி கோடியால் குறைத்தான், கொண்டல்
மீட்டு ஒரு கோடி கோடி வெஞ்சினத்து அரக்கன் விட்டான்;
மீட்டு, ஒரு கோடி கோடி கொண்டு, அவை தடுத்தான், வீரன். 6.18.108

கங்க பத்திரம் ஓர் கோடி கை விசைத்து அரக்கன் எய்தான்;
கங்க பத்திரம் ஓர் கோடி கணை தொடுத்து இளவல் காத்தான்;
திங்களின் பாதி கோடி, இலக்குவன் தெரிந்து விட்டான்
திங்களின் பாதி கோடி தொடுத்து, அவை அரக்கன் தீர்த்தான். 6.18.109

கோரையின் தலைய கோடி கொடுங்கணை அரக்கன் கோத்தான்
கோரையின் தலைய கோடி தொடுத்து அவை இளவல் எய்தான்
பாரையின் தலைய கோடி பரப்பினான் இளவல் பல்கால்
பாரையின் தலைய கோடி அரக்கனும் பதைக்க எய்தான். 6.18.110

தாமரைத் தலைய வாளி, தாமரைக் கணக்கின் சார்ந்த
தாம்வரத் துரந்து, முந்தி, தசமுகன் தனயன் ஆர்த்தான்
தாமரைத் தலைய வாளி, தாமரைக் கணக்கின் சார்ந்த

தாம்வரத் தடுத்து வீழ்த்தான், தாமரைக் கண்ணன் தம்பி. 6.18.111

வச்சிரப் பகழி கோடி வளை எயிற்று அரக்கன் எய்தான்;
வச்சிரப் பகழி கோடி துரந்து, அவை அனகன் மாய்த்தான்;
முச்சிரப் பகழி கோடி இலக்குவன் முடுக விட்டான்;
முச்சிரப் பகழி கோடி தொடுத்து அவை தடுத்தான் முன்பன். 6.18.112

அஞ்சலி அஞ்சு கோடி தொடுத்து, இகல் அரக்கன் எய்தான்;
அஞ்சலி அஞ்சு கோடி தொடுத்து, அவை அறுத்தான் ஐயன்;
குஞ்சரக் கன்னம் கோடி இலக்குவன் சிலையில் கோத்தான்;
குஞ்சரக் கன்னம் கோடி தொடுத்து, அவை அரக்கன் கொய்தான் 6.18.113

எய்யவும், எய்த வாளி விலக்கவும், உலகம் எங்கும்
மொய்கணைக் கானம் ஆகி முடிந்தது; முழங்கு வேலை
பெய்கணைப் பொதிகளாலே வளர்ந்தது; பிறந்த கோபம்
கைம் மிகக் கனன்றது அல்லால், தளர்ந்திலர், காளை வீரர். 6.18.114

இந்திரசித்து அனுமன்மேலும் இலக்குவன் கவசத்தின்மேலும் அம்பு சொரிதல்

வீழியின் கனிபோல் மேனி கிழிபட, அனுமன் வீரச்
சூழ் எழு அனைய தோள்மேல் ஆயிரம் பகழி தூவி,
ஊழியின் நிமிர்ந்த செந்தீ உருமினை உமிழ்வது என்ன
ஏழ் இருநூறு வாளி இலக்குவன் கவசத்து எய்தான். 6.18.115

இந்திரசித்தின் வில்லாண்மையை விண்ணவரும் முனிவரும் வியத்தல்

‘முற்கொண்டான் அரக்கன் ‘, என்னா,
முளரிவாள் முகங்கள், தேவர்,
பின்கொண்டார்; இளைய கோவைப் பியல்

கொண்டான் பெருந்தோள் நின்று,
கல்கொண்டு ஆர் கிரியின் நாலும்
அருவிபோல், குருதி கண்டார்,
வில் கொண்டான் இவனே! ‘என்னா,
வெருக்கொண்டார், முனிவர் மேலோர். 6.18.116

இலக்குவன் இந்திரசித்தின் கவசத்தில் அம்பெய்தல்

சீறும் நூல் தரிெந்த சிந்தை இலக்குவன், சிலைக்கை வாளி
நூறுநூறு ஏவி, வெய்தின், நுடங்கு உளை மடங்கல் மாவும்
வேறு வேறு இயற்றி, வீரக் கொடியையும் அறுத்து வீழ்த்தி,
ஆறு நூறு அம்பு செம்பொன் கவசம் புக்கு அழுந்த எய்தான். 6.18.117

இந்திரசித்தின் உடம்பில் இரத்த வெள்ளம் பெருகுதல்

காள மேகத்தைச் சார்ந்த கதிரவன் என்னக் காந்தி,
தோளின்மேல் மார்பின் மேலும், சுடர்விடு கவசச் சூழல்
நீளு நீர்ப் பவள வல்லி நிரை ஒளி நிமிர்வ என்ன,
வாளி வாய் தோறும் வந்து பொடித்தன, குருதி வாரி. 6.18.118

இலக்குவனது விரைந்த விற்போரை இந்திரசித்து அறியகில்லாமை

பொன் உறு தடந்தேர் பூண்ட மடங்கல் மா புரண்ட போதும்
மின் உறு பதாகையோடு சாரதி வீழ்ந்த போதும்,
தன் நிறத்து உருவ, வாளி தடுப்பு இல சார்ந்த போதும்
இன்னது என்று அறியான், அன்னான், இனையது ஓர் மாற்றம் சொன்னான்.6.18.119

இலக்குவன் வில் வீரத்தை இந்திரசித்துப் புகழ்தல்

'அந் நரன்; அல்லன் ஆகில் நாரணன்; அனையன் அன்றேல்

பின் அரன் பிரமன் என்று பேசினும் பிறந்து வாழும்
மன்னர் நம் பதியின் வந்து வரிசிலை பிடித்த கல்வி
இந்நரன் தன்னோடு ஒப்பார் யாருளர் ஒருவர்? 'என்றான். 6.18.120

இந்திரசித்து வேறு தேர் ஏறுதல்

வாயிடை நெருப்புக் கால உடல் நெடுங் குருதி வார
தீயிடை நெய் வார்த்தன்ன வெகுளியான் உயிர் தீர்ந்தாலும்
ஓய்விடம் இல்லான் வல்லை ஓர் இமை ஒடுங்கா முன்னம்
ஆயிரம் புரவி பூண்ட ஆழி அம் தேரன் ஆனான். 6.18.121

இந்திரசித்து அம்பு எய்தல்

ஆசை எங்கணும் அம்பு உக வெம்பு போர்
ஓசை விம்ம உருத்திரரும் உடல்
கூச ஆயிர கோடி கொலைக் கணை
வீசி விண்ணை வெளி இலது ஆக்கினான். 6.18.122

இலக்குவன் அம்பு எய்தல்

அத் திறத்தில் அனகனும் ஆயிரம்
பத்தி பத்தியின் எய்குவ பல்கணை
சித்திரத்தினில் சிந்தி இராவணன்
புத்திரற்கும் ஓர் ஆயிரம் போக்கினான். 6.18.123

இந்திரசித்து இலக்குவன்மேல் அம்பு எய்தல்

ஆயிரம் கணை பாய்தலும் ஆற்ற அருங்
காய் எரித்தலை நெய் எனக் காந்துறா
தூயவன் சுடர் சூழ் ஒளி நெற்றியில்
தீய வெங்கணை நூறு செலுத்தினான். 6.18.124

இலக்குவன் அம்பு எய்தல்

நெற்றி மேல் ஒரு நூறு நெடுங் கணை
உற்ற போதினும் யாதும் ஒன்று உற்றிலன்
மற்று அவ் வன் தொழிலோன் மணி மார்பிடை
முற்ற வெங்கணை நூறு முடுக்கினான். 6.18.125

இந்திரசித்து இளைத்தல்

நூறு வெங் கணை மார்பில் நுழைதலின்
ஊறு சோரியொடு உள்ளமும் சோர்தர
தேறல் ஆம் துணையும் சிலை ஊன்றியே
ஆறி நின்றனன் ஆற்றலில் தோற்றிலான். 6.18.126

அனுமன் இந்திரசித்தின் தேரை உதைத்துருட்டுதல்

புதையும் நல் மணி பொன் உருள் அச்சொடும்
சிதைய ஆயிரம் பாய்பரி சிந்திட
வதையின் மற்றொரு கூற்று என மாருதி
உதையினால் அவன் தேரை உருட்டினான். 6.18.127

இந்திரசித்து பேய்கள் பூண்ட மற்றொரு தேரேறி இலக்குவன் மேல் அம்பு சொரிதல்

பேய் ஓர் ஆயிரம் பூண்டது பெய்ம் மணி
ஏய தேர் இமைப்பின் இடை ஏறினான்;
தூயவன் சுடர்த் தோள் இணை மேல் சுடர்
தீய வெங் கணை ஐம்பது சிந்தினான். 6.18.128

இந்திரசித்து ஏறிவந்த ஆயிரந்தேர்களையும் இலக்குவன் அழித்தல்

ஏறி ஏறி இழிந்தது அல்லால் இகல்
வேறு செய்திலன் வெய்யவன்; வீரனும்
ஆறு கோடி பகழியின் ஐ இரு
நூறு தேர் ஒரு நாழிகை நூறினான். 6.18.129

தேவர்களின் மகிழ்ச்சி ஆரவாரம்

ஆசி கூறினர்; ஆர்த்தனர்; ஆய்மலர்
வீசி வீசி வணங்கினர்; விண்ணவர்
ஊசல் நீங்கினர்; உத்தரிகத்தொடு
தூசு வீசினர்; நல் நெறி துன்னினார். 6.18.130

அரக்கர் வீரர் போர்க்கு முந்துதல்

அக்கணத்தின் ஒர் ஆயிரம் ஆயிரம்
மிக்க வெங் கண் அரக்கர் அவ் வீரனோடு
ஒக்க இன்ப ஒருவழி ஊணினார்
புக்கு முந்தினர் போரிடைப் பொன்றுவார். 6.18.131

எதிர்த்த அரக்கரின் இயல்பு

தேரர் தேரின் இவுளியர் செம் முகம்
காரர் காரின் இடிப்பினர் கண்டையின்
தாரர் தாரணியும் விசும்பும் தவழ்
பேரர் பேரி முழக்கு அன்ன பேச்சினார். 6.18.132

அவர்தம் போரார வாரம்

பார்த்த பார்த்த திசைதொறும் பன்மழை
போர்த்த வானம் என இடி போர்த்து எழ
ஆர்த்த ஓசையும் அம்பொடு வெம்படை
தூர்த்த ஓசையும் விண்ணினைத் தூர்த்தவால். 6.18.133

துகள் எழுதற்குரிய தேர்கள் ஓடவும் துகள் எழாமை

ஆளி ஆர்த்தன வாள் அரி ஆர்த்தன

கூளி ஆர்த்தன குஞ்சரம் ஆர்த்தன
வாளி ஆர்த்தன தேர் இவர் மண் தலம்
தூளி ஆர்த்திலதால் பிணம் துன்னலால். 6.18.134

இந்திரசித்து எய்த அம்புகளை இலக்குவன் விலக்குதல்

வந்து அணைந்தது ஓர் வாள் அரி வாவு தேர்
இந்திரன்தனை வென்றவன் ஏறினான்;
சிந்தினன் சர மாரி திசைதிசை;
அந்தி வண்ணன் ஓர் அம்பின் அகற்றினான். 6.18.135

சுற்றியிருந்த அரக்கரை இலக்குவன் அழித்தல்

சுற்றும் வந்து படர்ந்தது தொடர்ந்தவர்
எற்றுகின்றன எய்த எறிந்தன
அற்று உதிர்ந்தன; ஆயிரம் வன்தலை
ஒற்றை வெம் கணையோடும் உருண்டவால். 6.18.136

போர்க்களக் காட்சி (8269-8271)

குடர் கிடந்தன. பாம்பு என; கோள் மதித்
திடர் கிடந்தன; சிந்தின தேர்த்திரள்;
படர் கிடந்தனர் பல் படைக் கையினர்
கடர் கிடந்தன போன்ற களத்தினே. 6.18.137

குண்டலங்களும் ஆரமும் கோவையும்
கண்ட நாணும் கழலும் கவசமும்
கண்ட மாருதம் வீச தலத்து உகும்
விண் தலத்தினின் மீன் என வீழ்ந்தவால். 6.18.138

அரக்கன் மைந்தனை ஆரியன் அம்பினால்
கரக்க நூறி எதிர்பொரு கண்டகர்

சிரக் கொடுங்குவைக் குன்று திரட்டினான்
இரக்கம் எய்தி வெங்காலனும் எஞ்சவே. 6.18.139

அனுமன் விளைத்தபோர் (8272-8775)

சுற்றும் வால்கொடு; தூவும்; துகைக்கும்; விட்டு
எற்றும்; வானின் எடுத்து எறியும்; எதிர்
உற்று மோதும்; உதைக்கும்; உறுக்குமால்
கொற்ற வில்லி அன்று ஏறிய கூற்றமே. 6.18.140

பார்க்கும் அஞ்ச; உறுக்கும்; பகட்டினால்
தூர்க்கும் வேலையை; தோள்புடை கொட்டி நின்று
ஆர்க்கும்; ஆயிரம் தேர்பிடித்து அம் கையால்
ஈர்க்கும் ஐயன் அன்று ஏறிய யானையே. 6.18.141

மாவும் யானையும் வாளுடைத் தானையும்
பூவும் நீரும் புனைதளிரும் என
தூவும்; அள்ளிப் பிசையும்; துகைக்குமால்
சேவகன் தரிெந்து ஏறிய சீயமே. 6.18.142

உரகம் பூண்ட உருளை பொருந்தின
இரதம் ஆயிரம் ‘ஏ ‘எனும் மாத்திரை
சரதம் ஆகத் தரைப்படச் சாடுமால்
வரதன் அன்று உவந்து ஏறிய வாசியே. 6.18.143

மயங்கி வீழ்ந்த வானரத் தலைவர் தெளிந்தெழுதல்

அவ் இடத்தினில் ஆய் மருந்தால் அழல்
வெவ் விடத்தினை உண்டவர் மீண்டென
எவ் இடத்தினும் வீழ்ந்த இனத்தலைத்
தவெ் அடக்கும் வலியவர் தேறினார். 6.18.144

தெளிந்த வானரர் போர் செய்தல் (8277-8278)

தேறினார் கண் நெருப்பு உகச் சீறினார்;
ஊறினார் வந்து இளவலை ஒன்றினார்;
மாறு மாறு மலையும் மரங்களும்
நூறும் ஆயிரமும் கொடு நூறினார். 6.18.145

விகடம் உற்ற மரனொடு வெற்பு இனம்
புகட உற்ற பொறுத்தன போவன
துகள் தவத் தொழில் செய்துறைக் கம்மியர்
சகடம் ஒத்தன தார் அணி தேர் எலாம். 6.18.146

அங்கதன் இந்திரசித்தோடு பொருதல்

வாலி மைந்தன் ஓர் மாமரம் வாங்கினான்
காலின் வந்த அரக்கனை 'கா; இது
போலும் உன் உயிர் உண்பது புக்கு 'எனா
மேல் இவர்ந்து நெருப்பு உக வீசினான். 6.18.147

அங்கதன் வீசிய மரம் இந்திரசித்தின் தேரை அழித்தல்

'ஏர் அழித்தது செய்தவன் ஈண்டு எழில்
சீர் அழித்தவன் ஆம் 'என தேவர்கள்
ஊர் அழித்த உயர்வலித் தோளவன்
தேர் அழித்து ஓர் இமைப்பிடைச் சென்றதால். 6.18.148

தேவர்கள் மகிழ்தல்

அந்த வேலையின் ஆர்த்து எழுந்து ஆடினார்
சிந்தை சால உவந்தனர் தேவர்கள்

‘தந்தை தந்தை பண்டு உற்ற சழக்கு எலாம்
எந்தை தீர்த்தனன் என்பது ஓர் ஏம்பலால். 6.18.149

வென்ற அங்கதனை இந்திரசித்து நெருங்குதல்

அழிந்த தேரின் நின்று அந்தரத்து அக்கணத்து
எழுந்து மற்று ஓர் இரதம் உற்று ஏறினான்
‘கழிந்து போகலை நில்! எனக் கைக்கணை
பொழிந்து சென்றனன் தீ எனப் பொங்கினான். 6.18.150

இந்திரசித்தினை ஏனைவானரரும் சூழ்ந்து கொள்ளுதல்

இந்திரன் மகன் மைந்தனை ‘இன் உயிர்
தந்து போகெனச் சாரலுற்றான்தனை
வந்து மற்றைய வானர வீரரும்
முந்து போர்க்கு முறைமுறை முற்றினார். 6.18.151

சூழ்ந்துகொண்ட வானரர் மர முதலியவற்றை வீசுதல்

மரமும் குன்றும் மடிந்த அரக்கர்தம்
சிரமும் தேரும் புரவியும் திண்கரிக்
கரமும் ஆளியும் வாரிக் கடியவன்
சரமும் தாழ்தர வீசினர் தாக்கினார். 6.18.152

இலக்குவன் அரக்கர் பலரை அழித்தல்

அனைய காலையில் ஆயிரம் ஆயிரம்
வினைய வெங்கண் அரக்கரை விண்ணவர்
நினையும் மாத்திரத்து ஆர் உயிர் நீக்கினான்
மனையும் வாழ்வும் உறக்கமும் மாற்றினான். 6.18.153

தன் சேனை அழியக்கண்ட இந்திரசித்து சீறுதல்

ஆனையும் தடந்தேரும் தன் ஆர் உயிர்த்
தானையும் பரியும் பட்ட தன்மையை
மான வெங் கண் அரக்கன் மனக் கொளா
போன வென்றியன் தீ எனப் பொங்கினான். 6.18.154

இந்திரசித்தின் தேர் இரத்த வெள்ளத்தால் ஈர்க்கப்படுதல் (8287-8288)

சீர்த் தடம்பெருஞ் சில்லி அம் தேரினைக்
காத்து நின்ற இருவரைக் கண்டனன்
ஆர்த்த தம்பெருஞ் சேனைகொண்டு அண்டமேல்
ஈர்த்த சோரிப் பரவை நின்று ஈர்த்தலால். 6.18.155

நேர் செலாது இடை நின்றனர் நீள் நெடுங்
கார் செலா; இருள் சீறிய கண் அகல்
தேர் செலாது; விசும்பிடைச் செல்வது ஓர்
பேர் செலாது; பிணத்தின் பிறக்கமே. 6.18.156

அவ்விருவரிடம் இந்திரசித்து இலக்குவன் வில்வீரத்தை வியத்தல்

அன்று தன் அயல் நின்ற அரக்கரை
ஒன்று வாள்முகம் நோக்கி ‘ஒருவிலான்
நன்று நம்படை நாற்பது வெள்ளமும்
கொன்று நின்றபடி! ‘எனக் கூறினான். 6.18.157

இந்திரசித்துக்கு அரக்கர் மறுமொழி

ஆய வீரரும் ‘ஐய! அமர்த் தலை
நீயும் நாற்பது வெள்ள நெடும் படை
மாய வெங் கணை மாரி வழங்கினை
ஓய்வு இல் வெஞ்செரு ஒக்கும் ‘என்று ஓதினார். 6.18.158

இந்திரசித்தும் இலக்குவனும் எதிர் எதிர் பொருதல்

வந்து நேர்ந்தனன் மாருதி மேல்வரும்
அந்தி வண்ணனும் ஆயிரம் ஆயிரம்
சிந்தினான் கணை; தேவரை வென்றவன்
நுந்த நுந்த முறை முறை நூறினான். 6.18.159

இந்திரசித்து வானரரை அழித்தல்

ஆறும் ஏழும் அறுபதும் ஐம்பதும்
நூறும் ஆயிரமும் கணை நூக்கி வந்து
ஊறினாரை உணர்வு தொலைத்து உயிர்
தேறினாரை நெடு நிலம் சேர்த்தினான். 6.18.160

சுக்கிரீவன் முதலியோர் தளர்வதுகண்டு இலக்குவன் கணை தொடுத்தல்

கதிரின் மைந்தன் முதலினர் காவலர்
உதிர வெள்ளத்தின் ஒல்கி ஒதுங்கலும்
எதிரில் நின்ற இராவணி ஈடுற
வெதிரின் காட்டு எரிபோல் சரம் வித்தினான். 6.18.161

இந்திரசித்து தளர்தலும் இலக்குவன் அரக்கரை அழித்தலும்

உளைவு தோன்ற இராவணி ஒல்கினான்;
கிளையின் நின்ற இருவர் கிளைத்தலும்
அளவு இல் சேனை அவிதர ஆரியற்கு
இளைய வீரன் சுடுசரம் ஏவினான். 6.18.162

இலக்குவன் அம்பினால் அரக்கர்கள் பட்டபாடு (8295-8301)

தெரிகணை மாரி பெய்ய, தேர்களும், சினைக் கைம் மாவும்,
பரிகளும், அரக்கர் தாமும், பட்டன கிடக்கக் கண்டார்

இருவரும் நின்றார்; மற்று அங்கு இராக்கதர் என்னும் பேரார்
ஒருவரும் நின்றார் இல்லை; உள்ளவர் ஓடிப் போனார். 6.18.163

ஓடினார் அரக்கர் தண்ணீர் உண் நசை உலர்ந்த நாவர்,
தேடினார், தரிெந்து கையால் முகிலினை முகந்து தேக்கி,
பாடு உறு புண்கள் தோறும் பசும்புனல் பாயப் பாய,
வீடினர் சிலவர்; சில்லோர், பெற்றிலர், விளிந்து வீழ்ந்தார். 6.18.164

வெங்கணை திறந்த மெய்யர், விளிந்திலர், விரைந்து சென்றார்,
செங்குழல் கற்றை சோரத் தரிவையர் அரற்ற, தெய்வப்
பொங்குபூம் பள்ளி புக்கார்; அவருடல் பொருந்தப் புல்லி
அங்கு அவர் ஆவியோடும் தம் உயிர் போக்கி அற்றார். 6.18.165

பொறிக்கொடும் பகழி மார்பர் போயினர், இடங்கள் புக்கார்,
மறிக்கொளும் சிறுவர் தம்மை, மற்றுள சுற்றம் தம்மை,
'குறிக்கொளும் 'என்று கூறி, அவர்முகம் குழைய நோக்கி
நெறிக்கொளும் கூற்றை நோக்கி ஆருயிர் நெடிது நீத்தார். 6.18.166

தாமரைக் கண்ணன் தம்பி தன்மை ஈது ஆகின் மெய்யே
வேம், அரைக் கணத்தின் இவ் ஊர்; இராவணி விளிதன் முன்னம்
மாமரக் கானில், குன்றில், மறைந்திரும்; மறைய வல்லே
போம் 'எனத் தமரைச் சொல்லி, சிலர் உடல் துறந்து போனார். 6.18.167

வரை உண்ட மதுகை மேனி மருமத்து, வள்ளல் வாளி
இரை உண்டு துயில, சென்றார், 'வாங்கிடின், இறப்பம் 'என்பார்,
பிரை உண்ட பாலின் உள்ளம் பிறிதுற, பிறர்முன் சொல்லா
உரை உண்ட நல்லோர் என்ன, உயிர்த்து உயிர்த்து, உழைப்பது ஆனார். 6.18.168

தேரிடைச் செல்லார், மானப் புரவியில் செல்லார், செங்கண்

காரிடைச் செல்லார், காலின் கால் எனச் செல்லார், காவல்
ஊரிடைச் செல்லார், நாணால், உயிரின்மேல் உடைய அன்பால்,
போரிடைச் செல்லார், நின்று நடுங்கினர், புறத்தும் போகார். 6.18.169

இந்திரசித்தின் கவசத்தை இலக்குவன் வீழ்த்துதல்

நொய்தினின் சென்று கூடி, இராவணி உளைவை நோக்கி,
வெய்தினில் கொன்று வீழ்ப்பல் என்பது ஓர் வெகுளி வீங்கி,
பெய்துழிப் பெய்யும் மாரி அனையவன் பிணங்கு கூற்றின்
கையினில் பெரிய அம்பால், கவசத்தைக் கழித்து வீழ்த்தான். 6.18.170

துமிராட்சனும் மகாபாரிசுவனும் இலக்குவனோடு பொருதல்

'கவசத்தைக் கழித்து வீழ்ப்ப காப்புறு கடன் இன்று ஆகி,
அவசத்தை அடைந்த வீரன் அறிவுறும் துணையின் வீரத்,
துவசத்தின் புரவித் திண்தேர் கடிதுற தூண்டி, யாம் இத்
திவசத்தின் முடித்தும், வெம்போர் ' எனச் சினம் திருகிச் சென்றார். 6.18.171

இலக்குவன் அவ்விருவரையும் கொல்லுதல்

மாருதி மேலும் ஐயன் மார்பினும் தோளின் மேலும்
தேரினர் இருவர் சென்றார், செந்தழல் பகழி சிந்த,
ஆரியன் வாகை வில்லும் அச்சு உடைத் தேரும் அத்தேர்
ஊர்குவார் உயிரும் கொண்டான்; புரவியின் உயிரும் உண்டான். 6.18.172

அவ்விருவரும் தண்டுகொண்டு அனுமனோடு பொருதல் (8305-8306)

இருவரும் இழந்த வில்லார், எழுமுனை வயிரத் தண்டார்,
உரும் எனக் கடிதின் ஓடி, அனுமனை இமைப்பின் உற்றார்,
பொருகனல் பொறிகள் சிந்தப் புடைத்தனர்; புடைத்தலோடும்,

பருவலி கரத்தினால் தண்டு இரண்டையும் பறித்துக் கொண்டான். 6.18.173

தண்டு அவன் கையது ஆய தன்மையைத் தறுகணாளர்,
கண்டனர்; கண்டு, செய்ய லாவது ஒன்றானும் காணார்;
'கொண்டனன் எறிந்து நம்மைக் கொல்லும் 'என்று, அச்சம் கொண்டார்,
உண்ட செஞ் சோறும் நோக்கார், உயிருக்கே உதவி செய்தார். 6.18.174

வானர வீரர்கள் மயக்கந் தெளிந்து எழுதல்

காற்று வந்து அசைத்தலாலும், காலம் அல்லாமை யாலும்,
கூற்று வந்து ஆவி கொள்ளும் குறி இன்மை குறித்தலாலும்,
தேற்றம் வந்து எய்தி, நின்ற மயக்கமும் நோவும் தீர்ந்தார்;
ஏற்றமும் வலியும் பெற்றார்; எழுந்தனர் வீரர் எல்லாம். 6.18.175

எழுந்த வானரவீரர் போராரவாரம் செய்தல்

அங்கதன், குமுதன், நீலன், சாம்பவன், அருக்கன் மைந்தன்,
பங்கம் இல் மயிந்தன் தம்பி, சதவலி, பனசன் முன்னாச்
சிங்க ஏறு அனைய வீரர் யாவரும் சிகரம் ஏந்தி,
மங்கலம் வானோர் சொல்ல, மழை என ஆர்த்து வந்தார். 6.18.176

வானரர் வீசிய குன்றங்களை இந்திரசித்து சின்னபின்னமாக்குதல்

அத்தனையோரும், குன்றம் அளப்பு இல, அசனி ஏற்றோடு
ஒத்தன, நெருப்பு வீசும் உரும் என ஒருங்க உய்த்தார்;
'இத்தனை போலும் செய்யும் இகல் 'எனா, முறுவல் எய்தி,
சித்திர வில் வலோனும் சின்ன பின்னங்கள் செய்தான். 6.18.177

சூரியன் மறைதல்

மரங்களும் மலையும் கல்லும் மழை என வழங்கி, வந்து
நெருங்கினர்; நெருங்கக் கண்டும், ஒரு தனி நெஞ்சும், வில்லும்,
சரங்களும், துணையாய் நின்ற நிசாசரன் தனிமை நோக்கி,
இரங்கினன் என்ன, மேல்பால் குன்றுபுக்கு இரவி நின்றான். 6.18.178

இருள் பரவுதல்

'வாழிய வேதம் நான்கும் மனுமுதல் வந்த நூலும்,
வேள்வியும், மெய்யும், தெய்வ வேதியர் விழைவும் ஆகும்,
ஆழி அம் கமலக் கையான் ஆதி அம் பரமன் 'என்னா
ஏழையர் உள்ளம் என்ன, இருண்டன திசைகள் எல்லாம். 6.18.179

விரைந்து கொல்லாக்கால் இந்திரசித்து விசும்பில் எழுந்து வெல்வான் என வீடணன் சொல்லுதல்

'நாகமே அனைய நம்ப! நாழிகை ஒன்று நான்கு
பாகமே காலம் ஆகப் படுத்தியேல், பட்டான்; அன்றேல்,
வேக வாள் அரக்கர் காலம் விளைந்தது; விசும்பின் வஞ்சன்
ஏகுமேல், வெல்வன் 'என்பது, இராவணற்கு இளவல் சொன்னான். 6.18.180

இலக்குவன் இந்திரசித்தின் தேரை அழித்தல்

அத்தனை வீரர் மேலும் ஆண்தகை அனுமன் மேலும்,
எத்தனை கோடி வாளி மழை என எய்யா நின்ற
வித்தக வில்லினானைக் கொல்வது விரும்பி, வீரன்
சித்திரத் தேரைத் தெய்வப் பகழியால் சிதைத்து வீழ்த்தான் 6.18.181

இந்திரசித்து விண்மிசை எழுதல்

'அழித்த தேர் அழுந்தா முன்னம், அம்பொடு கிடந்து வெம்பி

உழைத்து உயிர் விடுவது அல்லால் ‘உறுசெரு வென்றோம் ‘என்று
பிழைத்து இவர் போவார் அல்லர் பாசத்தால் பிணிப்பின் ‘என்னா
விழித்து இமையாத முன்னம் வில்லொடும் விசும்பில் சென்றான். 6.18.182

இந்திரசித்து விண்ணிடை விரைந்தமைகண்டு தேவர் அஞ்சுதல்

‘பொன் குலாம் மேனி மைந்தன் தன்னொடும் புகழ்தற்கு ஒத்தான்
வன்கலாம் இயற்றி நின்றான், மற்றொரு மனத்தன் ஆகி,
மின் குலாம் கழல் கால் வீரன் விண்ணிடை விரைந்த தன்மை
என் கொலாம்! ‘என்ன அஞ்சி வானவர் இரியல் போனார். 6.18.183

இந்திரசித்து மேகமண்டலத்திற்கப்பால் நிற்றல்

தாங்கு வில் கரத்தன் தூணி தழுவிய புறத்தன் தன்னுள்
ஓங்கி உற்று எரியா நின்ற வெகுளியன் உயிர்ப்பன் தீயன்,
தீங்கு இழைப்பவர்கட்கு எல்லாம் சீரியன், மாயச் செல்வன்,
வீங்கு இருள் பிழம்பின், உம்பர் மேகத்தின் மீதின் ஆனான். 6.18.184

இந்திரசித்து நுண்ணுடம்பெடுத்தல்

தணிவு அறப் பண்டு செய்த தவத்தினும், தருமத்தானும்,
பிணி அறுப்பவரில் பெற்ற வரத்தினும், பிறப்பினானும்,
மணிநிறத்து அரக்கன் செய்த மாய மந்திரத்தினானும்,
அணு எனச் சிறியது ஆங்கு ஓர் ஆக்கையும் உடையன் ஆனான். 6.18.185

இந்திரசித்து நாகபாசப் படையை எடுத்தல்

வாங்கினான் மலரின் மேலான், வானக மணிநீர்க் கங்கை
தாங்கினான், உலகந் தாங்கும் சக்கரத்தவன், என்றாலும்,
வீங்கு வான் தோளை வீக்கி வீழ்த்து அலால் மீள்கிலாத

ஓங்கு வாள் அரவின் நாமத்து ஒரு தனிப் படையை உன்னி. 6.18.186

வானரர் ஆர்த்தலும் இலக்குவன் நகுதலும்

ஆயின காலத்து ஆர்த்தார், ‘அமர்த் தொழில் அஞ்சி, அப்பால்
போயினன் ‘என்பது உன்னி, வானர வீரர் போல்வார்;
நாயகற்கு இளைய கோவும் அன்னதே நினைந்து, நக்கான்;
மாயையைத் தரிய உன்னார், போர்த்தொழில் மாற்றி நின்றார் 6.18.187

இலக்குவன் அனுமன் தோளில் நின்று இறங்கி இளைப்பாறுதல்

அது கணத்து, அனுமன் தோள்நின்று ஐயனும் இழிந்து, வெய்ய
கது வலிச் சிலையை வென்றி அங்கதன் கையது ஆக்கி,
முதுகு உறச் சென்று நின்ற கணை எலாம் முறையின் வாங்கி,
விது விதுப்பு ஆற்றலுற்றான், விளைகின்றது உணர்ந்திலாதான். 6.18.188

இந்திரசித்து நாகக்கணையை விடுதலும் அது இலக்குவனைக் கட்டுதலும்

விட்டனன் அரக்கன் வெய்ய படையினை; விடுத்தலோடும்,
எட்டினோடு இரண்டு திக்கும் இருள் திரிந்து இரிய ஓடி,
கட்டினது என்ப மன்னோ, காகுத்தற்கு இளைய காளை
வட்ட வான் வயிரத் திண் தோள் மலைகளை உளைய வாங்கி. 6.18.189

இலக்குவன் நாகக்கணையால் கட்டுண்டு களத்தையும் விண்ணையும் நோக்குதல்

இறுகுறப் பிணித்தலோடும், யாவையும் எதிர்ந்த போதும்
மறுகுறக் கடவான் அல்லன்; மாயம் என்று உணர்வான் அல்லன்;
உறுகுறைத் துன்பம் இல்லான்; ஒடுங்கினன்; செய்வது ஓரான்,
அறு குறை களத்தை நோக்கி, அந்தரம் அதனை நோக்கும். 6.18.190

இந்திரசித்தைப் பிடிக்க எழும் அனுமனையும் அக்கணை கட்டுதல்

காலுடைச் சிறுவன், 'மாயக் கள்வனைக் கணத்தின் காலை
மேல் விசைத்து எழுந்து நாடிப் பிடிப்பென் 'என்று உறுக்கும் வேலை,
ஏல்புடைப் பாசம், மேல் நாள் இராவணன் புயத்தை வாலி
வால் பிணித் தன்ன, சுற்றிப் பிணித்ததும், வயிரத் தோளை. 6.18.191

நாகக்கணை மற்றவர்களையும் கட்டுதல்

மற்றையோர் தமையும் எல்லாம் வாள் எயிற்று அரவம் வந்து,
சுற்றின; வயிரத் தூணின், மலையினின், பெரிய தோள்கள்,
'இற்றன, இற்ற என்ன, இறுக்கின; இளகா உள்ளம்
தறெ்றென உடைய வீரர் இருந்தனர், செய்வது ஓரார். 6.18.192

கட்டுண்ட வானரர் செயல் (8325-8329)

மலை என எழுவர்; வீழ்வர்; மண்ணிடைப் புரள்வர்; வானில்
தலைகளை எடுத்து நோக்கி, தழல் எழ விழிப்பர்; தாவி
அலைகிளர் வாலால் பாரின் அடிப்பர்; வாய் மடிப்பர்; ஆண்மைச்
சிலையவற்கு இளைய கோவை நோக்குவர்; உள்ளம் தீவர் 6.18.193

வீடணன் முகத்தை நோக்கி, 'வினை உண்டே இதனுக்கு? என்பர்
மூடின கங்குல் மாலை இருளினை முனிவர்; 'மொய்ம்பில்
ஈடுறத் தக்க போலாம் நம் எதிர் 'என்னா ஏந்தல்
ஆடகத் தோளை நோக்கி, நகை செய்வர்; அழுவர்; அஞ்சார். 6.18.194

ஆர், இது தீர்க்க வல்லார்? அஞ்சனை பயந்த வள்ளல்,
மாருதி, பிழைத்தான் கொல்லோ? என்றனர், மறுகி நோக்கி,
வீரனைக் கண்டு, 'பட்டது இது கொலாம்! 'என்று விம்மி,

வார்கழல் தம்பி தன்மை காணுமோ, வள்ளல்? 'என்பார். 6.18.195

என், சென்ற தன்மை சொல்லின்? எறும் வலி அரக்கன் எய்தான்,
மின் சென்றது அன்ன; வானத்து உரும் இனம் வீழ்வ என்ன,
பொன் சென்ற வடிம்பின் வாளி, புகையொடு பொறியும் சிந்தி,
முன்சென்ற முதுகில் பாய, பின் சென்ற மார்பம் உற்ற. 6.18.196

மலைத் தலை கால மாரி, மறித்து எறி வாடை மோத,
தலைத் தலை மயங்கி வீழும் தன்மையின், தலைகள் சிந்தும்,
கொலைத் தலை வாளி பாயக் குன்று அன குவவுத் தோளார்
நிலைத்தலைக் குலைந்து சார்ந்தார்; நிமிர்ந்தது, குருதி நீத்தம். 6.18.197

அனுமன் இலக்குவனுக்கு உற்றதுகண்டு நடுங்குதல்

ஆயிர கோடி மேலும் அம்பு தன் ஆகத் தூடு
போயின போதும் ஒன்றும் துடித்திலன்; பொறுத்து, மானத்
தீ எரி சிதறும் செங்கண் அஞ்சனை சிங்கம், தெய்வ
நாயகன் தம்பிக்கு உற்ற துயர் சுட நடுங்குகின்றான். 6.18.198

அங்கதன் நிலை

வேறு உள வீரர் எல்லாம் வீழ்ந்தனர், உருமின் வெய்ய
நூறும் ஆயிரமும் வாளி உடல் இடை நுழைய, சோரி
ஆறுபோல் ஒழுக, அண்ணல் அங்கதன் அனந்த வாளி
ஏறிய மெய்யனேனும், இருந்தனன் இடைந்து இலாதான். 6.18.199

சுக்கிரீவன் நிலை

கதிரவன் காதல் மைந்தன், கழல் இளம் பசுங் காய் அன்ன,
எதிர் எதிர் பகழி தைத்த, யாக்கையன், எரியுங் கண்ணன்,

வெதிர் நெடுங் கானம் என்ன வேகின்ற மனத்தன், மெய்யன்,
உதிர வெங்கடலுள் தாதை உதிக்கின்றான் தனையும் ஒத்தான். 6.18.200

இலக்குவன் நிலை

வெப்பு ஆரும் பாசம் வீக்கி, வெங் கணை துளைக்கும் மெய்யன்,
ஒப்பு ஆரும் இல்லான் தம்பி உணர்ந்திருந்து இன்னல் உய்ப்பான்,
'இப்பாசம் மாய்க்கும் மாயம், யான் வல்லென் 'என்பது ஓர்ந்தும்
அப்பாசம் வீச ஆற்றாது அழிந்த நல் அறிவு போன்றான் 6.18.201

இலக்குவன் சூரியன் போன்று தோன்றுதல்

அம்பு எலாம் கதிர்கள் ஆக, அழிந்து அழிந்து இழியும் ஆகச்
செம்புனல் வெயிலில் தோன்ற, திசை இருள் இரிய, சீறிப்
பம்பு பேர் ஒளிய, நாகம், பற்றிய படிவத் தோடும்
உம்பர் நாடு இழிந்து வீழ்ந்த ஒளியவனேயும் ஒத்தான். 6.18.202

இந்திரசித்தின் நிலை

மயங்கினான் வள்ளல் தம்பி; மற்றையோர் முற்றும் மண்ணை
முயங்கினார்; மேனி எல்லாம் மூடினான் அரக்கன் மூரித்
தயங்கு பேர் ஆற்றலானும் தன் உடல் தைத்த வாளிக்கு
உயங்கினான், உளைந்தான் வாயால் உதிர நீர் உமிழா நின்றான். 6.18.203

இந்திரசித்து இராவணன் மனைக்கு ஏகுதல் (8336-8338)

'சொற்றது முடித்தேன்; நாளை, என் உடல் சோர்வை நீக்கி,
மற்றதும் முடிப்பேன் 'என்னா, எண்ணினான், 'மனிசன் வாழ்க்கை
இற்றது; குரங்கின் தானை இறந்தது, என்று இரண்டு பாலும்
கொற்ற மங்கலங்கள் ஆர்ப்ப இராவணன் கோயில் புக்கான். 6.18.204

ஈர்க்கு உடைப் பகழி மாரி இலக்குவன் என்ன நின்ற
நீர்க்கடை மேகம் தன்னை நீங்கியும், செருவின் நீங்கான்,
வார்க்கு இடை மதுகைக் கொங்கை, மணிக்குறு முறுவல் மாதர்
போர்க் கடைக் கருங்கண் வாளி புயந்தொறும் பொழியப் புக்கான். 6.18.205

ஐ இரு கோடி செம்பொன் மணி விளக்கு அம்கை ஏந்தி
மை அறு வான நாட்டு மாதரும், மற்றை நாட்டுப்
பை அரவு அல்குலாரும் பலாண்டு இசை பரவ, தங்கள்
தையலர் அறுகு தூவி வாழ்த்தினர் தழுவ, சார்ந்தான். 6.18.206

தந்தைக்குத் தன் வெற்றியைத் தரிவித்து இந்திரசித்து தன் மனை புகுதல்

தந்தையை எய்தி அன்று ஆங்கு உற்றுள தன்மை எல்லாம்
சிந்தையின் உணரக் கூறி, 'தீருதி, இடர் நீ; எந்தாய்!
நொந்தனென் யாக்கை; நொய்தின் ஆற்றி, மேல் நுவல்வென் 'என்னா,
புந்தியில் அனுக்கம் தீர்ப்பான், தன்னுடைக் கோயில் புக்கான். 6.18.207

இலக்குவன் முதலியோர் நிலைமை கண்டு வீடணன் வருந்துதல்

இத்தலை, இன்னல் உற்ற வீடணன் இழைப்பது ஓரான்,
மத்துறு தயிரின் உள்ளம் மறுகினன், மயங்கு கின்றான்,
அத்தலைக் கொடியன் என்னை அட்டிலன்; அளியத்தேன் நான்;
செத்திலென்; வலியென் நின்றேன் ' என்று போய் வையம் சேர்ந்தான். 6.18.208

வீடணன் வாய் திறந்தரற்றல் (8341-8344)

'பாசத்தால் அனகன் தம்பி பிணிப்பு உண்ட படியைக் கண்டு
நேசத்தார் எல்லாம் வீழ்ந்தார்; யான் ஒரு தமியன் நின்றேன்;
தேசத்தார், என்னை என்னென் சிந்திப்பார்! 'என்று, தீயும்

வாசத்தார் மாலை மார்பன் வாய்திறந்து அரற்றல் உற்றான் 6.18.209

“கொல்வித்தான், உடனே நின்று அங்கு “ என்பரோ? “கொண்டு போனான்
வெல்வித்தான், மகனை ‘‘ என்று பகர்வரோ ‘‘விளைவிற்கு எல்லாம்
நல்வித்தாய் நடந்தான் முன்னே ‘‘ என்பரோ? நயந்தோர் தம் தம்
கல்வித்தாம் வார்த்தை ‘என்று கரைவித்தான் உயிரைக் கண்போல் 6.18.210

‘போர் அவன் புரிந்த போதே பொரு அரு வயிரத் தண்டால்,
தேரொடும் புரண்டு வீழச் சிந்தி, என் சிந்தை செப்பும்
வீரம் முன் தரித்தேன் அல்லேன், விளிந்திலேன்; மெலிந்தேன் இஞ்ஞான்று
ஆர் உறவு ஆகத் தக்கேன்? அளியத்தேன், அழுந்து கின்றேன் 6.18.211

ஒத்து அலைத்து, ஒக்க வீடி, உய்வினும் உய்வித்து உள்ளம்
கைத் தலை நெல்லி போலக் காட்டிலேன்; கழிந்தும் இல்லேன்;
அத்தலைக்கு அல்லேன் யான், இன்று ‘அவயம் ‘என்று அடைந்துநின்ற
இத்தலைக்கு அல்லேன்; நின்றேன் இருதலைக் கொள்ளி ஒப்பேன். 6.18.212

அனலன் வீடணனைத் தேற்றுதல்

அனையன பலவும் பன்னி, ஆகுலித்து அரற்று வானை,
‘வினையுள பலவும் செய்யத் தக்கன; வீர! நீயும்
நினைவு இலார் போல நெஞ்சம் நெகிழ்தியோ? நீத்தி! ‘என்னா,
இனையன சொல்லித் தேற்றி, அனலன் மற்று இனைய செய்தான் 6.18.213

அனலன் நிகழ்ந்ததுகூற இராமன் துயர்க்கடலுள் ஆழ்தல்

நீ இவண் இருத்தி; யான் போய் நெடியவற்கு உரைப்பென் ‘என்னா,
போயினன், அனலன்; போய், அப் புண்ணியன் பொலன்கொள் பாதம்
மேயினன் வணங்கி, உற்ற வினை எலாம் இயம்பி நின்றான்;

ஆயிரம் பெயரினானும் அருந்துயர்க் கடலுள் ஆழ்ந்தான். 6.18.214

இராமன் இலக்குவற்கு நேர்ந்தது கேட்டுத் தேம்புதல்

உரைத்திலன் ஒன்றும் தன்னை உணர்ந்திலன் உயிரும் ஓடக்
கரைத்திலன் கண்ணில் நீரை கண்டிலன் யாதும் கண்ணால்;
அரைத்திலன் உலகம் எல்லாம் அங்கையால் பற்றி; பொங்கி
இரைத்திலன், 'உளன் 'என்று எண்ணி இருந்தனன் விம்மி ஏங்கி 6.18.215

ஏங்கியிருந்த இராமன் போர்க்களம் சேர்தல்

விம்மினன் வெதும்பி வெய்துற்று ஏங்கினன், இருந்த வீரன்
'இம்முறை இருந்து செய்வது யாவதும் இல் 'என்று எண்ணி,
பொம் எனும் விம்மலோடும் பொருக்கென எழுந்து போனான்
தமெ் முறை துறந்து வென்ற செங்கள மருங்கிற் சேர்ந்தான். 6.18.216

போர்க்களம் இருள் சூழ்ந்திருத்தல்

இழிந்து எழும் காள மேகம், எறிகடல் அனைய மற்றும்
ஒழிந்தன, நீல வண்ணம் உள்ளன எல்லாம் ஒக்கப்
பிழிந்து அது காலம் ஆகக் காளிமைப் பிழம்பு போதப்
பொழிந்தது போன்றது அன்றே பொங்கி இருள் கங்குல் போர்வை. 6.18.217

இராமன் அனலம்பில் இருளை அகற்றல்

ஆர் இருள் அன்னது ஆக, ஆயிர நாமத்து அண்ணல்,
சீரிய அனலித் தெய்வப் படைக்கலம் தரிெந்து வாங்கி,
பாரிய விடுத்தலோடும், பகை இருள் இரிந்து பாற,
சூரியன் உச்சி உற்றால் ஒத்ததால் உலகின் சூழல். 6.18.218

இராமன் போர்க்களத்தைக் காணுதல்

படை உறு பிணத்தின் பம்மல் பருப்பதம் துவன்றி, பல்வேறு
இடை உறு குருதி வெள்ளத்து, எறிகடல் எழுநீர் பொங்கி,
உடை உறு தலைக்கை அண்ணல் உயிர் எலாம் ஒருங்கி உண்ணும்
கடை உறு காலத்து ஆழும் உலகு அன்ன களத்தைக் கண்டான் 6.18.219

இராமன் இலக்குவனைக் காணுதல்

பிணம் பெருங் குன்றினூடும், குருதி நீர்ப் பெருக்கினூடும்,
நிணப்பெருஞ் சேற்றி னூடும், படைக்கல நெருக்கி னூடும்,
மணப் பெருங் களத்தில் மோடி மங்கல வாழ்க்கை வைப்பில்
கணத்திலும் பாதிப் போதில் தம்பியைச் சென்று கண்டான். 6.18.220

இராமன் இலக்குவன் மேல் வீழ்ந்து அழுது அரற்றல் (8353-8354)

அய்யவன் ஆக்கை தன்மேல் விழுந்து, மார்பு அழுந்தப் புல்லி,
'உய்யலன் 'என்ன ஆவி உயிர்த்து உயிர்த்து, உருகுகின்றான்,
பெய் இரு தாரைக்கண்ணன்; பெருந்துளி பிறங்க, வானின்
வெய்யவன் தன்னைச் சேர்ந்த நீல்நிற மேகம் ஒத்தான். 6.18.221

உழைக்கும்; வெய்து உயிர்க்கும்; ஆவி உருகும்; போய் உணர்வு, சோரும்;
இழைக்குவது அறிதல் தேற்றான், 'இலக்குவா! இலக்குவா! 'என்று,
அழைக்கும்; தன் கையை வாயின், மூக்கின் வைத்து, அயர்க்கும்; 'ஐயா!
பிழைத்தியோ! 'என்னும் மெய்யே பிறந்தேயும் பிறந்திலாதான். 6.18.222

இராமனுடைய தாய்மைச் செயல்கள்

தாமரைக் கையால் தாளைத் தைவரும்; குறங்கைத் தட்டும்;
தூமலர்க் கண்ணை நோக்கும்; 'மார்பிடைத் துடிப்பு உண்டு 'என்னா,
ஏமுறும்; விசும்பை நோக்கும்; எடுக்கும்; தன் மர்பில் ஏற்றும்;

பூமியில் வளர்த்தும்; 'கள்வன் போய் அகன்றானோ? 'என்னும் 6.18.223

இராமனுடைய வீரக்குறிப்புகள் (8356-8357)

வில்லினை நோக்கும்; பாச விசிப்பினை நோக்கும்; வீயா
அல்லினை நோக்கும்; வானத்து அமரரை நோக்கும்; பாரைக்
கல்லுவன் வேரோடு என்னும்; பவள வாய் கறிக்கும் மற்றோர்
சொல்லினை நோக்கும்; தன்பொற் புகழினை நோக்கும் தோளான் 6.18.224

வீரரை எல்லாம் நோக்கும்; விதியினை நோக்கும்; வீரப்
பார வெஞ் சிலையை நோக்கும்; பகழியை நோக்கும்; 'பாரில்
யார் இதுபட்டார் 'என்போல் எளிவந்த வண்ணம்? 'என்னும்;
நேரிது, பெரிது 'என்று ஓதும் அளவையின் நிமிர நின்றான். 6.18.225

இராமன் வீடணனோடு நொந்து கொள்ளுதல்

"'எடுத்தபோர், இலங்கை வேந்தன் மைந்தனோடு இளைய கோவுக்கு
அடுத்தது '' என்று என்னை வல்லை அழைத்திலை, அரவின் பாசம்
தொடுத்த கை தலையினோடும் துணித்து உயிர் துடைக்க; என்னைக்
கெடுத்தனை; வீடணா! நீ ' என்றனன் கேடு இலாதான். 6.18.226

வீடணன் தான் சொல்லாமைக்குக் காரணம் கூறுதல் (8359-8364)

அவ் உரை அருளக் கேட்டான், அழிகின்ற அரக்கன் தம்பி
'இவ் வழி, அவன் வந்து ஏற்பது அறிந்திலம்; எதிர்ந்த போதும்,
"வெவ்வழியவனே தோற்கும் " என்பது விரும்பி நின்றேன்,
தெய்வ வன் பாசம் செய்த செயல், இந்த மாயச் செய்கை. 6.18.227

'அற்று அதிகாயன் ஆக்கை, தலை இலது ஆக்கி, ஆண்ட

வெற்றியன் ஆய வீரன் மீண்டிலன், "இலங்கை மேல் நாள்
பெற்றவன் எய்தும் '' என்னும் பெற்றியை உன்னி; பின் போது,
உற்றனன் மைந்தன்; தானை நாற்பது வெள்ளத் தோடும். 6.18.228

'ஈண்டு, நம் சேனை வெள்ளம் இருபதிற்று இரட்டி மாள,
தூண்டினன், பகழி மாரி; தலைவர்கள் தொலைந்து சோர,
மூண்டு எழு போரில், பாரில் முறைமுறை முடித்தான்; பின்னர்,
ஆண்தகையோடும் ஏற்றான், ஆயிரம் மடங்கல் தேரான். 6.18.229

'அனுமன் மேல் நின்ற ஐயன் ஆயிரம் தேரும் மாய,
தனு வலம் காட்டி, பின்னை, நாற்பது வெள்ளத் தானை
பனி எனப் படுவித்து, அன்னான் பலத்தையும் தொலைத்து, "பட்டான்
இனி '' என வயிர வாளி, எண் இல, நிறத்தின் எய்தான். 6.18.230

'ஏ உண்ட பகுவாய் ஊடு குருதிநீர் இழிய நின்றான்,
தூவுண்ட தானை முற்றும் பட, ஒரு தமியன் சோர்வான்;
"போவுண்டது என்னின், ஐய! புணர்க்குவன் மாயம் " என்று,
பாவுண்ட கீர்த்தி யானுக்கு உணர்த்தினன்; பரிதி பட்டான். 6.18.231

'மாயத்தால் இருண்டது ஆழி உலகு எலாம்; வஞ்சன், வானில்
போய், அத்தானுடைய வஞ்ச வரத்தினால் ஒளிந்து, பொய்யின்
ஆயத்தார்ப் பாசம் வீசி அயர்வித்தான், அம்பின் வெம்பும்
காயத்தான் 'என்னச் சொல்லி, வணங்கினான், கலுழும் கண்ணான். 6.18.232

வீடணன், யாரும் இறந்திலர் என்று இராமனைத் தேற்றுதல்

பின்னரும் வணங்கி, 'ஏதும், பிழைத்திலன் பெரும! யாரும்
இன் உயிர் துறந்தார் அல்லர், இறுக்கிய பாசம் இற்றால்
புல் நுனைப் பகழிக்கு ஓயும் தரத்தரோ? புலம்பி உள்ளம்

இன்னல் உற்று அயரல்; வெல்லாது அறத்தினைப் பாவம் 'என்றான். 6.18.233

நாகபாசத்தைப்பற்றி நீ உணர்ந்ததை உரை எனல்

'யார் இது கொடுத்த தேவன்? என்னை ஈது? இதனைத் தீர்க்கும்
காரணம் யாது? நின்னால் உணர்ந்தது கழறிக் காண் 'என்று,
ஆரியன் வினவ, அண்ணல் வீடணன், 'அமல! சாலச்
சீரிது 'என்று, அதனை, உள்ள பரிசு எலாம், தரெியச் சொன்னான் 6.18.234

வீடணன் கூறும் பாசத்தின் வரலாறு

'ஆழி அம் செல்வ! பண்டு இவ் அகலிடம் அளித்த அண்ணல்
வேள்வியில் படைத்தது; ஈசன் வேண்டினன் பெற்று, வெற்றித்
தாழ்வு அறு சிந்தையோற்குத் தவத்தினால் அளித்தது; ஆணை!
ஊழியின் நிமிர்ந்த காலத்து உருமினது; ஊற்றம் ஈதால். 6.18.235

பாசத்தின் ஆற்றல்

அன்னதன் ஆற்றல் அன்றே ஆயிரம் கண்ணினானைப்
பின் உற வயிரத் திண் தோள் பிணித்தது, பெயர்த்து ஒன்று எண்ணி
என், இனி? அனுமன் தோளை இறுக்கியது இதனால் ஆண்டும்;
பொன்னுலகு ஆளும் செல்வம் துறந்தது, புலவோர் எல்லாம். 6.18.236

பாசம் நீக்கும் வகையிலது என்றல்

தான் விடின் விடுதல் அன்றிச் சதுமுகன் முதல்வர் ஆய
வான் விடின் விடாது; மற்று, இம்மண்ணினை எண்ணி என்னே!
ஊன் விட, உயிர் போய் நீங்க, நீங்கும்; வேறு உய்தி இல்லை;
தேன் விடு துளபத் தாராய்! இது இதன் செய்கை 'என்றான். 6.18.237

இராமன் சினந்து கூறுதல் (8370-8372)

'ஈந்துள தேவர்மேலே எழுகெனோ? உலகம் யாவும்
தீய்ந்து உக நூறி, யானும் தீர்கெனோ? இலங்கை சிந்தப்
பாய்ந்து, அவர் சுற்றம் முற்றும் படுப்பெனோ? இயன்ற பண்போடு
ஏய்ந்தது பகர்தி 'என்றான், இமையவர் இடுக்கண் தீர்ப்பான். 6.18.238

'வரம் கொடுத்து இனைய பாசம் வழங்கினான் தானே நேர்வந்து
இரங்கிடத் தக்கது உண்டேல், இகழ்கிலென்; இல்லை என்னின்
உரம் கெடுத்து, உலகம் மூன்றும், ஒருவன் ஓர் அம்பிற் சுட்ட
புரங்களின் தீய்த்து, காண்பேன் பொடி ஒரு கடிகைப் போழ்தின். 6.18.239

'எம்பியே இறக்கும் என்னில் எனக்கு இனி, இலங்கை வேந்தன்
தம்பியே! புகழ்தான் என்னை? பழி என்னை? அறம் தான் என்னை?
நம்பியே என்னைச் சேர்ந்த நண்பரின்; நல்ல ஆமே,
உம்பரும் உலகத்து உள்ள உயிர்களும், உதவி பார்த்தால்? 6.18.240

இராமனது சினம் மாறுதல்

என்று கொண்டு இயம்பி 'ஈண்டு இங்கு ஒருவன் ஓர் இடுக்கண் செய்ய
வென்று, அரும் உலகை மாய்த்தல் விதி அன்றால் 'என்றா விம்மி,
நின்று நின்று, உன்னி உன்னி, நெடிது உயிர்த்து அலக்கண் உற்றான்;
தன்துணைத் தம்பி தன்மேல், துணைவர்மேல் தாழ்ந்த, அன்பான். 6.18.241

இலக்குவன் வீயின் இராமனும் வீவதாக எண்ணுதல்

மீட்டும் வந்து இளைய வீரன் வெற்பு அன்ன விசயத் தோளைப்
பூட்டுறு பாசம் தன்னைப் பல்முறை புரிந்து நோக்கி,
'வீட்டியது என்னின், பின்னை வீவென் 'என்று எண்ணும் வேதத்

தோட்டியின் தொடக்கில் நிற்கும் துணைக் கைம் மால் யானை அன்னான். 6.18.242

கருடன் வருகை

இத் தன்மை எய்தும் அளவின்கண், நின்ற இமையோர்கள் அஞ்சி, ‘இதுபோய்
எத் தன்மை எய்தி முடியும் கொல்? ‘ என்று குலைகின்ற எல்லை இதன்வாய்,
அத் தன்மை கண்டு, புடைநின்ற அண்ணல் கலுழன்தன் அன்பின் மிகையால்
சித்தம் நடுங்கி, இதுதீர, மெள்ள, இருள் ஊடு வந்து தரிவான். 6.18.243

கலுழன் இறகுகளின் சிறப்பு (8376-8377)

அசையாத சிந்தை அரவால் அனுங்க, அழியாத உள்ளம் அழிவான்,
இசையான் இலங்கை அரசோடும் அண்ணல் அருள்தன்மை கண்டு பெயர்வான்,
விசையால் அனுங்க வடமேரு வையம், ஒளியால் விளங்க இமையாத்
திசையானை கண்கள் முகிழா ஒடுங்க நிறைகால் வழங்கு சிறையான். 6.18.244

காதங்கள் கோடி கடைசென்று காணும் நயனங்கள் வாரி கலுழ
கேதங்கள் கூர, அயர்கின்ற வள்ளல் திருமேனி கண்டு, கிளர்வான்,
சீதம் கொள் வேலை அலை சிந்த, ஞாலம் இருள் சிந்த, வந்த சிறையான்,
வேதங்கள் பாட; உலகங்கள் யாவும் வினை சிந்த; நாகம் மெலிய. 6.18.245

கலுழனுடைய மேனியும் மணிமுடியும் (8378-8379)

அல்லைச் சுருட்டி, வெயிலைப் பரப்பி, அகல் ஆசை எங்கும் அழியா
வில்லைச் செலுத்தி, நிலவைத் தரெுட்டி, விரிகின்ற சோதி மிளிர,
எல்லைக் குயிற்றி எரிகின்ற மோலி, இடை நின்ற மேரு எனும் அத்
தொல்லைப் பொருப்பின் மிசையே விளங்கு சுடரோனின் மும்மை சுடர. 6.18.246

நன்பால் விளங்கு மணி கோடியோடு, நளிர்போது, செம்பொன் முதலாத்

தன் பால் இயைந்த நிழல் கொண்டு அமைந்த தழுவாது வந்து தழுவ,
மின் பால் இயன்றது ஒருகுன்றம் வானின் மிளிர்கின்றது என்ன, வெயிலோன்
தென்பால் எழுந்து, வடபால் நிமிர்ந்து வருகின்ற செய்கை தெரிய. 6.18.247

கலுழன் இராமனைக் கண்டு தொழுதல்

பல்நாகர் சென்னி மணி கோடி கோடி பலகொண்டு செய்த வகையால்
மின்னால் இயன்றது எனலாய் விளங்கு மிளிர்பூண் வயங்க, வெயில்கால்
பொன்னால் இயன்ற நகை ஓடை பொங்க, வனமாலை மார்பு புரள,
தொல் நாள் பிரிந்த துயர்தீர அண்ணல் திருமேனி கண்டு, தொழுவான் 6.18.248

கலுழன் தொழும் இயல்பு

முடிமேல் நிமிர்ந்து முகிழ் ஏறு கையன், முகில்மேல் நிமிர்ந்த ஒளியான்,
அடிமேல் விழுந்து பணியாமல் நின்ற நிலை உன்னி உன்னி அழிவான்,
கொடிமேல் இருந்து, இவ் உலகு ஏழொடு ஏழு தொழநின்ற கோளும் இலனாய்,
படிமேல் எழுந்து வருவான், விரைந்து, பலகால் நினைந்து, பணிவான்; 6.18.249

கலுழன் விண்ணில் நின்றே இராமனது தெய்வநிலையை நினைந்து துதிப்பது (8382-8393)

‘வந்தான் மறைந்து பிரிவால் வருந்து மலர்மேல் அயன்தன் முதலோர்
தம் தாதை தாதை இறைவா! பிறந்து விளையாடுகின்ற தனியோய்!
சிந்தாகுலங்கள் களைவாய்! தளர்ந்து துயர்கூரல் என்ன செயலோ?
எந்தாய்! வருந்தல், உடையாய்! வருந்தல், என, இன்ன, பன்னி மொழிவான். 6.18.250

‘தேவாதி தேவர் பலராலும் முந்து திருநாமம் ஓது செயலோய்!
மூவாது எந் நாளும் உலகு ஏழொடு ஏழும் அரசாளும் மேன்மை முதல்வா!
மேவாத இன்பம் அவைமேவி, மேவ நெடு வீடு காட்ட முடியாய்!
ஆவாய்! வருந்தி அழிவாய்கொல்! ஆர், இவ் அதிரேக மாயை அறிவார்? 6.18.251

‘எழுவாய், எவர்க்கும் முதலாகி, ஈறு ஒரு இடை ஆகி; எங்கும் உளையாய்,
வழுவாது எவர்க்கும் வரம் ஈயவில்லை; அவரால் வரங்கள் பெறுவாய்;
தொழுவாய் உணர்ச்சி தொடராத தன்மை உருவாய் மறைந்து; துயரால்
அழுவாய் ஒருத்தன் உளைபோலும்! ஆர் இவ் அதிரேக மாயை அறிவார் 6.18.252

‘உன் ஒக்க வைத்த இருவர்க்கும் ஒத்தி; ஒருவர்க்கும் உண்மை உரையாய்;
முன் ஒக்க நிற்றி; உலகு ஒக்க ஒத்தி; முடிவு ஒக்கின், என்றும் முடியாய்;
“என் ஒக்கும், இன்ன செயலோ இது? “ என்னில் இருள் ஒக்கும் என்று விடியாய்;
அந் நொப்பமேகொல்? பிறிதேகொல்? ஆர் இவ் அதிரேக மாயை அறிவார்? 6.18.253

வாழ் நாள் அளித்தி, முடியாமல்; நீதி வழுவாமல் நிற்றி மறையாய்;
பேணாய், உனக்கு ஓர்பொருள் வேண்டும் என்று; பெறுவான் அருத்தி பிழையாய்,
ஊணாய் உயிர்க்கும் உயிராகி நிற்கும் உணர்வு ஆதி; பெண்ணின் உருவாய்
ஆணாகி; மற்றை அலியாதி! ஆர் இவ் அதிரேக மாயை அறிவார்? 6.18.254

“தான் அந்தம் இல்லை; பல “ என்னும், ஒன்று; “தனி “ என்னும், ஒன்று, “தவிரா
ஞானம் தொடர்ந்த சுடர் ‘‘ என்னும், ஒன்று; ‘‘நயனம் தொடர்ந்த ஒளியால்,
வானம் தொடர்ந்த பதம் ‘‘ என்னும், ஒன்று; மறைநாலும் அந்தம் அறியாது,
“ஆனந்தம்“ என்னும், “அயல்“ என்னும்! ஆர் இவ் அதிரேக மாயை அறிவார்? 6.18.255

‘மீளாத வேதம், முடிவின்கண், நின்னை மெய்யாக மெய்யின் நினையும்
“கேளாக நிற்றி; பிற வேறு, பேசு கெடுவார்கள் சொன்ன கடவாய்;
மாளாத நீதி இகழாமை நின் கண் அபிமானம் உள்ள வறியோர்
ஆளாயும் வாழ்தி; அரசாள்தி! ஆர், இவ் அதிரேக மாயை அறிவார்? 6.18.256

சொல் ஒன்று உரைத்தி; பொருளாதி; தூய மறையும் துறந்து, திரிவாய்;
வில் ஒன்று எடுத்தி; சரம் ஒன்று எடுத்தி; மிளிர்சங்கம் அம் கை உடையாய்!
‘கொல் ‘என்று உரைத்தி; கொலை உண்டு நிற்றி; கொடியாய் உன் மாயை அறியேன்;

அல்லென்று நிற்றி; பகல் ஆதி! ஆர், இவ் அதிரேக மாயை அறிவார்? 6.18.257

‘மறந்தாயும் ஒத்தி; மறவாயும் ஒத்தி; மயலாரும் யானும் அறியேன்
துறந்தாயும் ஒத்தி; துறவாயும் ஒத்தி; ஒருதன்மை சொல்ல அரியாய்;
பிறந்தாயும் ஒத்தி, பிறவாயும் ஒத்தி, பிறவாமல் நல்கு பெரியோய்!
அறம்தான் நிறுத்தல் ஆரிது ஆக! ஆர், இவ் அதிரேக மாயை அறிவார்? 6.18.258

‘வினைவர்க்கு முற்றும் உடனே படைத்தி; அவைசெய்தி, ஒன்றும் விழையாய்
நினைவர்க்கு, நெஞ்சின் உறு காமம் முற்றி, அறியாமை நிற்றி; நிமிரா;
முனைவர்க்கும் முத்தி, அமரர்க்கும் ஒத்தி, முழுமூடர் என்றும் முதலோர்
அனைவர்க்கும் ஒத்தி, அறியாமை ஆர் இவ் அதிரேக மாயை அறிவார்? 6.18.259

‘எறிந்தாரும் ஏறு படுவாரும், இன்ன பொருள்கண்டு இரங்குபவரும்,
செறிந்து ஆயது உண்மை எனல் ஆய தன்மை தெரிகின்றது, உன்தன் இடையே;
பிறிந்தார் பிறிந்த பொருேளாடு போதி; பிறியாது நிற்றி பெரியோய்!
அறிந்தார் அறிந்த பொருள் ஆதி ஆர் இவ் அதிரேக மாயை அறிவார்? 6.18.260

‘பேர் ஆயிரங்கள் உடையாய்; பிறந்த பொருள்தோறும் நிற்றி, பிரியாய்;
தீராய்; பிறந்து திரிவாய், திறம்தொறு; அவை தேறும் என்று; சிதையாய்,
கூர் ஆழி அம்கை உடையாய்; திரண்டு ஓர் உரு ஆய கோடல் உரி போல்,
ஆராயின், ஏதும் இலை ஆதி ஆர், இவ் அதிரேக மாயை அறிவார்? ‘ 6.18.261

கருடன் இராமனை நெருங்குதல்

என்று, இன்ன பன்னி அழிவான், எறிந்த
எரிசோதி கீற, இருள்போய்,
பொன் துன்னி அன்ன வெயில் வீசுகின்ற
பொருள் கண்டு, நின்ற புகழோன்
நின்று உன்னி உன்னி, ‘இவன் யாவன்? ‘என்று

நிமிர்கின்ற எல்லை, நிமிரச்
சென்று, உன்னும் முன்னம், உடன் ஆயினான், இவ்
உலகு ஏழும் மூடு சிறையான். 6.18.262

கலுழன் வந்தவுடன் நாகபாசம் அகலுதல் (8395-8396)

வாசம் கலந்த மரைநாள நூலின் வகை என்பது என்னை? மழை என்று
ஆசங்கை கொண்ட கொடைமீளி அண்ணல் சரராமன் வெண்ணெய் அணுகும்,
தேசம் கலந்த மறைவாணர், செஞ்சொல் அறிவாளர்; என்று இம்முதலோர்
பாசம் கலந்த பசிபோல் அகன்ற பதகன் துரந்த உரகம். 6.18.263

பல் ஆயிரத்தின் முடியாத பக்கம் அவை வீச வந்து படர்கால்
செல்லா நிலத்தின் இருளாதல், செல்ல, உடல் நின்ற வாளி சிதறுற்று,
எல்லா விதத்தும் உணர்வோடும் எண்ணி அறனே இழைக்கும் உரவோன்
வல்லான் ஒருத்தன் இடையே படுத்த வடு ஆன, மேனி வடுவும். 6.18.264

வானரசேனை உயிர்பெற்று எழுதல்

தருமத்தின் ஒன்றும் ஒழுகாத செய்கை தழுவிப் புணர்ந்த தகையால்
உரும் ஒத்த வெங்கண், வினை தீய, வஞ்சர் உடல் உய்ந்தது இல்லை; உலகின்
கருமத்தின் நின்ற கவிசேனை வெள்ளம், மலர்மேல் அவ் வள்ளல் கடைநாள்
நிருமித்த என்ன, உயிரோடு எழுந்து நிலைநின்ற, தெய்வ நெறியால். 6.18.265

இலக்குவன் எழக்கண்ட இராமன் மகிழ்ச்சி

இளையான் எழுந்து தொழுவானை, அன்பின், இணை ஆர மார்பின் அணையா,
‘விளையாத துன்பம் விளைவித்த தெய்வம் வெளிவந்தது ‘என்ன வியவா,
இளையார்கள் அன்ன துணையோரை, ஆவி கெழுவா, எழுந்து தழுவா
முளையான திங்கள் உகிரான்முன் வந்து, முறைநின்ற வீரன் மொழிவான். 6.18.266

இராமன் கருடனை யாரென வினவி அவன் உதவியைப் பாராட்டுதல் (8399-8401)

'ஐய! நீ யாரே? எங்கள் அருந்தவப் பயத்தினான் வந்து, இங்கு
எய்தினை; உயிரும் வாழ்வும் ஈந்தனை; எம்மனோரால்
கையுறை கோடற்கு ஒத்த காட்சியை அல்லை; மீட்சி
செய்திறம் இலையால் 'என்றான் தேவர்க்கும் தெரிகிலாதான். 6.18.267

'பொருளினை உணர வேறு புறத்தும் ஒன்று உண்டோ, புந்தித்
தெருளினை உடையர் ஆயின்? செயல் அருங் கருணைச் செல்வ!
மருளினில் வரவே, வந்த வாழ்க்கை ஈது ஆகின், வாயால்
அருளினை என்னின், எய்த அரியன உளவோ? ஐய! 6.18.268

'கண்டிலை, முன்பு; சொல்லக் கேட்டிலை; கடன் ஒன்று எம்பால்
கொண்டிலை; கொடுப்பது அல்லால், குறை இலை; இது நின் கொள்கை;
"உண்டு, இலை " என்ன நின்ற உயிர் தந்த உதவியோனே!
பண்டு இலை நண்பு; நாங்கள் செய்வது என்? பகர்தி! என்றான 6.18.269

கருடன் விடைபெற்றுச் செல்லுதல்

பறவையின் குலங்கள் காக்கும் பாவகன் "பழைய நின்னோடு
உறவு உளதன்மை எல்லாம் உணர்த்துவென்; அரக்கனோடு அம்
மற வினை முடித்த பின்னர், வருவென் ' என்று உணர்த்தி, மாயப்
பிறவியின் பகைஞ! நல்கு, விடை '' எனப் பெயர்ந்து போனான். 6.18.270

இராமன் கருடனைப் புகழ்தல்

ஆரியன் அவனை நோக்கி, 'ஆயிருர் உதவி, யாதும்
காரியம் இல்லான் போனான்; கருணையோர் கடமை ஈதால்;
பேர் இயலாளர், "செய்கை ஊதியம் பிடித்தும் " என்னார்;

மாரியை நோக்கிக் கைம்மாறு இயற்றுமோ, வையம்? 'என்றான். 6.18.271

அனுமன் ஆரவாரம் செய்யலாம் என்பது

"இறந்தனன், இளவல் " என்னா, இறைவியும் இடுக்கண் எய்தும்;
மறந்தனர் உறங்கு கின்ற வஞ்சரும் மறுகி, "மீளப்
பிறந்தனர் '' என்று கொண்டு, ஓர் பெரும்பயம் பிடிப்பர் அன்றே,
அறந்தரும் சிந்தை ஐய! ஆர்த்தும் என்று அனுமன் சொன்னான் 6.18.272

அனுமன் கருத்திற்கு இராமன் உடன்படல்

'அழகிது 'என்று அண்ணல் கூற, ஆர்த்தனர் கடல்கள் அஞ்சிக்
குழைவுற, அனந்தன் உச்சிக் குன்றின் நின்று அண்ட கோளம்
எழ மிசை, உலகம் மேல்மேல் ஏங்கிட, இரிந்து சிந்தி
மழைவிழ, மலைகள் கீற, மாதிரம் பிளக்க மாதோ. 6.18.273

வானரங்களின் ஆரவாரத்தை இராவணன் கேட்டல்

பழிப்பு அருஞ் சிந்தையாள்பால் சிந்தனை படர, கண்கள்
விழிப்பு இலன், மேனிசால வெதும்பினன், ஈசன் வேலும்
குழிப்பு அரிது ஆய மார்பை மன்மதன் கொற்ற வாளி
கிழிப்புற, உயிர்ப்பு வீங்கிக் கிடந்த வாள் அரக்கன் கேட்டான் 6.18.274

இலங்கையில் துயிலாதார் இருவரே

தாதைசொல் தலைமேல் கொண்ட தாபதன், தரும மூர்த்தி,
ஈதைகள் தீர்க்கும் நாமத்து இராமனை எண்ணி எங்கும்
சீதையும், அவளை உன்னிச் சிந்தனை தீர்ந்து தீராப்
பேதையும், அன்றி, அவ் ஊர் யார் உளர், துயில் பெறாதார்? 6.18.275

இராவணன் இந்திரசித்தின் சொல்லை நினைந்து சிரித்தல்

சிங்க ஏறு, அசனை ஏறு கேட்டலும், 'சீற்றம் சேனை
பொங்கியது 'என்ன மன்னன் பொருக்கென வெழுந்து, ''போரில்
மங்கினர் பகைஞர் '' என்ற வார்த்தையே வலியது! என்னா,
அங்கையோடு அங்கை கொட்டி அலங்கல் தோள் குலுங்க நக்கான் 6.18.276

ஆரவாரத்தினை இராவணன் பிரித்துணர்வது (8409-8410)

'இடிக்கின்ற அசனி என்ன இரைக்கின்றது, இராமன் போர் வில்;
வெடிக்கின்றது அண்டம் என்ன, படுவது தம்பி வில் நாண்;
அடிக்கின்றது என்னை வந்து செவிதொறும் அனுமன் ஆர்ப்புப்
பிடிக்கின்றது உலகம் எங்கும், பரிதி சேய் ஆர்ப்பின் வெற்றி. 6.18.277

வானரசேனை பாசத்தினின்று விடுபட்டதை இராவணன் உய்த்துணர்தல்

'அங்கதன் அவனும் ஆர்த்தான்; அந்தரம் ஆர்க்கின்றானும்,
வெங்கத நீலன்; மற்றை வீரரும், வேறு வேறு
பொங்கினர் ஆர்த்த ஓசை அண்டத்தின் புறத்தும் போன;
சங்கை ஒன்று இன்றித் தீர்ந்தார் பாசத்தை, தருமம் நல்க! 6.18.278

இராவணன் இந்திரசித்தின் மாளிகைக்குப் போதல்

என்பது சொல்லி, பள்ளிச் சேக்கை நின்று இழிந்து, வேந்தன்,
ஒன்பது கோடி வாள் கை அரக்கர் வந்து உழையின் சுற்ற,
பொன்பொதி விளக்கம் கோடிப் பூங்குழை மகளிர் ஏந்த,
தன் பெருங் கோயில் நின்றும் மகன் தனிக் கோயில் சார்ந்தான் 6.18.279

உடன் சென்ற மகளிர் (8412-8415)

தாங்கிய துகிலார், மெள்ளச் சரித்து வீழ் குழலார், தாங்கி
வீங்கிய உயிர்ப்பார் விண்ணை விழுங்கிய முலையார், மெல்லத்
தூங்கிய விழியார், தள்ளித் துளங்கிய நடையார், வல்லி
வாங்கிய மருங்கின் மாதர், அனந்தரால் மயங்கி வந்தார். 6.18.280

பானமும், துயிலும், கண்ட கனவும், பண்கனிந்த பாடல்
கானமும், தள்ளத் தள்ள, களியொடும் கள்ளம் கற்ற,
மீனினும் பெரிய, வாள் கண் விழிப்பது முகிழ்ப்பது ஆக,
வானவர் மகளிர் போனார், மழலை அம் சதங்கை மாழ்க. 6.18.281

மழையிழை நீலம் ஊட்டி, வாசமும் புகையும் மாட்டி
உழை உழை சுருட்டி, மென்பூ குவித்து இடைக்கு இடையூறு என்னாப்
பிழையுடை நுதலார் செய்த பெருங் குழல் கருங் கண் செவ்வாய்
இழை அணி மகளிர் சூழ்ந்தார், அனந்தரால் இடங்கள் தோறும் 6.18.282

தேனிடை, கரும்பில், பாலில், அமுதினில் கிளவி தேடி,
மானிடை, கயலில், வாளில், மலரிடை நயனம் வாங்கி,
மேல் நடை அனைய மற்றும் நல்வழி நல்க வேண்டி,
வானுடை அண்ணல் செய்த மங்கையர் மருங்கு சென்றார். 6.18.283

ஆரவாரம் கேட்டு அரக்கரும் அரக்கியரும் நடுங்குதல்

தொடங்கிய ஆர்ப்பின் ஓசை செவிப் புலம் தொடர்தலோடும்,
இடங்கரின் வயப் போத்து அன்ன எறுழ்வலி அரக்கர் யாரும்,
மடங்கலின் முழக்கம் கேட்ட வான்கரி ஒத்தார்; மாதர்
அடங்கலும் அசனி கேட்ட அளை உறை அரவம் ஒத்தார். 6.18.284

இராவணன் படுக்கையில் புண்ணோடு புரளும் இந்திரசித்தினைக் காணுதல்

அரக்கனும் மைந்தன் வைகும் ஆடகத்து அமைந்த மாடம்

பொருக்கெனச் சென்று புக்கான், புண்ணினிற் குமிழி பொங்கத்
தரிக்கிலன் மடங்கல் ஏற்றால் தொலைப்பு உண்டு சாய்ந்து போன,
கருக் கிளர் மேகம் அன்ன, களிறு அனையானைக் கண்டான். 6.18.285

இந்திரசித்தின் துன்ப நிலைக்குக் காரணம் வினவுதல்

எழுந்து அடி வணங்கல் ஆற்றான், இருகையும் அரிதின் ஏற்றித்
தொழும் தொழிலானை நோக்கித் துணுக்குற்ற மனத்தன் ஆகி
அழுங்கினை, 'மைந்த! என்னை அடுத்தது? 'என்று எடுத்துக் கேட்டான்.
புழுங்கின உள்ளத் தானும் இனையன புகலல் உற்றான். 6.18.286

இந்திரசித்தின் மறுமொழி (8419-8422)

'உருவின் உரத்தை முற்றும், உலப்பு இல உதிரம் வற்றப்
பருகின, அளப்பிலாத பகழிகள்; கவசம் பற்று அற்று
அருகின; பின்னை, சால அலசினென்; ஐய! கண்கள்
செருகின அன்றே, யானும் மாயையில் தீர்ந்திலேனேல்? 6.18.287

இந்திரன், விடையின் பாகன், எறுழ்வலிக் கலுழன் ஏறும்
சுந்தரன், அருக்கன், என்று இத் தொடக்கத்தார் தொடர்ந்த போரில்
நொந்திலன்; இனையது ஒன்றும் நுவன்றிலன்; மனிதன் நோன்மை,
மந்தரம் அனைய தோளாய்! வரம்பு உடைத்து அன்று மன்னோ. 6.18.288

"இளையவன் தன்மை ஈதால்; இராமனது ஆற்றல் எண்ணில்,
தளை அவிழ் அலங்கல் மார்ப! நம்வயின் தங்கிற்று அன்றால்,
விளைவு கண்டு உணர்வது அல்லால், வென்றிமேல் விளையும் என்ன
உளை; அது அன்று; " என்னச் சொன்னான் உற்றுளது உணர்ந்திலாதான். 6.18.289

'வென்றது பாசத்தாலும், மாயையின் விளைவினாலும்;

கொன்றது, குரக்கு வீரர் தம்மொடு அக் கொற்றத் தோனை;
நின்றனன், இராமன் இன்னும்; நிகழ்ந்தவா நிகழ்க மேன்மேல் '
என்றனன்; என்னக் கேட்ட இராவணன் இதனைச் சொன்னான். 6.18.290

இராவணன் பகைவரின் போரொலி கேட்டிலையோ எனல்

'வார்கழல் கால! மற்று அவ் இலக்குவன் வயிர வில்லின்
பேர் ஒலி அரவம் விண்ணைப் பிளந்திடக், குரங்கு பேர்ந்த,
கார் ஒலி மடங்க, வேலை கம்பிக்க, களத்தின் ஆர்த்த
போர் ஒலி ஒன்றும் ஐய! அறிந்திலை போலும்! 'என்றான 6.18.291

இந்திரசித்து வியந்து விடை கூறுதல்

'ஐய! வெம் பாசம் தன்னால் ஆர்ப்புண்டார்; அசனி என்னப்
பெய்யும் வெஞ்சரத்தால் மேனி பிளப்புண்டார்; "உணர்வு பேர்ந்தார்
உய்யுநர் '' என்று உரைத்தது உண்மையோ? ஒழிக்க ஒன்றோ?
செய்யும் என்று எண்ணத் தெய்வம் சிறிது அன்றோ? தெரியின் அம்மா! 6.18.292

அப்போது இராவணன் அனுப்பிய தூதுவர் வந்து களத்தில் கண்டதைக் கூறத் தொடங்குதல்

ஈது உரை நிகழும் வேலை, எய்தியது அறியப் போன
தூதுவர், விரைவின் வந்தார், புகுந்து, அடி தொழுதலோடும்,
'யாது அவண் நிகழ்ந்தது? 'என்ன இராவணன் இயம்ப, ஈறு இன்று
ஓதிய கல்வியாளர் புகுந்துளது உரைக்கலுற்றார். 6.18.293

தூதுவர் உரைத்தது (8426-8427)

'பாசத்தால் பிணிப்புண்டாரை, பகழியால் களப் பட்டாரை,
தேசத்தார் அரசன் மைந்தன் இடை இருள் சேர்ந்து நின்றே,

ஏசத்தான் இரங்கி ஏங்கி, "உலகு எலாம் எரிப்பென் " என்றான் :
வாசத்தார் மாலை மார்ப : வான் உறை கலுழன் வந்தான். 6.18.294

'அன்னவன் வரவு காணா அயில் எயிற்று அரவம் எல்லாம்
சின்ன பின்னங்கள் ஆன; புண்ணொடும் அயர்வு தீர்ந்தார்;
முன்னையின் வலியர் ஆகி, மொய்க் களம் நெருங்கி, மொய்த்தார்;
இன்னது நிகழ்ந்தது 'என்றார், அரக்கன் ஈது எடுத்துச் சொன்னான். 6.18.295

இராவணன் வீரமொழி (8428-8430)

ஏத்தருந் தடந்தோள் ஆற்றல் என்மகன் எய்த பாசம்
காற்றிடைக் கழித்துத் தீர்த்தான், கலுழன் ஆம்; காண்மின், காண்மின்!
வார்த்தை ஈது ஆயின், நன்றால், இராவணன் வாழ்ந்த வாழ்க்கை!
மூத்தது கொள்கை போலாம்? என்னுடை முயற்சி எல்லாம். 6.18.296

'உண்டு உலகு ஏழும் ஏழும் உமிழ்ந்தவன் என்னும் ஊற்றம்
கொண்டவன், என்னோடு ஏற்ற செருவினில், மறுக்கம் கொண்டான்,
மண்டலம் திரிந்த போதும், மறிகடல் மறைந்த போதும்,
கண்டிலன் போலும், சொற்ற கலுழன், அன்று, என்னைக் கண்ணால்? 6.18.297

'கரங்களில் நேமி சங்கம் தாங்கிய கரியோன் காக்கும்
புரங்களும் அழியப் போன பொழுதில், என் சிலையின் பொங்கி,
உரங்களின், முதுகின், தோளின், உழையுறு சிறையின் உற்ற
சரங்களும் நிற்கவே கொல், வந்தது அவ் அருணன் தம்பி? 6.18.298

இந்திரசித்தைப் போர்க்குப் போகுமாறு சொல்லுதல்

'ஈண்டு அது கிடக்க; மேன்மேல் இயைந்தவாறு இயைக! எஞ்சி
மீண்டவர் தம்மைக் கொல்லும் வேட்கையே வேட்கும் அன்றே;

ஆண்தகை! நீயே இன்னும் ஆற்றுதி, அரும்போர் அன்னோன்
காண்டலும், நாணும் 'என்றான்; மைந்தனும் கருத்தைச் சொன்னான 6.18.299

இந்திரசித்து நாளைக்குப் போவேன் எனல்

'இன்று ஒரு பொழுதும் தாழ்த்து என் இகல் பெருஞ் சிரமம் நீங்கி,
சென்று ஒரு கணத்தில் நாளை நான்முகன் படைத்த தெய்வ
வென்றி வெம் படையினால் உன் மனத்துயர் மீட்பென் 'என்றான்;
'நன்று 'என அரக்கன் போய், தன் நளிமலர்க் கோயில் புக்கான். 6.18.300

6.19 படைத் தலைவர் வதைப் படலம் (8433 -8534)

வானரர்கள் செய்த ஆரவாரங் கேட்ட படைத்தலைவர் போர் செய்ய இராவணனிடம் விடை கேட்டல்

ஆர்த்து எழும் ஓசை கேட்ட அரக்கரும் முரசம் ஆர்ப்ப,
போர்த்தொழில் வேட்கை பூண்டு, பொங்கினர், புகுந்து மொய்த்தார்,
தார்த் தட மார்பன் தன்னை, 'தா, விடை 'என்னச் சார்ந்தார்;
பார்த்தனன், முனிந்து மன்னன் இனையன பகர்வது ஆனான். 6.19.1

மாபெரும் பக்கனும் புகைக் கண்ணனும் தம்மைப் போர் செய்ய அனுப்புமாறு வேண்டுதல்

மாபெரும் பக்கனோடு வான்புகைக் கண்ணன் வந்து, 'இங்கு
ஏவுதி எம்மை 'என்பார் தம்முகம் இனிதின் நோக்கி,
'போவது புரிதிர் 'என்னப் புகறலும், பொறாத தூதர்
தேவ, மற்று இவர்கள் செய்கை கேள்! 'எனத் தெரியச் சொன்னார் 6.19.2

தூதர்கள் மாபெரும் பக்கன் புகைக் கண்ணன் ஆகிய இருவரது செய்கையைச் சொல்லுதல்

‘ஆனையும் பரியும் தேரும் அரக்கரும் அமைந்த ஆழித்
தானைகள் வீய, நின்ற தலைமகன் தனிமை ஓரார்,
“மானவன் வாளி வாளி! “ என்கின்ற மழலை வாயார்
போனவர் மீள வந்து புகுந்தனர் போலும்! ‘என்றார். 6.19.3

இராவணன் படைத்தலைவர் மீது கோபங் கொள்ளுதல்

அற்று அவர் கூறலும் ஆர் அழலிற்றாய்
முற்றிய கோபம் முருங்க முனிந்தான்
‘இற்று இதுவோ இவர் சேவகம்? ‘என்னா
‘பற்றுமின்! ‘என்றனன் வெம்மை பயின்றான். 6.19.4

என்றலும் எய்தினர் கிங்கரர் என்பார்
பின்றலினோரை வலிந்து பிடித்தார்
நின்றனர்; ஆயிடை நீல நிறத்தான்
‘கொன்றிடுவீர் அலீர்; கொண்மின் இது’என்றான். 6.19.5

‘ஏற்றம் இனிச்செயல் வேறு இலை; ஈர்வீர்
நாற்றம் நுகர்ந்து உயர் நாசியை; நாமக்
கோல்தரு திண் பணை கொட்டினர் கொண்டு ஊர்
சாற்றுமின் “அஞ்சினர் ” என்று உரைதந்தே ‘. 6.19.6

மாலி அச் செயலைத் தடுத்துரைத்தல் (8439-8447)

அக்கணனே அயில் வாளினர் நேரா;
மிக்கு உயர் நாசியை ஈர விரைந்தார்
புக்கனர்; அப்பொழுதில் புகழ் தக்கோய்!
தக்கிலது ‘என்றனன் மாலி தடுத்தான். 6.19.7

‘அம்சமம் அஞ்சி அழிந்துளர் ஆனார்
வெம்சமம் வேறலும் வென்றியது இன்றாய்த்
துஞ்சலும் என்று இவை தொல்லைய அன்றே?
தஞ்சு என ஆர் உளர் ஆண்மை தகைந்தார்? 6.19.8

‘அந்தரம் ஒன்றும் அறிந்திலை அன்றே;
வந்தன நம்வயின் எத்தனை மன்னா!
தந்திரம் வானவர் தானவர் என்னும்
இந்திரன் அஞ்சினன்; எண்ணுதி அன்றே; 6.19.9

‘வருணன் நடுங்கினன் வந்து வணங்கிக்
கருணை பெறும் துணையும் உயிர் கால்வான்;
இருள் நிற வஞ்சகர் எங்கு உளர்? எந்தாய்?
பருணிதர் தண்டம் இது அன்று பகர்ந்தால். 6.19.10

‘பத்து ஒரு நாலு பகுத்த பரப்பின்
அத்தனை வெள்ளம் அரக்கர் அவிந்தார்;
ஒத்து ஒரு மூவர் பிழைத்தனர் உய்ந்தார்;
வித்தக யார் இனி வீரம் விளைப்பார்? 6.19.11

‘பாசமும் இற்றது; பாதியின் மேலும்
நாசமும் உற்றது; நம்பி! நடந்தாய்;
பூசல் முகத்து ஒரு கான்முளை போதா
நீசரை ஈருதியோ நெடு நாசி? 6.19.12

“வாழி இலக்குவன் ” என்னின் மறுக்குற்று
ஆழி அரக்கர்தம் வாயில் அடைப்பார்;
ஏழு கடல் துணையோ? இனி நாசி
ஊழி அறுத்திடினும் உலவாதால். 6.19.13

‘தூது நடந்தவனைத் தொழுது அந்நாள்
ஓது நெடுஞ்செரு அஞ்சி உடைந்தார்
தீது இலர் நின்றவர் சேனையின் உள்ளார்
பாதியின் மேலுளர் நாசி படைத்தார். 6.19.14

‘விட்டிலை சீதையை ஆமெனின் வீரர்
ஒட்டிய போரினில் ஆர் உளர் ஓடார்?
“வெட்டுதி நாசியை வெந்தொழில் வல்லோர்
பட்டிலர் “ என்றிலை ‘என்று பகர்ந்தான். 6.19.15

மாபெரும் பக்கனும் புகைக்கண்ணனும் கூறுதல் (8448-8451)

ஆறின பின்னர் அழிந்தனர் அன்னார்
தேறினர் அன்னது சிந்தை உணர்ந்தார்
சீறிய நெஞ்சினர் செங்கணர் ஒன்றோ
கூறினர் தம்நிலை செய்கை குறித்தார். 6.19.16

‘உன்மகன் ஒல்கி ஒதுங்கினன் ஒன்றோ?
மின் நகு வான் இடை ஏக விரைந்தான்
அன்னதின் மாயை இயற்றி அகன்றான்
இந்நகர் எய்தினன் உய்ந்தனன் எந்தாய்! 6.19.17

‘இப்பகல் ஒன்றினின் நாளையின் அல்லால்
முப்பகல் தீர்கிலம்; ஆவி முடிப்போம்
வெப்பு அகலா எரி வெந்தழல் வெந்த
செப்பு அகல் வெண்ணெயின் நோன்மை தரிந்தோய்! 6.19.18

‘விட்டனை எம்மை விடுத்து இனி வெம்போர்
பட்டனர் ஒன்று படுத்தனர் ஒன்றோ
கெட்டனர் என்பது கேளலை ‘என்னா
ஒட்டினர் ஆவி முடிக்க உவந்தார். 6.19.19

இராவணன் அப் படைத்தலைவர் இருவருடன் சேனைகளை அனுப்புதல்

அன்னவர் தம்மொடும் ஐ இரு வெள்ளம்
மின்னு படைக்கை அரக்கரை விட்டான்;
சொன்ன தொகைக்கு அமையானை சுடர்த்தேர்
துன்னு வயப் பரியோடு தொகுத்தான். 6.19.20

படைத்தலைவர் போருக்குப் புறப்படுதல் (8453-8454)

நெய் அழல் வேள்வி நெடும்பகை நேர் விண்
தைவரு சூரிய சத்துரு என்பான்
பெய்கழல் மாலி பிசாசன் எனும் பேர்
வெய்யவன் வச்சிரம் வென்ற எயிற்றான். 6.19.21

என்றவரோடும் எழுந்து உலகு ஏழும்
வென்றவன் ஏவலின் முன்னம் விரைந்தார்;
சென்றன மால்கரி தேர் பரி செல்லக்
குன்று இனம் என்ன நடந்தனர் கோட்பால். 6.19.22

சேனைகள் சென்ற காட்சி (8455-8460)

விண்ணை விழுங்கிய தூளிய விண்ணோர்
கண்ணை விழுங்குதலின் கரை காணார்
எண்ணை விழுங்கிய சேனையை யாரும்
பண்ணை விழுங்க உணர்ந்திலர் பண்பால். 6.19.23

கால்கிளர் தேரொடு கால் வரையோடு
மேல்கிளர் பல்கொடி வெண்திரை வீச
மால்கடல் ஆனது மாமழை வானம்
பால்கிளர் மீனிடை ஆடிய பண்பால். 6.19.24

பேரி கலித்தன பேர் உலகைச் சூழ்
ஏரி கலித்தன ஆம் என; யானை
கார் இகலிக் கடலோடு கலித்த;
மாரி கலித்து என வாசி கலித்த. 6.19.25

சென்றன சென்ற சுவட்டொடு செல்லா
நின்று பிணங்கிய கல்வியின் நில்லா
ஒன்றினை ஒன்று தொடர்ந்தன ஓடைக்
குன்று நடந்தன போல் கொலை யானை 6.19.26

மாக நெடுங்கரம் வானின் வழங்கா
மேக நெடும்புனல் வாரின மேன்மேல்
போக விலங்கின உண்டன போலாம்
காக நெடுங்கனி யானை களிப்பால். 6.19.27

எரிந்து எழு பல்படையின் ஒளி வீரர்
அருங்கல மின் ஒளி தேர் பரி யானை
பொருந்திய பண் ஒளி தார் ஒளி பொங்க
இரிந்தது பேரிருள் எண் திசை தோறும். 6.19.28

இராமன் வீடணனை வினாவுதல்

எய்திய சேனையை ஈசன் எதிர்ந்தான்
'வெய்து இவண் வந்தவன் மாயையின் வெற்றி
செய்தவனேகொல்; தெரித்தி இது 'என்றான்;
ஐயமில் வீடணன் அன்னது உரைத்தான். 6.19.29

வீடணன் இராமனுக்கு வீரர்களைப் பற்றிக் கூறுதல் (8462-8467)

'முழைக் குலச் சீயம் வெம்போர் வேட்டது முனிந்தது என்ன,
புழைப்பிறை எயிற்றுப் பேழ்வாய், இடிக் குலம் பொடிப்ப, ஆர்த்து,
தழைப்பொறி வாளிப் புட்டில் கட்டி, வில் தாங்கி, சார்வான்

மழை குரல் தேரின் மேலான் மாபெரும் பக்கன் மன்னோ. 6.19.30

‘சிகை நிறக் கனல் பொழி தறுெகண் செக்கரான்
பகைநிறத்தவர் உயிர் பருகும் பண்பினான்
நகைநிறப் பெருங்கடை வாயை நக்குவான்
புகைநிறக் கண்ணவன் பொலம் பொன்தேரினான். 6.19.31

‘பிச்சரின் திகைத்தன பெற்றிப் பேச்சினான்
முச்சிரத்து அயிலினான் மூரித் தேரினான்
“இச் சிரம் உம்மதே? ” என வந்து எய்துவான்
வச்சிரத்து எயிற்றவன் மலையின் மேனியான். 6.19.32

‘காலையும் மனத்தையும் பிறகு காண்பது ஓர்
வால் உளை புரவியன் மடித்த வாயினன்
வேலையின் ஆர்ப்பினன் விண்ணை மீக்கொளும்
சூலம் ஒன்று உடையவன் பிசாசன் தோன்றுவான். 6.19.33

‘சூரியன் பகைஞன் அச்சுடர் பொன் தேரினன்
நீரினும் முழக்கினன் நெருப்பின் வெம்மையான்;
ஆரிய! வேள்வியின் பகைஞன் ஆம் அரோ
சோரியும் கனலியும் சொரியும் கண்ணினான். 6.19.34

‘சாலி வண்கதிர் நிகர் புரவித் தானையான்
மூலவெங் கொடுமையின் தவத்தின் முற்றினான்
சூலியும் வெரு கொளத் தேரில் தோன்றுவான்
மாலி’என்று அடிமுறை வணங்கிக் கூறினான். 6.19.35

வானரரும் அரக்கரும் பொருதல் (8468-8483)

ஆர்த்து எதிர் நடந்தது அவ் அரியின் ஆர்கலி
தீர்த்தனை வாழ்த்தி; உற்று இரண்டு சேனையும்

போர்த் தொழில் புரிந்தன; புலவர் போக்கு இலார்
வேர்த்து உயிர் பதைத்தனர் நடுங்கி விம்மியே. 6.19.36

கல் எறிந்தன கடை உருமின் கார் என
வில் எறிந்தன கணை; விசும்பின் மேகத்துச்
செல் எறிந்தன எனச் சிதறி வீழ்ந்தன
பல் எறிந்தன தலை மலையின் பண்பு என. 6.19.37

கடம் படு கரிபட கலின மாப்பட
இடம்படு சில்லியின் ஈர்ந்த தேர்பட
உடம்பு அடும் அரக்கரை அனந்தன் உச்சியில்
படம்படும் எனப்படும் கவியின் கல்பல. 6.19.38

கொலை ஒடுங்கா நெடும் புயத்தின் குன்றொடும்
நிலைநெடுங் காலொடும் நிமிர்ந்த வாலொடும்
மலையொடும் மரத்தொடும் கவியின் வல்நெடுந்
தலையொடும் போம் விசைத்து எறிந்த சக்கரம். 6.19.39

ஆண்தகைக் கவிக்குலத் தலைவர் ஆக்கையைக்
கீண்டன புவியினைக் கிழித்த மாக் கரி
தாண்டுவ குலம் பரி மனத்தின் தாவுவ
தூண்டினர் கைவிசைத்து எறிந்த தோமரம். 6.19.40

சில்லி அம் தேர்க்கொடி சிதைய சாரதி
பல்லொடு நெடுந்தலை மடிய பாதகர்
வில்லொடு கழுத்து இற பகட்டை வீட்டுமால்
கல்லெனக் கவிக்குலம் வீசும் கல் அரோ. 6.19.41

கரகம் உந்திய மலை முழையில் கண் செவி
உரகம் முந்தின என ஒளிக்கும் ஒள் இலை
அரகம் முந்தின நெடுங் கவிகள் ஆக்கையில்
துரகம் உந்தினர் எடுத்து எறியும் குலமே. 6.19.42

வால் பிடித்து அடிக்கும் வானரத்தை மால்கரி;
கால் பிடித்து அடிக்கும் அக் கரியினைக் கவி;
தோல் பிடித்து அரக்கரை எறியும் சூர் முசு;
வேல் பிடித்து எறிவர் அம் முசுவை வெம் கணார். 6.19.43

முன் படு கவிக் குலம் முடுக வீசிய
கல்பட களம்படும் அரக்கர் கார்க் கடல்;
பல்படு தலைபடப் படுவ பாதகர்
வில்படு கணைபட குரங்கின் வேலையே. 6.19.44

எயிற்றொடு நெடுந்தலை இட்ட கல்லொடும்
வயிற்றிடை புக பல பகலும் வைகிய
பயிற்றியர் ஆயினும் தரிக்கும் பண்பு இலார்
அயிர்ப்பர் தம் கணவரை அணுகி அந் நலார். 6.19.45

கிச்சு உறு கிரி பட கிளர் பொன் தேர் நிரை
அச்சு இற செல்கில ஆடல் வாம் பரி
எச்சு உறு துயர் இடை எய்த ஈத்து உணா
முச்சு இறு வாழ்க்கையின் மூண்டுேளார் என. 6.19.46

மீயவர் யாவரும் வீய வெம் கரி
சேயிருங் குருதியில் திரிவ சேர்வு இல
நாயகர் ஓெளாடும் அவிய நவ்விதம்
பாயொடு வேலையில் திரியும் பண்பின. 6.19.47

படையொடு மேலவர் மடிய பல்பரி
இடை இடை தர விழுந்து இழிந்த பண்பன
கடல் நெடுங் குருதிய கனலி காலுறு
வடவையை நிகர்த்தன உதிரம் வாயன. 6.19.48

தூமக் கண்ணனும் அனுமனும் எதிர் எதிர் தொடர்ந்தார்;
தாமத்து அங்கதன் மாபெரும் பக்கனைத் தடுத்தான்;

சேமத் திண்சிலை மாலியும் நீலனும் செறுத்தார்;
வாம் அப் போர் வயப் பிசாசனும் பனசனும் மலைந்தார். 6.19.49

சூரியன் பெரும் பகைஞனும் சூரியன் மகனும்
நேர் எதிர்ந்தனர்; நெருப்புடை வேள்வியின் பகையும்
ஆரியன் தனித் தம்பியும் எதிரெதிர் அடர்ந்தார்;
வீர வச்சிரத்து எயிற்றனும் இடபனும் மிடைந்தார். 6.19.50

வெங்கண் வெள் எயிற்று அரக்கரில், கவிக்குல வீரச்
சிங்கம் அன்ன போர்த் தலைவரில், தலைவராய்த் தரிெந்தார்,
அங்கு அமர் களத்து ஒருவரோடு ஒருவர் சென்று அடர்ந்தார்;
பொங்கு வெஞ்செருத் தேவரும் நடுக்குறப் பொருதார்; 6.19.51

அரக்கர் சேனையின் அழிவு

இன்ன காலையின், ஈர் ஐந்து வெள்ளம், வந்து ஏற்ற
மின்னும் வெள் எயிற்று அரக்கர்தம் சேனையில், வீரன்
அன்ன வெஞ் சமத்து ஆறு வெள்ளத்தையும் அவித்தான்;
சொன்ன நாலையும் இலக்குவன் பகழியால் தொலைத்தான். 6.19.52

இரத்த வெள்ளம் கடலொடு சேர்ந்த தோற்றம் (8485-8486)

உப்புடைக் கடல் மடுத்தன உதிரநீர் ஓதம்
அப்பொடு ஒத்தன கடுத்தில, ஆர்கலி முழுதும்
செப்பு உருக்கு எனத் தரிெந்தது; மீன்குலம் செருக்கித்
துப்பொடு ஒத்தன, முத்து இனம் குன்றியின் தோன்ற. 6.19.53

தத்து நீர்க் கடல் முழுவதும் குருதியாய்த் தயங்க,
சித்திரக் குலப் பல் நிற மணிகளும் சேந்த;

ஒத்து வேறு உருத் தரெியல, உயர் மதத்து ஓங்கல்
மத்தகத்து உகுதரளமும், வளை சொரி முத்தும். 6.19.54

சூரியன் தோன்றுதல்

அதிரும் வெஞ்செரு அன்னது ஒன்று அமைகின்ற அளவில்,
கதிரவன், கொழுஞ் சேயொளிக் கற்றை அம் கரத்தால்,
எதிரும் வல் இருள் கரி இறுத்து எழுமுறை, முழுகி,
உதிர வெள்ளத்துள் எழுந்தவன் ஆமென உதித்தான். 6.19.55

வெயில் பரத்தல்

அரக்கர் என்ற பேர் இருளினை இராமன் ஆம் இரவி
துரக்க, வெஞ்சுடர்க் கதிரவன் புறத்து இருள் தொலைக்க,
புரக்கும் வெய்யவர் இருவரை உடையன போல,
நிரக்கும் நல் ஒளி பரந்தன, உலகு எலாம் நிமிர. 6.19.56

போர்க்களக் காட்சி (8489-8491)

நிலைகொள் பேர் இருள் நீங்கலும், நிலத்திடை நின்ற
மலையும் வேலையும் வரம்பு இல வயின்தொறும் பரந்து,
தொலைவு இல் தன்மைய தோன்றுவ போன்றன சோரி
அலைகொள் வேலையும் அரும் பிணக் குன்றமும் அணவி 6.19.57

நிலம் தவாத செந்நீர் இடை, நிணக் கொழுஞ் சேற்றில்
புலர்ந்த காலையில், பொறி வரி அம்பு எனும் தும்பி
கலந்த தாமரைப் பெருவனம், கதிரவன் கரத்தால்
மலர்ந்தது ஆம் எனப் பொலிந்தன, உலந்தவர் வதனம 6.19.58

தேரும் யானையும் புரவியும் விரவின தேவர்

ஊரும் மானமும் மேகமும் உடுக்கள் தம் உலகும்
பேரும் ஆன வெம் காலத்துக் கால்பொர பிணங்கிப்
பாரின் வீழ்ந்தன போன்றன கிடந்தன பரந்த. 6.19.59

போர்க்களம் எய்திய அரக்கியரின் தன்மையும் செயலும் (8492-8499)

எல்லி சுற்றிய மதிநிகர் முகத்தியர் எரிவீழ்
அல்லி சுற்றிய கோதையர் களம் புகுந்து அடைந்தார்
புல்லி முற்றிய உயிரினர் பொருந்தினர் கிடந்தார்
வல்லி சுற்றிய மாமரம் நிகர்த்தனர் வயவர். 6.19.60

வணங்கு நுண்ணிடை, வனமுலை, செக்கர் வார் கூந்தல்,
அணங்கு வெள் எயிற்று, அரக்கியர் களத்து வந்து அடைந்தார்
குணம் கொளும் துணைக் கணவர்தம் பசுந்தலை கொடாது
பிணங்கு பேய்களின் வாய்களைப் பிளந்தனர் பிடித்தார் 6.19.61

சுடரும் வெள்வளைத் தோளி, தன் கொழுநனைத் தொடர்வாள்,
உடரும் அங்கமும் கண்டு, கொண்டு ஒருவழி உய்ப்பாள்,
குடரும் ஈரலும் கண்ணும், ஓர் குறுநரி கொள்ள,
தொடர ஆற்றலள், நெடிது உயிர்த்து, ஆருயிர் துறந்தாள் 6.19.62

பெரிய வாள் தடங் கண்ணியர், கணவர்தம் பெருந்தோள்
நரிகள் ஈர்த்தன, வணங்கவும் இணங்கவும் நல்கா
இரியல் போவன தொடர்ந்து, அயல் இனப் படைகிடந்த
அரிய நொந்திலர் அலத்தகச் சீறடி, அயர்ந்தார் 6.19.63

நலம்கொள் நெஞ்சினர், தம் துணைக் கணவரை நாடி,
விலங்கல் அன்னவான் பெரும்பிணக் குப்பையின் மேலார்
அலங்கல் ஓதியர், அருந்துணை பிரிந்து நின்று அயரும்,
பொலம்கொள் மாமயில் வரையின் மேல் திரிவன போன்றார். 6.19.64

சிலவர் தம் பெருங் கணவர்தம் செருத்தொழில் சினத்தால்
பலரும், வாய் மடித்து உயிர்துறந் தார்களைப் பார்த்தார்,
'அலைவு இல் வெள் எயிற்றால் இதழ் மறைத்துளது, அயலாள்
கலவியின் குறி காண்டும் என்று ஆம்' எனக் கனன்றார். 6.19.65

நவைசெய், வன்தலை இழந்த தம் நண்பரை நணுகி
அவசம் எய்திய மடந்தையர் உருத் தரிெந்து அறியார்,
துவசம் அன்ன தம் கூர் உகிர்ப் பெருங்குறி, தோள்மேல்
கவசம் நீக்கினர், கண்டுகண்டு, ஆருயிர் கழித்தார். 6.19.66

மாரி ஆக்கிய கண்ணியர், கணவர்தம் வயிரப்
போர் யாக்கைகள் நாடி, அப் பொருகளம் புகுந்தார்,
பேர் யாக்கையின் பிணப்பெருங் குன்றிடைப் பிறந்த
சோரி ஆற்றிடை அழுந்தினர், இன் உயிர் துறந்தார். 6.19.67

அனுமனுடன் பொருது புகைக்கண்ணன் மடிதல் (8500-8504)

வகை நின்று உயர் தாள் நெடு மாருதியும்
புகையின் பொரு கண்ணவனும் பொருவார்;
மிகை சென்றிலர் பின்றிலர்; வென்றிலரால்;
சிகை சென்று நிரம்பிய தீ உமிழ்வார். 6.19.68

ஐ அஞ்சு அழல் வாளி அழற்கொடியோன்
மெய் அஞ்சனை கான்முளை மேனியின்மேல்
வை அம் சிலை ஆறு வழங்கினனால்
மொய் அஞ்சன மேகம் முனிந்தனையான். 6.19.69

பாழிப் புயம் அம்பு உருவப் படலும்
வீழிக் கனிபோல் புனல்வீச வெகுண்டு
ஆழிப் பெருந் தேரை அழித்தனனால்

ஊழிப் பெயர் கார் நிகர் ஒண்திறலான். 6.19.70

சில்லிப் பொருதேர் சிதைய சிலையோடு
எல்லின் பொலி விண்ணின் விசைத்து எழுவான்
வில் இற்றது இலக்குவன் வெம் கணையால்;
புல்லித் தரை இட்டனன் நேர் பொருவான். 6.19.71

மலையின் பெரியான் உடல் மண்ணிடை இட்டு
உலையக் கடல் தாவிய கால்கொடு உதைத்து
அலையின் பருகிப் பகுவாய் அனல்கால்
தலை கைக் கொடு எறிந்து தணிந்தனனால். 6.19.72

அங்கதனொடு மாபக்கன் பொருது அழிதல் (8505-8510)

மாபக்கனும் அங்கதனும் மலைவார்
தீபம் அத்து இன் எரிந்து எழு செங்கணினார்
கோபத்தினர் கொல்ல நினைந்து அடர்வார்
தூபத்தின் உயிர்ப்பர் தொடர்ந்தனரால். 6.19.73

ஐம்பத்தொரு வெங்கணை அங்கதன் மா
மொய்ம்பில் புக உய்த்தனன் மொய் தொழிலான்
வெம்பி களியோடு விளிந்து எழு திண்
கம்பம் கரி உண்டை கடாய் எனவே. 6.19.74

ஊரோடு மடுத்து ஒளியோனை உறும்
காரோடு நிறக் கத நாகம் அனான்
தேரோடும் எடுத்து உயர் திண் கையினால்
பாரோடும் அடுத்து எறி பண்பு இடையே. 6.19.75

வில்லைச் செல வீசி விழுந்து அழியும்
எல்லின் பொலி தேர் இடை நின்று இழியா
சொல்லின் பிழையாதது ஒர் சூலம் அவன்
மல்லின் பொலி மார்பின் வழங்கினனால். 6.19.76

'சூலமெனின் அன்று இது; தொல்லை வரும்
காலம் 'என உன்னு கருத்தினனாய்
ஞாலம் உடையான் அது நாம் அற ஓர்
ஆலம் உடை அம்பின் அறுத்தனனால். 6.19.77

உளம்தான் நினையாதமுன் உற்று உகவாக்
கிளர்ந்தானை இரண்டு கிழித் துணையாய்ப்
பிளந்தான் உலகு ஏழினொடு ஏழு பெயர்ந்து
அளந்தான் 'வலி நன்று 'என அங்கதனே. 6.19.78

மாலியும் நீலனும் பொருதல் (8511-8512)

மா மாலியும் நீலனும் வானவர்தம்
கோமானொடு தானவர்கோன் இகலே
ஆமாறு மலைந்தனர் என்று இமையோர்
பூ மாரி பொழிந்து புகழ்ந்தனரால். 6.19.79

கல் ஒன்று கடாவிய காலை அவன்
வில் ஒன்று இரு கூறு விளைத்திடலும்
செல் ஒன்றிய வாள் ஒடு தேரினன் ஆய்
'நில்! 'என்று இடை சென்று நெருக்கினனால். 6.19.80

இடையே வந்து குமுதன் எறிந்த குன்றால் மாலியின் தேர் பொடியாதல்

அற்று அத்தொழில் எய்தலும் அக் கணனே
மற்றப் புறம் நின்றவன் வந்து அணுகா
கொற்றக் குமுதன் ஒரு குன்று கொளா
எற்ற பொருதேர் பொடி எய்தியதால். 6.19.81

மாலியின் தோளை இலக்குவன் துணித்தல்

தாளார் மரம் நீலன் எறிந்தன தன்
வாளால் மடிவித்து வலித்து அடர்வான்
தோள் ஆசு அற வாளி துரந்தனனால்
மீளா வினை நூறும் விடைக்கு இளையான். 6.19.82

கையற்ற மாலியுடன் பொருதல் தகாது என இலக்குவன் அப்பால் செல்லுதல்

மின்போல் மிளிர் வாெளாடு தோள் விழவும்
தன் போர் தவிராதவனை சலியா
‘என்போலியர் போரெனின் அன்று; இது ஓர்
புன்போர் ‘எனநின்று அயல் போயினனால். 6.19.83

வானரவீரர் இராமனிடம் இலக்குவனைப் புகழ்ந்து கூறுதல்

நீர் வீரை அனான் எதிர்நேர் வரலும்
பேர் வீரனை வாசி பிடித்தவனை
‘யார் வீரதை இன்ன செய்தார்கள்? ‘எனா
போர் வீரர் உவந்து புகழ்ந்தனரால். 6.19.84

வேள்விப் பகைஞன் இலக்குவனொடு பொருது மடிதல் (8517-8518)

வேள்விப் பகையோடு வெகுண்டு அடரும்
தோள் வித்தகன் அங்கு ஓர் சுடர்க் கணையால்
‘வாழ்வு இத்தனை ‘என்று அவன் மார்பு அகலம்
போழ்வித்தனன்; ஆர் உயிர் போயினனால். 6.19.85

மல்லல் தடமார்பன் வடிக் கணையால்
எல் உற்று உயர்வேள்வி இரும்பகைஞன்
வில் அற்றது தேரொடு; மேல் நிமிரும்
கல் அற்ற; கழுத்தொடு கால்கொளாடும். 6.19.86

சூரியன் பகைவனைச் சுக்கிரீவன் கொல்லுதல்

தன் தாதையை முன்பு தடுத்து ஒருநாள்
வென்றானை விலங்கலின் மேனியனை
பின்றாத வலத்து உயர் பெற்றியனை
கொன்றான் கவியின் குலம் ஆளுடையான். 6.19.87

இடபனும் வச்சிரத்து எயிற்றனும் பொருதல் (8520-8521)

இடபன் தனி வெஞ் சமம் உற்று எதிரும்
விட வெங்கண் எயிற்றவன் விண் அதிரக்
கடவும் கதழ் தேர் கடவு ஆளினொடும்
பட அங்கு ஒரு குன்று படர்த்தினனால். 6.19.88

திண்தேர் அழிய சிலை விட்டு ஒரு தன்
தண்டோடும் இழிந்து தலத்தினன் ஆய்
'உண்டோ உயிர்? 'என்ன உருத்து உருமோடு
எண் தோளனும் உட்கிட எற்றினனால். 6.19.89

இடபன் அடியுண்டு அயர, அனுமன் வச்சிரத்தயெிற்றனோடு பொருதல் (8522-8523)

'அடி உண்டவன் ஆவி குலைந்து அயரா
இடி உண்ட மலைக் குவடு இற்றது போல்
முடியும் 'எனும் எல்லையில் முந்தினனால்
'நெடியன் குறியன் 'எனும் நீர்மையினான். 6.19.90

கிடைத்தான் இகல் மாருதியை கிளர் வான்
அடைத்தான் என மீது உயர் ஆக்கையினைப்
படைத்தானை நெடும் புகழ்ப் பைங்கழலான்
புடைத்தான் அவன் மார்பு பொடிச் சிதற. 6.19.91

அனுமனால் வச்சிரத்தயெிற்றன் மடிதல்

எற்றிப் பெயர்வானை இடக் கையினால்
பற்றி கிளர் தண்டு பறித்து எறியா
வெற்றிக் கிளர் கைக்கொடு மெய் வலி போய்
முற்ற தனி குத்த முடிந்தனனால். 6.19.92

பிசாசன் பனசனொடு பொருதல் (8525-8530)

காத்து ஓர்மரம் வீசு உறு கைக் கதழ்வன்
போத்து ஓர் புலிபோல் பனசன் புரள
கோத்து ஓட நெடுங் குருதிப் புனல் திண்
மாத் தோமரம் மார்பின் வழங்கினனால். 6.19.93

கார் மேலினனோ? கடல் மேலினனோ?
பார் மேலினனோ? பகல் மேலினானோ?
யார் மேலினனோ? இன என்று அறியாம்;
போர் மேலினன் வாசி எனும் பொறியான். 6.19.94

'நூறாயிர கோடிகொல்? அன்றுகொல்? என்று
ஆறு ஆயிரம் வானரும் அறிவின்
தேறா வகை நின்று திரிந்து உளதால்
பாறாடு களத்து ஒரு பாய் பரியே. 6.19.95

கண்ணின் கடுகும்; மனனின் கடுகும்;
விண்ணில் படர் காலின் மிகக் கடுகும்;
உள் நிற்கும் எனின் புறன் நிற்கும்; உலாய்
மண்ணில் திரியாத வயப் பரியே. 6.19.96

மாப் புண்டர வாசியின் வட்டணைமேல்
ஆப்புண்டவன் ஒத்தவன் ஆர் அயிலால்
பூப் புண்தர ஆவி புறத்து அகல
கோப்புண்டன வானர வெங் குழுவே. 6.19.97

'நூறும் இருநூறும் நொடிப்பு அளவின்
ஏறும் நுதிவேலின் இறைப் பொழுதில்
சீறும் கவி சேனை சிதைக்கும் 'எனா
ஆறும் திறல் உம்பரும் அஞ்சினரால். 6.19.98

இலக்குவன் காற்றின் படையால் பிசாசனைக் கொல்லுதல் (8531-8532)

தோற்றும் உரு ஒன்று எனவே துணியா
கூற்றின் கொலையால் உழல் கொள்கையனை
ஏற்றும் சிலை ஆண்மை இலக்குவன் வெங்
காற்றின் படை கொண்டு கடந்தனனால். 6.19.99

குலையப் பொருசூலன் நெடுங் கொலையும்
உலைவு உற்றில உய்த்தலும் ஓய்வு இலன்; ஒண்
தலை அற்று உகவும் தரை உற்றிலனால்;
இலையப் பரிமேல் கொள் இருக்கையினான். 6.19.100

சீதைக்கு நன்னிமித்தம் தோன்றுதலும் இயமதூதரும் இராவணன் தூதரும் தம் நகர் சேர்தலும்

சென்று ஊதின தும்பிகள்; தனெ்திசையான்
வன் தூதரும் ஏகினர்; வஞ்சனையான்
தன் தூதரும் ஏகினர் தம் நகர்வாய். 6.19.101

இராவணனிடத்துத் தூதர் நிகழ்ந்த செய்தியை அறிவித்தல்

ஏகி தனிமன்னன் இருந்துழி புக்கு
'ஓகை பொருள் இன்று 'என உள் அழியா
வேகம் அத்து அடல் வீரர் விளிந்த எலாம்
சோகத்தொடு இறைஞ்சினர் சொல்லினரால். 6.19.102

6.20 மகரக் கண்ணன் வதைப் படலம் (8535 - 8572)

இராவணன் தூதர் சொல்லைக் கேட்டு வருந்துதல்

சொன்னார் அவர்; சொல் செவியில் தொடர்வோன்
இன்னாத மனத்தின் இலங்கையர் கோன்
வெம் நாக உயிர்ப்பினன் விம்மினனால்;
அன்னான் நிலை கண்டு அயல்நின்று அறைவான் : 6.20.1

மகரக் கண்ணன் போர்க்குச் செல்ல விடையளிக்குமாறு இராவணனை வேண்டுதல் (8536-8538)

'முந்தே என தாதையை மொய் அமர்வாய்
அந்தோ! உயிர் உண்டவன் ஆருயிர்மேல்
உந்தாய்; எனை யாதும் உணர்ந்திலையோ?
எந்தாய்! ஒரு நீ இடர் கூருதியோ? 6.20.2

யானே செல எண்ணுவன் எய்த அவன்
தான் நேர்வது தீது எனவே தணிவேன்;
வானே நிலனே முதல் மற்றும் எலாம்
கோனே எனை வெல்வது ஒர் கொள்கையதோ? 6.20.3

'அருந்துயர்க் கடல் உளான் என் அம்மனை, அழுத கண்ணள்,
பெருந்திருக் கழித்தல் ஆற்றாள், "கணவனைக் கொன்று போ்ந்தோன்
கருந்தலைக் கலத்தின் அல்லால், கடனது கழியேன் " என்றாள்;
பருந்தினுக்கு இனிய வேலாய்! இன்னருள் பணித்தி 'என்றான். 6.20.4

மகரக் கண்ணன் இராவணனிடம் விடைபெற்றுப் போருக்குச் செல்லுதல் (8539-8540)

அவ் உரை மகரக் கண்ணன் அறைதலும், அரக்கன், 'ஐய!
செவ்விது; சேறி! சென்று, உன் பழம் பகை தீர்த்தி! 'என்றான்
வெவ்வழி அவனும், பெற்ற விடையினன் தேர்மேற் கொண்டான்.
வவ்விய வில்லன் போனான், வரம் பெற்று வளர்ந்த தோளான். 6.20.5

தன்னுடைச் சேனை கோடி ஐந்து உடன் தழுவ, தானை
மன்னுடைச் சேனை வெள்ளம் ஓர் ஐந்து மழையின் பொங்கிப்
பின்னுடைத்தாக, பேரி கடல்பட பெயர்ந்த தூளி
பொன் உடைச் சியைத்து உச்சிக்கு உச்சியும் புதைய, போனான். 6.20.6

சோணிதக் கண்ணன் முதலியோர் இராவணன் ஏவலால் மகரக் கண்ணனுடன் செல்லுதல்

'சோணிதக் கண்ணனோடு சிங்கனும், துரகத் திண்தேர்த்
தாள்முதல் காவல் பூண்டு செல்க' என, 'தக்கது 'என்னா
ஆள்முதல் தானையோடும் அனைவரும் தொடரப் போனான்,
நாள்முதல் திங்கள் தன்னைத் தழுவிய அனைய நண்பான். 6.20.7

அரக்கர் சேனை செல்லும் திறம் (8542-8543)

பல்பெரும் பதாகைப் பத்தி மீமிசைத் தொடுத்த பந்தர்,
எல்லவன் சுடர் ஒண் கற்றை முற்ற, இன்நிழலை ஈய,
தொல் சின யானை அம்கை விலாழி நீர்த் துவலை தூற்ற,
செல் பெருங் கவியின் சேனை அமர்த் தொழில் சிரமம் தீர்ந்த 6.20.8

'முழங்கின யானை; வாசி ஒலித்தன; முரசின் பண்ணை
தழங்கின; வயவர் ஆர்த்தார் ' என்பதோர் முறைமை தள்ள,
வழங்கின, பதலை ஓதை, அண்டத்தின் வரம்பின் காறும்;

புழுங்கின உயிர்கள், யாண்டும் கால்புகப் புரை இன்றாக 6.20.9

அரக்கர்க்கும் வானரர்க்கும் போர் நிகழ்தல் (8544-8546)

வெய்தினின் உற்ற தானை முறைவிடா நூழில் வெம் போர்
செய்தன; செருக்கிச் சென்று நெருக்கினர் தலைவர்; சேர்த்த
கையொடு கைகள் உற்றுக் கலந்தன; கல்லும் வில்லும்
எய்தன எறிந்த; யானை ஈர்த்தன கோத்த சோரி. 6.20.10

வானர வீரர் விட்ட மலைகளை அரக்கர் வவ்வி,
மீனொடு மேகம் சிந்த விசைத்தனர் மீட்டும் வீச,
கானகம் இடியுண்டு என்னக் கவிக்குலம் மடியும் கவ்வி,
போனகம் நுகரும் பேய்கள் வாய்ப் புறம் புடைப்போடு ஆர்ப்ப 6.20.11

மைந் நிற அரக்கர் வன்கை வயிர வாள் வலியின் வாங்கி,
மெய்ந் நிறத்து எறிந்து கொல்வர், வானர வீரர்; வீரர்
கை நிறைத்து எடுத்த கல்லும் மரனும் தம் கரத்தின் வாங்கி,
மொய்ந்நிறத்து எறிவர், எற்றி முருக்குவர்; அரக்கர் முன்பர். 6.20.12

மகரக் கண்ணன் இராமன் மேற்சேறல்

வண்டு உலாம் அலங்கல் மார்பன் மகரக்கண் மழை ஏறு என்ன,
திண்திறல் அரக்கன் கொற்றப் பொன் தடஞ் சில்லித் தேரை,
தண்டலை மருத வைப்பின் கங்கை நீர் தழுவும் நாட்டுக்
கொண்டல்மேல் ஓட்டிச் சென்றான்; குரங்கு இனப் படையைக் கொன்றான 6.20.13

மகரக் கண்ணன் இராமனை நோக்கிக் கூறுதல் (8548-8549)

'இந்திரன் பகைஞனே கொல்? ' என்பது ஓர் அச்சம் எய்தித்

தந்திரம் இரிந்து சிந்த, படைப் பெருந் தலைவர், தாக்கி
எந்திரம் எறிந்த என்ன, ஏவுண்டு புரண்டார்; எய்தி,
சுந்தரத் தோளினானை நோக்கி நின்று, இனைய சொன்னான். 6.20.14

"என்னுடைத் தாதை தன்னை இன் உயிர் உண்டாய் " என்று
முன் உடைத்தாய தீய முழுப்பகை மூவர்க்கு இன்றி,
நினுடைத்து ஆயது அன்றே; இன்று அது நிமிர்வென் 'என்றான்
பொன்னுடைத் தாதை வண்டு குடைந்து உணும் பொலம்பொன் தாரான் 6.20.15

இராமன், மகரக்கண்ணன் கூறியது தக்கது எனல்

தீயவன் பகர்ந்த மாற்றம் சேவகன் தெரியக் கேட்டான்
'நீய் கரன் புதல்வன் கொல்லோ? நெடும்பகை நிமிர வந்தாய்;
ஆயது கடனே அன்றோ ஆண் பிறந்து அமைந்தார்க்கு? ஐய!
ஏயது சொன்னாய் 'என்றான், இசையினுக்கு இசைந்த தோளான் 6.20.16

மகரக்கண்ணனுக்கும் இராமனுக்கும் போர் நிகழ்தல் (8551-8555)

உரும் இடித்து என்ன வில் நாண் ஒலி படுத்து, 'உன்னோடு எந்தை
செருமுடித்து, என்கண் நின்ற சினம் முடித்து அமைவென் 'என்னா,
கருமுடித்து அமைந்த மேகம், கால் முடித்து எழுந்த காலம்,
பெருமுடிக் கிரியில் பெய்யும் தாரை போல், பகழி பெய்தான். 6.20.17

அம்புயக் கண்ணன் கண்டத்து ஆயிரம் பகழி நாட்டி,
தம்பிதன் கவச மீதே இரட்டிச் சாயகங்கள் தாக்கி
வெம்பு இகல் அனுமன் மீதே வெங்கணை மாரி வித்தி
உம்பர் தம் உலகம் முற்றும் சரங்களாய் மூடி உய்த்தான். 6.20.18

சொரிந்தன பகழி எல்லாம் சுடர்க் கடுங் கணைகள் தூவி,

அரிந்தனன் அகற்றி, மற்று அ(வ்) ஆண்தகை அலங்கல் ஆகத்து,
எரிந்து ஒரு பகழி பாய எய்தனன், இராமன்; ஏவ,
நெரிந்து எழு புருவத்தான் தன் நிறத்து உற்று நின்றது அன்றே. 6.20.19

ஏ உண்டு துளக்கம் எய்தா, இரத்தகப் பரிதி ஈன்ற
பூவுண்ட கண்ணன், வாயின் புகை உண்டது உமிழ்வான் போல்வான்
தேவுண்ட கீர்த்தி அண்ணல் திரு உண்ட கவசம் சேர,
தூவுண்ட வயிர வாளி ஆயிரம் தூவி ஆர்த்தான். 6.20.20

அன்னது கண்ட வானோர் அதிசயம் உற்றார்; ஆழி
மன்னனும், முறுவல் எய்தி, வாய் அம்பு ஓர் ஆறு வாங்கி,
பொன் நெடுந் தடந்தேர் பூண்ட புரவியின் குரங்கள் போக்கி,
வில் நடு அறுத்து, பாகன் தலையையும் நிலத்து வீழ்த்தான். 6.20.21

மகரக் கண்ணன் வானில் சென்று இடி, காற்று, நெருப்பு ஆகியவற்றை உண்டாகுதல்

மார்பிடை நின்ற வாளி வாயிடை வெயிலின் வாரும்
சோரியன், விசும்பினூடு ஓர் இமைப்பு இடை தோன்றா நின்றான்,
கார் உரும் ஏறும், காற்றும், கனலியும், கடைநாள் வையம்
பேர்வுறு காலம் என்ன, பெருக்கினன், தவத்தின் பெற்றான். 6.20.22

உரும் முறை அநந்த கோடி உதிர்ந்தன; ஊழி நாளின்
இரு முறை காற்றுச் சீறி எழுந்தது; விழுந்த எங்கும்
கரு முறை நிறைந்த மேகம் கான்றன கல்லின் மாரி;
பொரு முறை மயங்கி, சுற்றும் இரியலின் கவிகள் போன. 6.20.23

கண்ணணனுக்கு காற்று முதலியவற்றை உண்டாக்கும் வல்லமை எதனால்
உண்டாயிற்று என்று இராமன் வீடணனைக் கேட்க, அவன் கூறுதல் (8558-8559)

போயின திசைகள் எங்கும் புகையொடு நெருப்புப் போர்ப்ப,
தீ இனம் அமையச் செல்லும் மாயமா மாரி சிந்த,
ஆயிர கோடி மேலும் அவிந்தன கவிகள்; ஐயன்,
'மாயமோ? வரமோ? 'என்றான்; வீடணன் வணங்கிச் சொல்வான் 6.20.24

'நோற்றுடைத் தவத்தின் நோன்மை நோக்கினர், கருணை நோக்கி,
காற்றுடைச் செல்வன் தானும், மழையுடைக் கடவுள் தானும்,
மாற்றலர், ஈந்த தெய்வ வரத்தினால் வந்தது 'என்றான்;
நூற்று இதழ்க் கமலக் கண்ணன், 'அகற்றுவென் நொடியின் 'என்றான். 6.20.25

மகரக் கண்ணன் தவ வலிமையால் செய்த போர் அழிதல்

காலவன் படையும், தெய்வக் கடலவன் படையும், காலக்
கோல வன் சிலையில் கோத்து, கொடுங் கணையோடும் கூட்டி,
மேலவன் துரத்தலோடும், விசும்பின் நின்று எரிந்து, வெய்தின்
மால் இருங் கடலின் வீழ்ந்து மறைந்தன மழையும் காற்றும். 6.20.26

மகரக் கண்ணனது மாயப் போர்

அத் துணை, அரக்கன் நோக்கி, அந்தர வானம் எல்லாம்
ஒத்தன உருவே ஆக்கி, தான் மறைந்து ஒளித்து, சூலப்
பத்திகள் கோடி கோடி பரப்பினன்; அதனைப் பார்த்த
வித்தகன், 'ஒருவன் செய்த வினையம் '! என்று இனைய சொன்னான்; 6.20.27

இராமன் மனம் வருந்துதல்

'மாயத்தால் வகுத்தான் யாண்டும் வரம்பிலா உருவம்; தான் எத்
தேயத்தான் என்னா வண்ணம் கரந்தனன்; தெரிந்திலாதான்,
காயத்தால் இனையன் என்று நினையலாம் கருத்தன் அல்லன்;

தீ ஒத்தான் திறத்தின் என்னை செயல்? 'எனச் சிந்தை நொந்தான். 6.20.28

மகரக் கண்ணன் மடிதல்

அம்பின்வாய் ஆறு சோரும் அரக்கன் தன் அருள் இல் யாக்கை
உம்பரில் பரப்பி, தான் வேறு ஒளித்தனன், என்ன ஓர் வான்,
செம்புனல் சுவடு நோக்கி "இது நெறி 'என்று தேவர்
தம்பிரான் பகழி தூண்ட, தலை அற்றுத் தலத்தன் ஆனான் 6.20.29

அரக்கன் மாய, மாயையும் அகலுதல்

அயில்படைத்து உருமின் செல்லும் அம்பொடும், அரக்கன் யாக்கை,
புயல்படக் குருதி வீசி, படியிடைப் புரள்தலோடும்
வெயில் கெடுத்து இருளை ஓட்டும் காலத்தின் விளைவினோடும்
துயில் கெடக் கனவு மாய்ந்தால் ஒத்தது சூழ்ந்த மாயை. 6.20.30

நளன் குருதிக் கண்ணனோடு பொருது அவனை மாய்த்தல் (8565-8568)

குருதியின் கண்ணன், வண்ணக் கொடி நெடுந் தேரன், கோடைப்
பருதியின் நடுவண் தோன்றும் பசுஞ்சுடர் மேகப் பண்பன்,
எரிகணை சிந்தி, காலின் எய்தினான் தன்னோடு ஏற்றான்
விரிகடல் தட்டான், கொல்லன், வெஞ்சினத் தச்சன், வெய்யோன். 6.20.31

அன்று, அவன் நாம வில் நாண் அலங்கல் தோள் இலங்க வாங்கி
ஒன்று அல பகழி மாரி, ஊழித் தீ என்ன உய்த்தான்
நின்றவன், நெடியது ஆங்கோர் தருவினால் அகல நீக்கி,
சென்றனன் கரியின் வாரிக்கு எதிர் படர் சீயம் அன்னான். 6.20.32

கரத்தினில் திரியா நின்ற மரத்தினைக் கண்டமாகச்
சரத்தினின் துணித்து வீழ்த்த தறுகணான் தன்னை நோக்கி,

உரத்தினைச் சுருக்கிப் பாரின் ஒடுங்கினான், தன்னை ஒப்பான்
சிரத்தினில் குதித்தான்; தேவர் திசைமுகம் கிழிய ஆர்த்தார். 6.20.33

எரியும் வெங் குன்றின் உம்பர், இந்திர வில் இட்டு என்ன,
பெரியவன் தலைமேல் நின்ற பேர் எழிலாளன், சோரி
சொரிய, வன்கண்ணின் மூக்கின் செவிகளின் மூளை தூங்க,
நெரிய, வன் தலையைக் காலால் உதைத்து, மாநிலத்தில் இட்டான். 6.20.34

சிங்கனைப் பனசன் கொல்லுதல் (8569-8571)

அங்கு அவன் உலத்தலோடும், அழல் கொழுந்து ஒழுகும் கண்ணான்,
சிங்கன், வெங்கணையன், வில்லன், தாரணி தேரின் மேலான்
'எங்கு அடா போதி? 'என்னா, எய்தினன்; எதிர் இலாத
பங்கம் இல் மேரு ஆற்றல், பனசன்வந்து, இடையில் பாய்ந்தான். 6.20.35

பாய்ந்தவன் தோளில், மார்பில், பல்லங்கள் நல்ல பண்போடு
ஆய்ந்தன, அசனி போல, ஐ இரண்டு அழுந்த எய்தான்;
காய்ந்தனன், கனலி நெய்யால் கனன்றது போலக் காந்தி;
ஏய்ந்து எழு தேரினோடும், இமைப்பிடை எடுத்துக் கொண்டான். 6.20.36

தேரொடும் எடுத்தலோடு, நிலத்திடைக் குதித்த செங்கண்
மேருவின் தோற்றத்தான் தன் உச்சிமேல் அதனை வீச,
பார் இடை விழுதலோடும், தானவன் உம்பர் பாய,
சோரியும் உயிரும் சோர, துகைத்தனன் வயிரத் தோளான். 6.20.37

போர்ச் செய்தியை இராவணனுக்கு உரைக்கத் தூதர் செல்லுதல

தராதல வேந்தன் மைந்தர் சரத்தினும், கவியின் தானை
மராமரம், மலை, என்று இன்ன வழங்கவும், வளைந்த தானை,

பராவ அரும் வெள்ளம் பத்தும் பட்டன பட்டிலாதார்
இராவணன் தூதர் போனார் படைக்கலம் எடுத்திலாதார். 6.20.38